

Κοινωνική Πολιτική

Social Policy

ΑΦΙΕΡΩΜΑ:

Έμφυλες προσεγγίσεις της κοινωνικής πολιτικής

Επιμέλεια: Μαρία Στρατηγάκη

Μαρία Στρατηγάκη

Εισαγωγή

Άρθρα

**Αντουανέττα Καπέλλα, Δανάη Κωνσταντινίδου,
Μενέλαος Θεοδωρουλάκης**

Έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα: η περίπτωση της Ελλάδας

Μαρία Παπαχρήστου

Το ολόημερο δημοτικό σχολείο. Κριτική αποτίμηση ενός θεσμού

Κυριακή-Ελένη-Λεμονιά Λαζαρίδη

Γυναίκες και φύλο στην πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας

Ελένη Νταλάκα

Βία κατά των γυναικών με αναπηρία: έννοιες, θεσμοί, πολιτικές

Νέλλη Καμπούρη

Φύλο, φροντίδα και πολιτικές συμφιλίωσης εργασίας και οικογένειας στην πανδημία

Ματίνα Παπαγιαννοπούλου, Ναυσικά Μοσχοβάκου

Δεν είμαστε όλες σε αναμονή για τη «λήξη» της πανδημίας:
φεμινιστικές αρθρώσεις για την έμφυλη βία στη Λατινική Αμερική

Αθηνά Μαρά

Μελετώντας την ομογονεϊκότητα στην Ελλάδα: δημόσιος λόγος κατά
την ψήφιση του Ν. 4356/2015

Κοινωνική Πολιτική
Επιστημονικό Ηλεκτρονικό Περιοδικό ΕΕΚΠ

Εκδότης
Επιστημονική Εταιρεία Κοινωνικής Πολιτικής

Υπεύθυνοι έκδοσης (editors)
Κώστας Δημουλάς και Ανδρέας Φερώνας

Επιστημονική Επιτροπή
Θανάσης Αλεξίου (Καθηγητής, Πανεπιστήμιο Αιγαίου)
Βασίλης Αράπογλου (Αν. Καθηγητής, Πανεπιστήμιο Κρήτης)
Δημήτρης Βενιέρης (Καθηγητής, Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου)
Κώστας Δημουλάς (Αν. Καθηγητής, Πάντειο Πανεπιστήμιο)
Κώστας Δικαίος (Επ. Καθηγητής, Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης)
Γιάννης Κουζής (Καθηγητής, Πάντειο Πανεπιστήμιο)
Μαρία Μητροσύλη (Επ. Καθηγήτρια, ΤΕΙ Αθήνας)
Χρήστος Μπάγκαβος (Καθηγητής, Πάντειο Πανεπιστήμιο)
Αντώνης Μωυσίδης (Ομ. Καθηγητής, Πάντειο Πανεπιστήμιο)
Χαράλαμπος Οικονόμου (Καθηγητής, Πάντειο Πανεπιστήμιο)
Δέσποινα Παπαδοπούλου (Καθηγήτρια, Πάντειο Πανεπιστήμιο)
Χρήστος Παπαθεοδώρου (Καθηγητής, Πάντειο Πανεπιστήμιο)
Ελένη Πρόκου (Αν. Καθηγήτρια, Πάντειο Πανεπιστήμιο)
Σάββας Ρομπόλης (Ομ. Καθηγητής, Πάντειο Πανεπιστήμιο)
Χριστόφορος Σκαμνάκης (Επ. Καθηγητής, Πάντειο Πανεπιστήμιο)
Γιώργος Σταμέλος (Καθηγητής, Πανεπιστήμιο Πατρών)
Δημήτρης Α. Σωτηρόπουλος (Καθηγητής, ΕΚΠΑ)
Ανδρέας Φερώνας (Αν. Καθηγητής, Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου)
Ιορδάνης Ψημμένος (Καθηγητής, Πάντειο Πανεπιστήμιο)

Γραμματεία Σύνταξης
Αγγελική Καζάνη και Βαγγέλης Κουμαριανός (Πάντειο Πανεπιστήμιο)

ISSN: 2241-8652
ΤΕΥΧΟΣ 16, ΙΟΥΝΙΟΣ 2022

Π ε ρ ι ε χ ό μ ε ν α

Αφιέρωμα: Έμφυλες προσεγγίσεις της κοινωνικής πολιτικής

Επιμέλεια: Μαρία Στρατηγάκη

Μαρία Στρατηγάκη

Εισαγωγή 5

Αντουανέττα Καπέλλα, Δανάη Κωνσταντινίδου, Μενέλαος Θεοδωρουλάκης

Έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα: η περίπτωση της Ελλάδας..... 10

Μαρία Παπαχρήστου

Το ολοήμερο δημοτικό σχολείο. Κριτική αποτίμηση ενός θεσμού 30

Κυριακή-Ελένη-Λεμονιά Λαζαρίδη

Γυναίκες και φύλο στην πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας..... 43

Ελένη Νταλάκα

Βία κατά των γυναικών με αναπηρία: έννοιες, θεσμοί, πολιτικές 59

Νέλλη Καμπούρη

Φύλο, φροντίδα και πολιτικές συμφιλίωσης εργασίας και οικογένειας στην πανδημία..... 76

Ματίνα Παπαγιαννοπούλου, Ναυσικά Μοσχοβάκου

Δεν είμαστε όλες σε αναμονή για τη «λήξη» της πανδημίας: φεμινιστικές αρθρώσεις για την έμφυλη βία στη Λατινική Αμερική..... 94

Αθηνά Μαρά

Μελετώντας την ομογονεϊκότητα στην Ελλάδα: δημόσιος λόγος κατά την ψήφιση του Ν. 4356/2015 113

Βιβλιοπαρουσίαση

Μαρία Στρατηγάκη

Καραμεσίνη, Μ. (2021). Γυναίκες, φύλο και εργασία στην Ελλάδα. Αθήνα: Νήσος..... 132

Εισαγωγή

Μαρία Στρατηγάκη

Αναπληρώτρια Καθηγήτρια, Τμήμα Κοινωνικής Πολιτικής, Πάντειο Πανεπιστήμιο

Οι σύγχρονες σπουδές φύλου, συνέχεια των γυναικείων σπουδών που άνθισαν τις δεκαετίες 1980 και 1990, κατέδειξαν την απουσία των γυναικών ως αυτοτελών κοινωνικών υποκειμένων και τις έμφυλες ιεραρχίες ως καθοριστικούς παράγοντες των θεωρητικών και μεθοδολογικών προσεγγίσεων της επιστήμης. Ανέδειξαν έτσι τις έμφυλες προκαταλήψεις των κοινωνικών και πολιτικών επιστημών και επεσήμαναν ότι τα στερεότυπα των φύλων –όπως συναντώνται στην κοινωνία– μεταφέρονται αυτούσια στην προβληματική της κοινωνικής έρευνας, με αποτέλεσμα να οδηγούν σε μεροληπτικά ή ατελή συμπεράσματα τα οποία δεν αμφισβητούν και, πολύ περισσότερο, δεν ανατρέπουν τις κυρίαρχες αντιλήψεις για τις έμφυλες σχέσεις.

Οι γυναικείες σπουδές και οι σπουδές φύλου αναπτύχθηκαν και στην Ελλάδα από τη δεκαετία του 1980, κυρίως με μελέτες και έρευνες στον χώρο της κοινωνικής ανθρωπολογίας, της ιστορίας και της πολιτικής επιστήμης (βλ. ενδεικτικά Αστρινάκη κ.ά. 2011· Αβδελά & Ψαρρά, 1997· Βαρίκα, 1987· Καντσά κ.ά., 2010· Καραμάνου, 2021· Παντελίδου-Μαλούτα, 2002· Σαμίου, 2013). Παρά τις σημαντικές αυτές έρευνες, η επιστημονική κοινότητα δεν αποδέχθηκε πλήρως την αναγκαιότητα των έμφυλων προσεγγίσεων των κοινωνικών φαινομένων και των θεωρητικών προβληματισμών για το φύλο. Σήμερα την επιστημονική κριτική με την οπτική του φύλου υπηρετούν κυρίως γυναίκες ερευνήτριες, οι οποίες λόγω των φεμινιστικών –θεωρητικών και κινηματικών– καταβολών επιμένουν να αναδεικνύουν στο έργο τους την καθοριστική σημασία των έμφυλων διαστάσεων των κοινωνικών φαινομένων.

Ειδικότερα, η ένταξη της προβληματικής του φύλου στο πλαίσιο των σπουδών δημόσιας πολιτικής (public policy studies) είναι περιορισμένη και αφορά κυρίως τομείς δημόσιων πολιτικών, όπως είναι η αγορά εργασίας (Καραμεσίνη, 2021), η οργάνωση της φροντίδας και η συμφιλίωση εργασίας και οικογένειας (Θανοπούλου & Τσίγκανου, 2016· Καραμεσίνη & Συμεωνάκη, 2019), η εκπαιδευτική πολιτική (Πετρουλάκη κ.ά., 2008). Η «επιλογή» των τομέων αυτών συνδέεται σε μεγάλο βαθμό με τις προτεραιότητες της ευρωπαϊκής πολιτικής, η οποία έδωσε σαφείς κατευθύνσεις και κίνητρα για να αναπτυχθούν θετικές δράσεις υπέρ των γυναικών και να ενσωματωθεί η διάσταση του φύλου στις εθνικές πολιτικές στους συγκεκριμένους τομείς. Δεν είναι έτσι τυχαίο το γεγονός ότι τρία άρθρα του παρόντος αφιερώματος (Καπέλλα κ.ά., Παπαχρήστου, Καμπούρη) αναφέρονται άμεσα ή έμμεσα στη συμφιλίωση εργασίας και οικογένειας, θέμα που άπτεται της αγοράς εργασίας.

Ενώ στην Ευρώπη τη δεκαετία του 1990 η φεμινιστική κριτική για το κράτος πρόνοιας ήταν ιδιαίτερα έντονη (Lewis, 2009· Pascall, 1997· Sainsbury, 1996· Wilson, 1979), στην Ελλάδα την

ίδια περίοδο και μέχρι σήμερα οι έμφυλες διαστάσεις της κοινωνικής πολιτικής δεν απασχόλησαν τους κοινωνικούς επιστήμονες, με ελάχιστες εξαιρέσεις (Στρατηγάκη, 2007). Είναι πιθανό αυτό να οφείλεται αφενός στο αδύναμο κράτος πρόνοιας και αφετέρου στο μειωμένο ενδιαφέρον του γυναικείου κινήματος για την κοινωνική πολιτική και γενικότερα για τις δημόσιες πολιτικές, πλην αυτών της ισότητας των φύλων (περιλαμβανομένης και της νομοθεσίας για την ισότητα στην οικογένεια και τη βία). Έτσι, βασικοί τομείς του κράτους πρόνοιας (η υγεία, η κοινωνική προστασία, η κοινωνική ένταξη, η παιδεία κ.ά.) έμειναν ιστορικά στο απυρόβλητο της φεμινιστικής κριτικής. Εξάιρεση αποτέλεσε η πολιτική καταπολέμησης της έμφυλης βίας, η οποία αναδείχθηκε ως κοινωνική προτεραιότητα κατά την πρόσφατη πανδημία.

Παράλληλα, ο ευρωπαϊκός στόχος της ένταξης της διάστασης του φύλου σε όλες τις δημόσιες πολιτικές (gender mainstreaming) έμεινε σε μεγάλο βαθμό κενό γράμμα αφού, τα τελευταία είκοσι χρόνια που τέθηκε ως στόχος με το Γ΄ ΚΠΣ (2000-2007), προσέκρουσε σε διαφόρων τύπων αντιδράσεις, τόσο από το διοικητικό όσο και από το πολιτικό προσωπικό (Στρατηγάκη, 2021:170-176). Σε αυτές τις συνθήκες ήταν αναμενόμενο η ένταξη του φύλου στις δημόσιες πολιτικές να μην έχει απασχολήσει ευρέως την έρευνα.

Λαμβάνοντας υπόψη τα παραπάνω, δημιουργήθηκε το παρόν αφιέρωμα με κύριο γνώμονα την ανάδειξη έμφυλων διαστάσεων περισσότερων τομέων της κοινωνικής πολιτικής από επιστημόνισσες που εργάζονται σε διαφορετικά πεδία. Οι συγγραφείς είναι κυρίως νέες ερευνήτριες, υποψήφιας διδακτορίσσης αλλά και εργαζόμενες σε φορείς άσκησης κοινωνικής πολιτικής, οι οποίες επισημαίνουν και αναλύουν στα άρθρα τους τις κατά φύλο διαφοροποιήσεις και τα έμφυλα στερεότυπα που παρατηρούνται και αναπαράγονται μέσω των δημόσιων παρεμβάσεων.

Πιο συγκεκριμένα, στο αφιέρωμα περιλαμβάνονται τέσσερα άρθρα που κινούνται σε δύο διαφορετικά επίπεδα προσέγγισης των έμφυλων σχέσεων. Στο πρώτο επίπεδο είναι τα άρθρα που διερευνούν το χάσμα του φύλου (δηλαδή των διαφορών ανάμεσα σε άνδρες και γυναίκες) και αναλύουν τους παράγοντες που το διαμορφώνουν. Αναφέρονται σε παραδοσιακά πεδία της κοινωνικής πολιτικής τα οποία (συνήθως) χαρακτηρίζονται από την καθολικότητα των υπηρεσιών ή άλλου τύπου δικαιωμάτων και απολαβών (την πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας, τις συντάξεις, το ολοήμερο σχολείο και την προστασία των γυναικών με αναπηρία). Τα άρθρα αυτά άλλοτε αναλύουν εμπειρικά δεδομένα (όπως για τις συντάξεις), άλλοτε αποτιμούν τη μέχρι σήμερα εμπειρία εμποδισμένων πολιτικών (όπως το ολοήμερο σχολείο) και άλλοτε αποσαφηνίζουν το εννοιολογικό και θεσμικό πλαίσιο για την κατανόηση του προβλήματος αφού δεν υπάρχουν διαθέσιμες μελέτες και έρευνες (όπως για την πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας και την έμφυλη βία σε συνθήκες αναπηρίας).

Στο δεύτερο επίπεδο κινούνται τρία άρθρα που αναδεικνύουν πώς ορισμένες δημόσιες παρεμβάσεις και πολιτικές μπορούν να αναπαράγουν τα έμφυλα στερεότυπα ενώ επικαλούνται ότι λειτουργούν υπέρ της ισότητας των φύλων. Εδώ περιλαμβάνονται οι πολιτικές συμφιλίωσης εργασίας και οικογένειας στην πανδημία, οι πολιτικές αντιμετώπισης της έμφυλης βίας, αλλά και η νομοθετική ρύθμιση της οικογένειας. Συγκεκριμένα, τα άρθρα δείχνουν τα όρια των πολιτικών ως προς την ένταξη της διάστασης του φύλου, όπως στις περιπτώσεις που οι γυναίκες εξακολουθούν να νοούνται κυρίως ως μητέρες, όταν οι πολιτικές αντιμετώπισης της έμφυλης βίας που οξύνθηκαν στην πανδημία αποδείχθηκαν ανεπαρκείς και υποκαταστάθηκαν από τη δράση του φεμινιστικού κινήματος και, τέλος, όταν η ομόφυλη οικογένεια, ενώ θεσμοθετείται νομικά, νοείται ως οικογένεια «περιορισμένης» γονεϊκής υπευθυνότητας.

Σε συνέχεια των παραπάνω, τα πρώτα τέσσερα άρθρα επικεντρώνονται στις γυναίκες και στις πολλαπλές διακρίσεις που αυτές υφίστανται σε διάφορα πεδία της κοινωνικής πολιτικής (συνταξιούχες, εργαζόμενες με παιδιά, αποδέκτριες υπηρεσιών υγείας, ανάπηρες), ενώ τα επόμενα τρία αναφέρονται στις έμφυλες διαστάσεις των πολιτικών για την αντιμετώπιση της πανδημίας και των νομοθετικών ρυθμίσεων της οικογένειας.

Η **Αντουανέττα Καπέλλα**, η **Δανάη Κωνσταντινίδου** και ο **Μενέλαος Θεοδωρουλάκης** (ερευνήτριες/-ής στο Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών-ΕΚΚΕ) στο άρθρο τους *Έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα: Η περίπτωση της Ελλάδας* τεκμηριώνουν και αναλύουν το χάσμα του φύλου στις συντάξεις με αφορμή ερευνητικό πρόγραμμα. Το χάσμα αυτό το συνδέουν με τις έμφυλες ανισότητες στην αγορά εργασίας και την άνιση κατανομή της φροντίδας ανάμεσα σε άνδρες και γυναίκες.

Η **Μαρία Παπαχρήστου** (εν ενεργεία εκπαιδευτικός της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης και τελειόφοιτη του Τμήματος Κοινωνικής Πολιτικής) στο άρθρο της *Το Ολοήμερο Δημοτικό Σχολείο. Κριτική αποτίμηση ενός θεσμού* αναλύει τον θεσμό του Ολοήμερου Σχολείου εστιάζοντας στον πρωταρχικό του σκοπό, που ήταν η συμφιλίωση εργασίας και οικογένειας.

Η **Κική Λαζαρίδη** (υποψήφια διδακτορίσσα στο Τμήμα Κοινωνικής Πολιτικής, κοινωνική λειτουργός Τοπικής Μονάδας Υγείας) στο άρθρο της *Γυναίκες και φύλο στην Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας* διερευνά την προσβασιμότητα στο σύστημα με κριτήριο το φύλο, το οποίο διασταυρώνεται με μεταβλητές όπως η οικονομική κατάσταση, η ηλικία και άλλες.

Η **Ελένη Νταλάκα** (κοινωνική επιστήμονας, στέλεχος της Γενικής Γραμματείας Δημογραφικής και Οικογενειακής Πολιτικής και Ισότητας των Φύλων) στο άρθρο της *Βία κατά των γυναικών με αναπηρία: έννοιες, θεσμοί, πολιτικές* εξετάζει το θέμα εισάγοντας την οπτική της πολλαπλής διάκρισης την οποία υφίστανται οι γυναίκες με αναπηρία.

Η **Νέλλη Καμπούρη** (κύρια ερευνήτρια στο Εργαστήριο Σπουδών Φύλου του Τμήματος Κοινωνικής Πολιτικής) στο άρθρο της *Φύλο, φροντίδα και πολιτικές συμφιλίωσης εργασίας και οικογένειας στην πανδημία* αναλύει τις επιπτώσεις της ραγδαίας αύξησης των αναγκών φροντίδας στην πανδημία και επισημαίνει ότι οι πολιτικές που εφαρμόστηκαν οδήγησαν στην ενίσχυση του γυναικείου προτύπου της μητέρας.

Η **Ματίνα Παπαγιαννοπούλου** (κοινωνιολόγος – εγκληματολόγος, υποψήφια διδακτορίσσα στο Τμήμα Κοινωνικής Πολιτικής) και η **Ναυσικά Μοσχοβάκου** (κοινωνική ερευνήτρια και υποψήφια διδακτορίσσα στο Τμήμα Κοινωνικής Πολιτικής) στο άρθρο τους με τίτλο *Δεν είμαστε όλες σε αναμονή για τη «λήξη» της πανδημίας: Φεμινιστικές αρθρώσεις για την έμφυλη βία στη Λατινική Αμερική* αναφέρονται στην έξαρση της έμφυλης βίας στην πρόσφατη πανδημία και αναδεικνύουν νέους εξωθεσμικούς τρόπους αντίστασης και αντιμετώπισής της σε μια περιοχή με μεγάλη παράδοση φεμινιστικών και δικαιωματικών κινημάτων.

Τέλος, με την προσέγγιση της νομοθεσίας ως δημόσιας παρέμβασης περιλήφθηκε στο αφιέρωμα το άρθρο της **Αθηνάς Μαρά** (διδασκτορίσσας του Τμήματος Κοινωνικής Πολιτικής και μεταδιδακτορικής ερευνήτριας στο Πανεπιστήμιο του Ρόχαμpton στο Ηνωμένο Βασίλειο) με τίτλο *Μελετώντας την ομοιογένεια στην Ελλάδα. Δημόσιος λόγος κατά την ψήφιση του Ν. 4356/2015*. Στο άρθρο αναλύεται η συζήτηση στη Βουλή η οποία οδήγησε στον αποκλεισμό των ομόφυλων ζευγαριών από το δικαίωμα της γονεϊκότητας, εξυπηρετώντας τα ετεροκανονικά πρότυπα της ελληνικής οικογένειας.

Ένα βασικό συμπέρασμα που προκύπτει από τα επτά άρθρα του αφιερώματος είναι ότι η κοινωνική πολιτική, παρόλο που κατ' αρχάς μπορεί να θεωρηθεί πιο φιλική προς τις γυναίκες και πιο πρόσφορη για έμφυλες προσεγγίσεις, αποδεικνύεται στην πράξη ένα αφιλόξενο πεδίο για την ένταξη της οπτικής του φύλου στο νοηματικό της πλαίσιο. Ο στόχος της εξάλειψης του έμφυλου χάσματος στις υπηρεσίες, τις παροχές και τα επιδόματα φαίνεται ότι δεν μπορεί να εκπληρωθεί αν δεν σχεδιασθεί και εφαρμοσθεί με γνώμονα τις ισχύουσες έμφυλες σχέσεις, για να πραγματοποιηθεί ταυτόχρονα και η «καταστατική αρχή» του κράτους πρόνοιας, δηλαδή η μείωση των κοινωνικών ανισοτήτων, συμπεριλαμβανομένων αυτών ανάμεσα σε άνδρες και γυναίκες.

Σε κάθε περίπτωση, οι εργασίες που δημοσιεύονται στο αφιέρωμα αποτελούν μόνο μια ένδειξη της επιστημονικής αναγκαιότητας και της πολιτικής χρησιμότητας της περαιτέρω διερεύνησης όλων των πεδίων της κοινωνική πολιτικής με την οπτική του φύλου, είτε όταν η οπτική αυτή οδηγεί στην ανάδειξη του χάσματος του φύλου είτε όταν οδηγεί στην ανάδειξη των έμφυλων κοινωνικών ιεραρχιών που διαμορφώνουν τον λόγο και την πράξη της κοινωνικής πολιτικής στο σύνολό της.

Τη γλωσσική επιμέλεια των άρθρων έκανε η Σωτηρία Αποστολάκη στο πλαίσιο του Εργαστηρίου Σπουδών Φύλου του Τμήματος Κοινωνικής Πολιτικής του Παντείου Πανεπιστημίου.

Βιβλιογραφία

Ξενόγλωσση

- Lewis, J. (2009), *Work-family Balance, Gender and Policy*, Edward Elgar Publishing.
Pascall, G. (1997), *Social Policy. A New Feminist Analysis*, London: Routledge.
Sainsbury, D. (1996). *Gendered Equality and Welfare States*, Cambridge University Press.
Wilson, E. (1977), *Women and the Welfare State*, London: Tavistock.

Ελληνόγλωσση

- Αβδελά, Έ. και Ψαρρά, Α. (επιμ.) (1997). *Σιωπηρές ιστορίες. Γυναίκες και φύλο στην ιστορική αφήγηση*, Αθήνα: Αλεξάνδρεια.
Αστρινάκη, Ρ., Χατζαρούλα, Π. και Αθανασίου Α. (2011). *Μελέτες για το φύλο στην ανθρωπολογία και την ιστορία*, Αθήνα: Αλεξάνδρεια.

- Βαρίκα, Ε. (1987). *Η εξέγερση των κυριών. Η γέννηση μιας φεμινιστικής συνείδησης στην Ελλάδα 1833-1907*, Ίδρυμα Έρευνας και Παιδείας της Εμπορικής Τράπεζας της Ελλάδος.
- Θανοπούλου, Μ. και Τσίγκανου, Ι. (επιμ.) (2016). *Γυναίκες ανάμεσα στην εργασία και την οικογένεια εν μέσω κρίσης. Μελέτες περίπτωσης*, Αθήνα: ΕΚΚΕ.
- Καντσά, Β., Μουτάφη, Β. και Παπαταξιάρχης Ε. (επιμ.) (2010). *Φύλο και κοινωνικές επιστήμες στην σύγχρονη Ελλάδα*, Αθήνα: Αλεξάνδρεια.
- Καραμάνου, Α. (2021). *Η ειρηνική εξέγερση των θηλυκών sariens 1821-2021*, Αθήνα: Αρμός.
- Καραμεσίνη, Μ. και Συμεωνάκη, Μ. (επιμ.) (2019). *Συμφιλίωση εργασίας και οικογένειας στην Ελλάδα*, Αθήνα: Νήσος.
- Καραμεσίνη, Μ. (2021). *Γυναίκες, φύλο και εργασία στην Ελλάδα*, Αθήνα: Νήσος.
- Πειρουλάκη, Κ., Βρυώνης, Μ., Ντιναπόγιας, Α. και Τσιριγώτη, Α. (2008). *Σειρά παρακολούθησης και αξιολόγησης των επιπτώσεων των εκπαιδευτικών πολιτικών στο φύλο*, Αθήνα: Κέντρο Ερευνών για Θέματα Ισότητας.
- Παντελίδου-Μαλούτα, Μ. (2002). *Το φύλο της δημοκρατίας. Ιδιότητα του πολίτη και έμφυλα υποκείμενα*, Αθήνα: Σαββάλας.
- Σαμίου, Δ. (2013). *Τα πολιτικά δικαιώματα των Ελληνίδων 1864-1952. Ιδιότητα του πολίτη και καθολική ψηφοφορία*, Αθήνα: Π.Ν. Σάκκουλας.
- Στρατηγάκη, Μ. (2021). *Πολιτικές ισότητας των φύλων. ΟΗΕ, Ευρωπαϊκή Ένωση, Ελλάδα*, Αθήνα: Αλεξάνδρεια.
- Στρατηγάκη, Μ. (2007). *Το φύλο της κοινωνικής πολιτικής*, Αθήνα: Μεταίχιμο.

Έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα: η περίπτωση της Ελλάδας

Αντουανέττα Καπέλλα

Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών (ΕΚΚΕ)

Δανάη Κωνσταντινίδου

Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών (ΕΚΚΕ) & University of York

Μενέλαος Θεοδωρουλάκης

Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών (ΕΚΚΕ)

Περίληψη

Στο άρθρο εξετάζονται οι προσδιοριστικοί παράγοντες του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος, όπως αυτοί προκύπτουν από τη σχετική βιβλιογραφία, και αναλύεται η κατάστασή του στην Ελλάδα. Η ανάλυση αναδεικνύει ότι, καθώς έχουν πλέον εξαλειφθεί οι διαφορετικές προϋποθέσεις συνταξιοδότησης μεταξύ ανδρών και γυναικών, η επίδραση του συνταξιοδοτικού συστήματος στη διαμόρφωση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος στην Ελλάδα έχει μειωθεί σημαντικά. Ωστόσο, το συνταξιοδοτικό σύστημα δεν κατορθώνει να απορροφή όλες τις έμφυλες διαφοροποιήσεις που κυριαρχούν στην αγορά εργασίας, και έτσι αυτές αποτελούν τους καθοριστικούς παράγοντες του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος. Τα χαρακτηριστικά της απασχόλησης των γυναικών στην Ελλάδα συνδέονται συχνά με την άνιση κατανομή καθηκόντων φροντίδας μεταξύ ανδρών και γυναικών και τα κοινωνικά στερεότυπα, ενώ οι νέες μορφές απασχόλησης και η εισαγωγή κεφαλαιοποιητικής επικουρικής σύνταξης αποτελούν νέες προκλήσεις για τη μελλοντική εξέλιξη του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος. Επισημαίνεται ότι το άρθρο βασίζεται σε μεγάλο βαθμό στα ευρήματα της ερευνητικής ομάδας του Εθνικού Κέντρου Κοινωνικών Ερευνών (ΕΚΚΕ) που συμμετείχε στο έργο «Αντιμετωπίζοντας το έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα στην Ελλάδα - PEGASUS».

Λέξεις κλειδιά: έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα, σύνταξη, Ελλάδα, έμφυλες ανισότητες, ισότητα των φύλων

Abstract

The article examines the main drivers of the gender pension gap according to the relevant literature and analyses the gender pension gap in Greece. The analysis reveals that, given that the different retirement provisions between men and women have now been eliminated, the impact of the pension system on the gender pension gap in Greece has been significantly reduced. However, the pension system fails to absorb the gender differences that prevail in the labour market and, as a result, these are the determining factors of the gender pension gap. The characteristics of women's employment in Greece are often linked to the unequal distribution of caring responsibilities between men and women and the social norms and stereotypes, while the new forms of employment that have emerged over recent decades, along with the recent introduction of a supplementary pension fund, constitute new challenges for the future gender pension gap. It is noted that the article is largely based on the findings of the research team of the Greek National Centre for Social Research (EKKE) that participated in the project "Addressing the gender pension gap in Greece - PEGASUS".

Keywords: gender pension gap, pension, Greece, gender inequalities, gender equality

1. Εισαγωγή

Παρά το γεγονός ότι τα τελευταία χρόνια το ζήτημα των έμφυλων μισθολογικών ανισοτήτων έχει απασχολήσει την ακαδημαϊκή κοινότητα τόσο στην Ελλάδα όσο και διεθνώς, η επιστημονική ενασχόληση με το ζήτημα του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος παραμένει περιορισμένη. Ωστόσο, η μελέτη –και η αντιμετώπιση– του φαινομένου αυτού είναι αναγκαία, καθώς το έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα αποτελεί ένα ευρύτερο ζήτημα που συνδέεται με διαφορετικές διαστάσεις της κοινωνικής πολιτικής και της πολιτικής κοινωνικής προστασίας, και επηρεάζει σημαντικά τη ζωή των ηλικιωμένων γυναικών. Παράλληλα, η ανάγκη μελέτης και αντιμετώπισης του ζητήματος αυτού επιβεβαιώνεται και από το γεγονός ότι συνδέεται άρρηκτα με βασικές αρχές του Ευρωπαϊκού Πυλώνα Κοινωνικών Δικαιωμάτων, όπως είναι η ισότητα των φύλων, η ισότητα ευκαιριών, το δικαίωμα σε δίκαιους μισθούς που επιτρέπουν αξιοπρεπές επίπεδο διαβίωσης, και το επαρκές εισόδημα για ηλικιωμένους και συντάξεις.

Ακόμη, δεδομένου ότι οι ηλικιωμένες γυναίκες τείνουν να είναι αντιμέτωπες με υψηλότερα ποσοστά κινδύνου φτώχειας και κοινωνικού αποκλεισμού, γεγονός που συνδέεται, μεταξύ άλλων, με το χαμηλότερο συνταξιοδοτικό εισόδημα που λαμβάνουν, η ανάγκη αντιμετώπισης του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος καθίσταται επιτακτική. Σύμφωνα με τα πιο πρόσφατα στοιχεία της Eurostat για την Ελλάδα, οι γυναίκες 65 ετών και άνω αντιμετωπίζουν μεγαλύτερα ποσοστά κινδύνου φτώχειας και κοινωνικού αποκλεισμού από ό,τι οι άνδρες (22,9% έναντι 16,5% το 2020). Σε απόλυτους αριθμούς η διαφορά καθίσταται εμφανέστερη: περίπου 295 χιλιάδες γυναίκες βρίσκονται σε κίνδυνο φτώχειας και κοινωνικού αποκλεισμού έναντι περίπου 172 χιλιάδων ανδρών.¹

1. Τα στοιχεία προέρχονται από την Έρευνα Εισοδήματος και Συνθηκών Διαβίωσης των Νοικοκυριών (EU-SILC) της Eurostat για το 2020. Σημειώνεται ότι η εν λόγω έρευνα χρησιμοποιεί ως περίοδο αναφοράς των εισοδημάτων το προηγούμενο από το έτος διενέργειάς της.

Σε κάθε περίπτωση, η εφαρμογή πολιτικών ίσων ευκαιριών και στον τομέα των συντάξεων, με στόχο την εξασφάλιση ισότιμων συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων σε γυναίκες και άνδρες, είναι ένα ζήτημα καθοριστικής σημασίας και για τη μακροπρόθεσμη επάρκεια των συντάξεων. Καθώς ο πληθυσμός της ΕΕ «γερνάει», ο αριθμός και το μερίδιο των ηλικιωμένων γυναικών στο σύνολο του πληθυσμού αναμένεται να αυξηθεί περαιτέρω λόγω του μεγαλύτερου προσδόκιμου ζωής τους. Έτσι, αν δεν υπάρξουν παρεμβάσεις πολιτικής για την αντιμετώπιση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος, οι γυναίκες, οι οποίες θα αποτελούν την πλειοψηφία των συνταξιούχων, θα βρεθούν εκτεθειμένες σε ακόμη μεγαλύτερο κίνδυνο φτώχειας και κοινωνικού αποκλεισμού.

Επισημαίνεται ότι το παρόν άρθρο βασίζεται σε μεγάλο βαθμό στα ευρήματα της ερευνητικής ομάδας του Εθνικού Κέντρου Κοινωνικών Ερευνών (ΕΚΚΕ) που συμμετείχε στο έργο «Αντιμετωπίζοντας το έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα στην Ελλάδα - PEGASUS» (Θεοδωρουλάκης, Καπέλλα και Κωνσταντινίδου, 2020). Το έργο αυτό υλοποιήθηκε από τον Νοέμβριο 2018 έως τον Νοέμβριο 2020 από τη Γενική Γραμματεία Οικογενειακής Πολιτικής και Ισότητας των Φύλων (ΓΓΟΠΠΦ), το Κέντρο Ερευνών για Θέματα Ισότητας (ΚΕΘΙ) και το ΕΚΚΕ, και συγχρηματοδοτήθηκε από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στο πλαίσιο του Προγράμματος «Δικαιώματα, Ισότητα και Ιθαγένεια» (2014-2020).

Στόχος του άρθρου είναι η ανάδειξη της σημασίας του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος και η κατανόηση των παραγόντων που το δημιουργούν και το επηρεάζουν, καθώς και η εξέταση του ζητήματος αυτού στην περίπτωση της Ελλάδας. Ειδικότερα, στο πρώτο κεφάλαιο γίνεται προσπάθεια να αποτυπωθούν συνοπτικά οι προσδιοριστικοί παράγοντες του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος όπως αυτοί προκύπτουν από τη σχετική βιβλιογραφία. Στη συνέχεια, στο δεύτερο κεφάλαιο εξετάζεται η κατάσταση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος στην Ελλάδα και αναλύονται οι επιμέρους παράγοντες που το δημιουργούν και το επηρεάζουν. Τέλος, το άρθρο ολοκληρώνεται με τη σύνοψη των βασικών συμπερασμάτων.

2. Προσδιοριστικοί παράγοντες του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος

Προτού αναλυθούν οι προσδιοριστικοί παράγοντες του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος, κρίνεται σκόπιμο να επιχειρηθεί η αποσαφήνιση της έννοιας αυτής. Αν και δεν υπάρχει ένας κοινά αποδεκτός ορισμός, σύμφωνα με τη μελέτη των Bettio, Tinios και Betti (2013) για την κατασκευή ενός δείκτη για την ποσοτική αποτύπωση του φαινομένου, το έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα υπολογίζεται ως «ποσοστό κατά το οποίο η μέση σύνταξη των γυναικών είναι χαμηλότερη από αυτή των ανδρών ή το κατά πόσο οι γυναίκες υστερούν σε σχέση με τους άνδρες» (σ. 27).

Μέχρι πρόσφατα, ακολουθώντας την πρόταση των Bettio, Tinios και Betti (2013), οι δύο ποσοτικοί δείκτες που χρησιμοποιούνταν σε ευρωπαϊκό επίπεδο για την ποσοτική μέτρηση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος ήταν οι εξής: α) ο δείκτης «έμφυλο χάσμα στις συντάξεις» (gender gap in pensions), που αποτυπώνει τη διαφορά μεταξύ ανδρών και γυναικών ως προς το ύψος του συνταξιοδοτικού εισοδήματος, και β) ο δείκτης «έμφυλο χάσμα στο ποσοστό συνταξιοδοτικής κάλυψης» (gender gap in pension coverage), που αποτυπώνει τη διαφορά μεταξύ ανδρών και γυναικών στο ποσοστό κάλυψης από το συνταξιοδοτικό σύστημα (European Commission, 2015 & 2018). Όμως, στην πιο πρόσφατη έκθεση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για την Επάρκεια

των Συντάξεων (European Commission, 2021) χρησιμοποιούνται διαφορετικοί δείκτες για την ποσοτική αποτύπωση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος. Ειδικότερα, εκτός από τον δείκτη «έμφυλο χάσμα στις συντάξεις» που αναφέρθηκε παραπάνω, αναφέρεται επίσης ότι «οι διαφορές μεταξύ του συνταξιοδοτικού εισοδήματος ανδρών και γυναικών μπορούν να μετρηθούν συγκρίνοντας τα ποσοστά αναπλήρωσης ανάλογα με το φύλο» (European Commission, 2021:102).

Σύμφωνα, λοιπόν, με τα στοιχεία της Eurostat² όσον αφορά τον βασικό δείκτη για το έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα, ο μέσος όρος του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος ατόμων ηλικίας 65-79 ετών σε επίπεδο ΕΕ-27 ήταν 29,3% το 2020, δηλαδή το ύψος των συντάξεων των γυναικών ήταν κατά 29,3% πιο κάτω από αυτό των ανδρών. Στην Ελλάδα, το 2020, οι συντάξεις των γυναικών ήταν κατά 23,3% χαμηλότερες από εκείνες των ανδρών, με τη διαφορά αυτή να είναι κάτω από τον αντίστοιχο μέσο όρο της ΕΕ-27. Το μεγαλύτερο έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα καταγράφεται στη Μάλτα (42,7%), στο Λουξεμβούργο (40,8%) και στην Ολλανδία με 39,2%. Οι χώρες που καταγράφουν το μικρότερο έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα για το 2020 είναι η Ουγγαρία (2,5%) και η Δανία (7%), ενώ η Εσθονία συνιστά τη μόνη ευρωπαϊκή χώρα που φαίνεται ότι έχει οριακά αντιστρέψει την έμφυλη διαφορά στο ύψος των καταβαλλόμενων συντάξεων, με ποσοστό -0,1%.

Σχετικά με τους παράγοντες που επηρεάζουν το έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα, πρέπει κατ' αρχάς να σημειωθεί πως είναι «το αποτέλεσμα των σωρευτικών ανισοτήτων που αντιμετωπίζουν οι γυναίκες κατά τη διάρκεια της ζωής τους και σε διάφορους οικονομικούς, κοινωνικούς ή πολιτισμικούς τομείς» (Burkevica et al., 2015:11). Καθίσταται εμφανές ότι το έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα, το οποίο αφορά τις τωρινές συντάξεις, αντικατοπτρίζει όχι μόνο τις προηγούμενες συνθήκες αμοιβών και απασχόλησης, αλλά και τα κοινωνικά και πολιτισμικά στερεότυπα και τις αντιλήψεις του παρελθόντος. Ως εκ τούτου, θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς ότι οι σημερινές συντάξεις, και κατ' επέκταση το έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα, είναι αποτέλεσμα μακροχρόνιων εξελίξεων και διεργασιών, και διαμορφώνονται στη βάση των εργατικών και κοινωνικών προτύπων που επικρατούσαν τις προηγούμενες δεκαετίες. Ταυτόχρονα, σημαντικός είναι ο ρόλος των μεταρρυθμίσεων που αποφασίζονται και υλοποιούνται στον τομέα των συντάξεων και της αγοράς εργασίας.

Ειδικότερα, όπως ίσως φαντάζει λογικό, ο πλέον καθοριστικός παράγοντας διαμόρφωσης του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος σχετίζεται με το εκάστοτε συνταξιοδοτικό σύστημα. Δεδομένου ότι η θεμελίωση συνταξιοδοτικού δικαιώματος και ο καθορισμός του ποσού της σύνταξης σχετίζονται κατά κύριο λόγο με τον συνολικό επαγγελματικό βίο των ασφαλισμένων, οι διαφορετικές εργασιακές διαδρομές ανδρών και γυναικών οδηγούν σε διαφορετικά αποτελέσματα (Arza, 2015). Βέβαια, οι διατάξεις των συνταξιοδοτικών συστημάτων δύνανται να επηρεάσουν το έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα είτε με θετικό τρόπο, οδηγώντας δηλαδή σε μείωση του χάσματος, είτε με αρνητικό τρόπο, διευρύνοντάς το (European Commission, 2018).

Πιο συγκεκριμένα, στις θετικές επιδράσεις εντάσσεται η προσαύξηση του χρόνου ασφάλισης για τα διαστήματα διακοπής της επαγγελματικής σταδιοδρομίας λόγω της γέννησης και της ανατροφής παιδιών, ή της παροχής φροντίδας σε εξαρτώμενα μέλη της οικογένειας (Chłóń-Domińczak, 2017). Συνέπεια αυτής της αναγνώρισης, η οποία λαμβάνει διαφορετικές μορφές στα διάφορα συνταξιοδοτικά συστήματα (Frericks, Knijn και Maier, 2009), είναι η διεύρυνση του συνολικού

2. Τα στοιχεία που αναφέρονται σε αυτή την παράγραφο προέρχονται από τη βάση δεδομένων της Eurostat [ilc_pnp13], τελευταία επίσκεψη 12/4/2022.

χρόνου ασφάλισης που προσμετράται στον υπολογισμό του ποσού της σύνταξης, γεγονός που αφενός μεν συμβάλλει στη θεμελίωση δικαιώματος συνταξιοδότησης και, αφετέρου, δύναται να επιφέρει μεγαλύτερο ποσό σύνταξης. Θετικά επίσης επιδρά η ύπαρξη ενισχυμένων ποσοτών αναπλήρωσης για τους/τις χαμηλόμισθους/-ες εργαζόμενους/-ες είτε μέσω ελάχιστης εγγυημένης σύνταξης είτε μέσω της παροχής ελάχιστου εγγυημένου συνταξιοδοτικού εισοδήματος. Τέτοιου είδους παροχές συμβάλλουν καθοριστικά στην απορρόφηση των συνεπειών των έμφυλων διαφορών στην αγορά εργασίας, που συχνά οδηγούν σε μειωμένα ποσοστά αναπλήρωσης και, συνακόλουθα, χαμηλότερες συντάξεις.

Ως προς τις διατάξεις των συνταξιοδοτικών συστημάτων που επηρεάζουν αρνητικά το έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα, μία από αυτές σχετίζεται με την πρόβλεψη χαμηλότερων ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης για τις γυναίκες. Παρά τις όποιες θετικές συνέπειες που μπορεί να προσφέρουν κατά τη στιγμή της συνταξιοδότησης, μακροπρόθεσμα λειτουργούν αρνητικά καθώς οδηγούν σε χαμηλότερα ποσά σύνταξης, ιδίως στις χώρες όπου ισχύουν συστήματα προσδιορισμένων παροχών, όπως είναι η Ελλάδα. Αυτό σχετίζεται με τον λιγότερο συνολικό χρόνο απασχόλησης/ασφάλισης που, σε συνδυασμό με το ύψος των αμοιβών κατά την περίοδο απασχόλησης, αποτελούν βασικούς παράγοντες για τη διαμόρφωση του ποσού της σύνταξης. Σημειώνεται, επίσης, ότι τα συνταξιοδοτικά συστήματα που απαιτούν περισσότερα ελάχιστα έτη ασφάλισης ως προϋπόθεση για τη χορήγηση σύνταξης καθιστούν τη λήψη σύνταξης από τις γυναίκες δυσκολότερη –λόγω αδυναμίας συγκέντρωσης των απαιτούμενων προϋποθέσεων– (Ponthieux και Meurs, 2015), συντελώντας αρνητικά στη διαμόρφωση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος.

Ακόμη, αρνητική επίδραση ασκεί η μη ύπαρξη μηχανισμού τιμαριθμικής αναπροσαρμογής των συντάξεων (Chłoch-Domińczak, 2017). Με απλά λόγια, η έλλειψη ενός τέτοιου μηχανισμού συνεπάγεται τη μείωση της πραγματικής αξίας του ποσού της σύνταξης και, κατ' επέκταση, της αγοραστικής του δύναμης. Αυτό επιδρά στο έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα καθώς οι γυναίκες διαβιούν περισσότερα χρόνια με εισόδημα από συντάξεις λόγω της συνταξιοδότησής τους σε μικρότερη ηλικία και έχουν μεγαλύτερο προσδόκιμο ζωής σε σχέση με τους άνδρες. Τέλος, αξίζει να επισημανθεί ότι η έλλειψη επαρκούς πληροφόρησης σχετικά με τη λειτουργία του συνταξιοδοτικού συστήματος είναι ένας παράγοντας που δύναται να επηρεάσει τη διαμόρφωση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος (Basiglio and Oggero, 2020). Συχνά, η άγνοια των συνταξιοδοτικών διατάξεων ή του τρόπου που αυτές μπορούν να επηρεάσουν τόσο τη θεμελίωση δικαιώματος συνταξιοδότησης, όσο και το ποσό της σύνταξης, οδηγεί σε μη συμφέρουσες επιλογές, οι οποίες επηρεάζουν επακόλουθα το έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα.

Ωστόσο, το έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα δεν είναι μόνο ζήτημα σχεδιασμού του συνταξιοδοτικού συστήματος (Tinios, Bettio and Betti, 2015). Έτσι, ένας άλλος προσδιοριστικός παράγοντας αυτού σχετίζεται με την αγορά εργασίας. Τα δεδομένα της απασχόλησης έχουν άμεσο αντίκτυπο στο έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα (Dessimirova and Bustamante, 2019· European Commission, 2018) καθώς, όπως ήδη αναφέρθηκε, ο συνολικός χρόνος απασχόλησης/ασφάλισης και το ύψος της αμοιβής αποτελούν τους σημαντικότερους παράγοντες διαμόρφωσης του ποσού της σύνταξης. Έτσι, το έμφυλο μισθολογικό χάσμα (gender pay gap) αποτελεί ένα χαρακτηριστικό της απασχόλησης που επιδρά στο έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα (Veremchuk, 2020· Dessimirova and Bustamante, 2019· European Commission, 2018). Επιπλέον, η διαχρονικά χαμηλότερη διάρκεια του συνολικού εργασιακού βίου των γυναικών σε σχέση με των ανδρών συνεπάγεται αυτόματα και

διαφορά στα έτη ασφαλιστικών εισφορών. Η χαμηλότερη διάρκεια συνολικού εργασιακού βίου των γυναικών οφείλεται κυρίως στη μειωμένη ένταση της εργασίας τους, στα μεγαλύτερα διαστήματα εκτός εργασίας, στα χαμηλότερα ποσοστά συμμετοχής στην απασχόληση και στο μεγαλύτερο φάσμα επιλογών πρόωρης συνταξιοδότησης που παρέχονταν από τα συνταξιοδοτικά συστήματα έως πρόσφατα. Σε κάθε περίπτωση, όμως, η χαμηλότερη διάρκεια συνολικού εργασιακού βίου των γυναικών συνεπάγεται και διαφορά στην κοινωνικοασφαλιστική κάλυψη και, κατ' επέκταση, επηρεάζει τόσο τη θεμελίωση συνταξιοδοτικού δικαιώματος όσο και το ίδιο το ποσό της σύνταξης.

Άμεση σχέση με τα παραπάνω έχει και η άνιση κατανομή καθηκόντων φροντίδας μεταξύ ανδρών και γυναικών. Πιο συγκεκριμένα, η απόκτηση και ανατροφή παιδιού και τα καθήκοντα φροντίδας τα οποία συνήθως επωμίζονται οι γυναίκες οδηγούν συχνά σε διακοπή της επαγγελματικής σταδιοδρομίας και άρα και της κοινωνικής ασφάλισης. Έτσι, οι γυναίκες, λόγω του μειωμένου χρόνου ασφάλισης, καταλήγουν να λαμβάνουν χαμηλότερες συντάξεις ή, σε ορισμένες περιπτώσεις, να αδυνατούν να θεμελιώσουν συνταξιοδοτικό δικαίωμα. Βεβαίως, σημαντικό ρόλο παίζουν και οι ατομικές επιλογές των γυναικών, που αφορούν τόσο την περίοδο απασχόλησης όσο και την απόφαση για πρόωρη συνταξιοδότηση. Οι επιλογές αυτές σχετίζονται με τα εκάστοτε κοινωνικά και πολιτισμικά στερεότυπα, κυρίως σε ό,τι αφορά τον ρόλο τους στην ανάληψη των ευθυνών φροντίδας της οικογένειας, σε συνδυασμό με την έλλειψη οικονομικά προσιτών και ποιοτικών παρεχόμενων υπηρεσιών για τη φροντίδα των εξαρτώμενων μελών της οικογένειας, συνήθως των παιδιών, ατόμων με αναπηρίες ή/και ηλικιωμένων (Veremchuk, 2020· Burkevica et al., 2015).

Στο σημείο αυτό, κρίνεται απαραίτητο να επισημανθεί ότι οι τρέχουσες κοινωνικοοικονομικές συνθήκες, τα νέα εργατικά και κοινωνικά πρότυπα, καθώς και οι σύγχρονες πολιτικές όπως διαμορφώνονται από τις μεταρρυθμίσεις στη δομή των κοινωνικοασφαλιστικών και των συνταξιοδοτικών συστημάτων, αναμένεται να επιδράσουν καθοριστικά στη διαμόρφωση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος μεσοπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα. Πιο συγκεκριμένα, οι πρόσφατες αλλαγές και τα νέα δεδομένα στην αγορά εργασίας (συρρίκνωση των αμοιβών, διεύρυνση των ευέλικτων και επισφαλών μορφών απασχόλησης με την εισαγωγή νέων μορφών όπως η εκ περιτροπής εργασία και η τηλεργασία κ.λπ.), που επηρεάζουν σε μεγαλύτερο βαθμό τις γυναίκες παρά τους άνδρες, ασκούν αρνητική επίδραση στους παράγοντες που διαμορφώνουν το έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα. Δημιουργείται, λοιπόν, ήδη ένα αρνητικό υπόβαθρο για τη μελλοντική εξέλιξη του χάσματος των φύλων στις συντάξεις, το οποίο υπονομεύει τη θετική επίδραση της αυξανόμενης συμμετοχής των γυναικών στην αγορά εργασίας η οποία παρατηρήθηκε τα τελευταία χρόνια πριν την οικονομική κρίση.

Ταυτόχρονα, τα τελευταία χρόνια παρατηρείται διεθνώς η υιοθέτηση και υλοποίηση κομβικών δομικών αλλαγών στα κοινωνικοασφαλιστικά και συνταξιοδοτικά συστήματα. Οι αλλαγές αυτές αφορούν τη μείωση των δημόσιων δαπανών, την ενίσχυση της ιδιωτικής-εθελοντικής ασφάλισης, την αυστηροποίηση των προϋποθέσεων συνταξιοδότησης (περισσότερα απαιτούμενα ελάχιστα έτη ασφάλισης και αύξηση του ορίου ηλικίας συνταξιοδότησης), στενότερη σύνδεση των εισφορών, των παροχών και άλλων, με αποτέλεσμα την ενίσχυση της ατομικής ευθύνης με παράλληλη συρρίκνωση της κοινωνικής αλληλεγγύης (Δημουλάς και Κουζής, 2018). Δημιουργούνται, λοιπόν, νέες προκλήσεις για τη διαμόρφωση του μελλοντικού έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος, καθώς πλέον οι έμφυλες ανισότητες της αγοράς εργασίας μεταφέρονται και στην περίοδο της συνταξιοδότησης. Τα συνταξιοδοτικά συστήματα μετατρέπονται ολοένα και περισσότερο σε «ουδέτερα φίλ-

τρα» (Bettio, Tinios and Betti, 2013) των ανισοτήτων στην αγορά εργασίας, επιτρέποντας έτσι οι χαμηλού εισοδήματος εργαζόμενοι που είναι συνήθως γυναίκες, λόγω του χάσματος των φύλων στις αμοιβές, να μετατρέπονται σε ακόμα πιο χαμηλού εισοδήματος συνταξιούχοι, με συντάξεις ακόμα και κάτω από το εκάστοτε όριο της φτώχειας.

Ανακεφαλαιώνοντας, το έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα είναι ένα πολύπλευρο και πολυπαραγοντικό φαινόμενο, που διαμορφώνεται από το σύνολο των ανισοτήτων και διακρίσεων που αντιμετωπίζουν οι γυναίκες σε όλους τους τομείς της ζωής τους: στον κοινωνικό, στον οικονομικό, στον εκπαιδευτικό, στον πολιτικό και στον οικογενειακό. Σε αυτό το πλαίσιο, οι κυριότεροι παράγοντες που επηρεάζουν τη διαμόρφωση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος είναι: α) το συνταξιοδοτικό σύστημα, β) η λειτουργία των αγορών εργασίας και γ) η άνιση κατανομή καθηκόντων φροντίδας μεταξύ ανδρών και γυναικών. Σημαντικό ρόλο παίζουν επίσης τα πρότυπα συμπεριφοράς των γυναικών ως προς τις επιλογές τους για τον χρόνο και το καθεστώς συνταξιοδότησης, τα οποία διαφοροποιούνται ανάλογα με τις ατομικές επιλογές και προτεραιότητες του κάθε ατόμου, αλλά και με βάση τα κοινωνικά και πολιτισμικά στερεότυπα της κάθε εποχής. Επιπλέον, πρέπει να επισημανθεί ότι οι τρέχουσες –δυσμενείς λόγω οικονομικής αλλά και υγειονομικής κρίσης– κοινωνικοοικονομικές συνθήκες διαμορφώνουν νέα εργασιακά και κοινωνικά πρότυπα, τα οποία, σε συνδυασμό με τις κομβικές αλλαγές που συντελούνται στα κοινωνικοασφαλιστικά και συνταξιοδοτικά συστήματα διεθνώς, αναμένεται να επιδράσουν σημαντικά στη διαμόρφωση του μελλοντικού έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος. Έχοντας, λοιπόν, ολοκληρώσει την ανάλυση των προσδιοριστικών παραγόντων του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος, όπως αυτοί προκύπτουν από τη σχετική βιβλιογραφία, ακολουθεί η ανάλυση των παραγόντων που οδηγούν στο έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα στην περίπτωση της Ελλάδας.

3. Παράγοντες διαμόρφωσης του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος στην Ελλάδα

3.1 Το συνταξιοδοτικό σύστημα

Το συνταξιοδοτικό σύστημα αποτελεί έναν από τους καθοριστικούς παράγοντες γεφύρωσης (θετική επίδραση) ή διεύρυνσης (αρνητική επίδραση) του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος, όπως προαναφέρθηκε. Στην Ελλάδα, η θετική επίδραση των συνταξιοδοτικών διατάξεων εδράζεται: α) στη δυνατότητα αναγνώρισης πλασματικών ετών ασφάλισης, ως προσαύξηση του πραγματικού χρόνου ασφάλισης, για τα διαστήματα διακοπής της εργασίας, και β) στα ενισχυμένα ποσοστά αναπλήρωσης εισοδήματος επί των συντάξιμων αποδοχών των χαμηλόμισθων εργαζομένων, προκειμένου να λαμβάνουν αναλογικά μεγαλύτερες συντάξεις από ό,τι θα αντιστοιχούσε στις ασφαλιστέες-συντάξιμες αποδοχές τους. Στον αντίποδα των παραπάνω, η αρνητική επίδραση των συνταξιοδοτικών διατάξεων στο έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα διαμορφώνεται κυρίως από: α) τα διαφορετικά όρια ηλικίας συνταξιοδότησης ανδρών και γυναικών που ίσχυαν έως πρόσφατα, και β) την έλλειψη μηχανισμού τιμαριθμικής αναπροσαρμογής των συντάξεων.

Ειδικότερα, το συνταξιοδοτικό σύστημα στην Ελλάδα, έως πρόσφατα, προέβλεπε χαμηλότερα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης κατά πέντε έτη για τις γυναίκες σε σχέση με τους άνδρες.

Επιπλέον, υπήρχε η δυνατότητα χρήσης ειδικών καθεστώτων πρόωρης συνταξιοδότησης από συγκεκριμένες κατηγορίες εργαζόμενων γυναικών,³ με ακόμα χαμηλότερα όρια ηλικίας. Παρόλο που τα χαμηλότερα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης των γυναικών είχαν άμεσες θετικές συνέπειες (δυνατότητα παροχής φροντίδας στα εξαρτώμενα μέλη της οικογένειας), διαπιστώνεται ότι στην πράξη συνέβαλαν στη διεύρυνση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος. Και τούτο διότι το συνταξιοδοτικό σύστημα προσδιορισμένων παροχών της χώρας οδηγούσε τις γυναίκες, σχεδόν αυτοματοποιημένα, σε λήψη χαμηλών συντάξεων –χαμηλότερων από αυτές των ανδρών– καθώς τα λιγότερα έτη ασφάλισής τους διαμόρφωναν αντίστοιχα σχετικά χαμηλά ποσοστά αναπλήρωσης των συντάξεων.

Σταδιακά, τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης ανδρών και γυναικών αναπροσαρμόστηκαν και εξισώθηκαν, με αποτέλεσμα, μετά το 2015, τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης να είναι κοινά για άνδρες και γυναίκες, με μόνες εξαιρέσεις πρόωρης συνταξιοδότησης για: α) τους/τις εργαζόμενους/-ες σε βαρέα και ανθυγιεινά επαγγέλματα, και β) τις μητέρες και τους χήρους πατέρες παιδιών με αναπηρία. Η εξίσωση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης ανδρών και γυναικών επιφέρει μια σημαντική καθυστέρηση εξόδου των γυναικών από την αγορά εργασίας, ενώ παράλληλα συντελεί στη διεύρυνση του συνολικού χρόνου ασφάλισής τους, οδηγώντας σε μεγαλύτερο ποσό σύνταξης. Καί' αυτό τον τρόπο, συμβάλλει στον περιορισμό των ανισοτήτων μεταξύ των φύλων και στον περιορισμό του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος. Όμως, η αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης για τις γυναίκες αναμένεται να μειώσει τη συνταξιοδοτική κάλυψη για ορισμένες από αυτές, όπως εκείνες που έχουν βιώσει μακροχρόνια διαστήματα ανεργίας ή έχουν μεγάλα διαστήματα απουσίας από την αγορά εργασίας και βρίσκονται κοντά στην ηλικία συνταξιοδότησης. Αυτές θα βρεθούν (ή βρίσκονται) αντιμέτωπες με την αδυναμία συμπλήρωσης του αναγκαίου χρόνου ασφάλισης για θεμελίωση συνταξιοδοτικού δικαιώματος (τουλάχιστον δεκαπέντε έτη).

Η δεύτερη αρνητική επίδραση του συνταξιοδοτικού συστήματος στη διαμόρφωση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος στην Ελλάδα είναι η μη τιμαριθμική αναπροσαρμογή των συντάξεων. Παρά το γεγονός ότι υπάρχει σχετική πρόβλεψη από το 2010, η αναπροσαρμογή των συντάξεων δεν έχει εφαρμοστεί λόγω της εφαρμογής δημοσιονομικών μέτρων. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα τη μείωση της πραγματικής αξίας της σύνταξης και καί' επέκταση της αγοραστικής δύναμης των συνταξιούχων. Η διαφαινόμενη αρνητική επίδραση στη διαμόρφωση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος στην Ελλάδα σχετίζεται, αφενός, με το ότι οι γυναίκες λαμβάνουν χαμηλότερες συντάξεις από ό,τι οι άνδρες και, αφετέρου, με το ότι οι γυναίκες εμπίπτουν περισσότερο στα χαμηλότερα συνταξιοδοτικά εισοδηματικά κλιμάκια.

Ός προς τις συνταξιοδοτικές διατάξεις που επηρεάζουν θετικά, προς την κατεύθυνση της γεφύρωσης, το έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα, σε αυτές συγκαταλέγεται, όπως ήδη αναφέρθηκε, η δυνατότητα αναγνώρισης πλασματικών ετών ασφάλισης με στόχο τη θεμελίωση συνταξιοδοτικού δικαιώματος μέσω της προσαύξησης του πραγματικού χρόνου ασφάλισης. Σήμερα, το συνταξιοδοτικό σύστημα προβλέπει την αναγνώριση έως επτά πλασματικών ετών ασφάλισης με εξαγορά για συγκεκριμένες περιόδους διακοπής της εργασίας, υπό την προϋπόθεση ότι έχει συμπληρωθεί πραγματικός χρόνος ασφάλισης τουλάχιστον δώδεκα ετών. Δίδεται επιπλέον η δυνατότητα

3. Τα ειδικά καθεστώτα αφορούσαν τις μητέρες ανηλίκων, μητέρες παιδιών με αναπηρία, γυναίκες με εικοσιπέντε έτη προϋπηρεσίας στον δημόσιο τομέα και εργαζόμενες σε βαρέα και ανθυγιεινά επαγγέλματα.

αναγνώρισης πλασματικών ετών χωρίς εξαγορά για περίοδο επιδοτούμενης ανεργίας (έως ένα έτος), περίοδο ασθενείας (έως ένα έτος) και για τις περιόδους κύησης και λοχείας.⁴

Είναι φανερό από τα παραπάνω ότι η αναγνώριση πλασματικών ετών ασφάλισης δίνει τη δυνατότητα στις γυναίκες να καλύψουν πλασματικά σημαντικά κενά ασφάλισης, που οφείλονται στα μεγαλύτερα, σε σχέση με τους άνδρες, διαστήματα διακοπής της εργασίας τους και, έτσι, διευρύνοντας τον συνολικό χρόνο ασφάλισής τους, να διευκολυνθούν στη θεμελίωση δικαιώματος συνταξιοδότησης, γεφυρώνοντας το έμφυλο χάσμα ως προς τη συνταξιοδοτική κάλυψη. Σημειώνεται ότι θετικά επηρεάζεται και το έμφυλο χάσμα ως προς το ύψος των συντάξεων, καθώς η αναγνώριση πλασματικών ετών ασφάλισης με εξαγορά βελτιώνει και το ύψος του ποσού της σύνταξης αφού αποδίδονται υψηλότερα ποσοστά αναπλήρωσης.⁵

Προς την κατεύθυνση της γεφύρωσης του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος συμβάλλει επίσης και η πρόβλεψη ενισχυμένων ποσοστών αναπλήρωσης εισοδήματος επί των συντάξιμων αποδοχών των χαμηλόμισθων εργαζομένων – η πλειονότητα των οποίων είναι γυναίκες – προκειμένου να λαμβάνουν αναλογικά μεγαλύτερες συντάξεις από ό,τι θα αντιστοιχούσε στις ασφαλιστέες-συντάξιμες αποδοχές τους. Αυτό επιτυγχάνεται με την καταβολή της ελάχιστης εγγυημένης σύνταξης κατώτατων ορίων έως το 2015 και την καταβολή, από το 2016, της εθνικής σύνταξης, οι οποίες απορροφούν σε κάποιο βαθμό τις επιπτώσεις των έμφυλων ανισοτήτων της αγοράς εργασίας.

Πρέπει όμως να επισημανθεί ότι, κατά την περίοδο της δεκαετούς οικονομικής κρίσης στη χώρα, αναδύθηκε ένας επιπλέον παράγοντας που επέδρασε αφενός θετικά στη μείωση της διαφοράς στις συντάξεις ανδρών και γυναικών και, αφετέρου, αρνητικά στο επίπεδο διαβίωσης και των δύο: οι δραστικές περικοπές που εφαρμόστηκαν σε όλους τους συνταξιούχους με μοναδικό κριτήριο το ύψος της καταβαλλόμενης σύνταξης. Οι περικοπές αυτές συνέβαλαν στη γεφύρωση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος, χωρίς όμως να είναι αποτέλεσμα θεσμικών παρεμβάσεων για την ισότητα των φύλων, δεδομένου ότι επηρέασαν περισσότερο τους άνδρες συνταξιούχους οι οποίοι λάμβαναν υψηλότερες συντάξεις. Έτσι, μειώθηκαν οι έμφυλες διαφορές στο εισόδημα των καταβαλλόμενων συντάξεων, όχι γιατί αυξήθηκε το εισόδημα των γυναικών συνταξιούχων, αλλά γιατί μειώθηκε αναλογικά περισσότερο το εισόδημα των ανδρών συνταξιούχων (European Commission, 2021a). Τέλος, αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι, εξαιτίας των πολλαπλών δομικών μεταρρυθμίσεων που υλοποιήθηκαν την τελευταία δεκαετία στο πλαίσιο της εφαρμογής των μέτρων δημοσιονομικής πολιτικής, πολλοί ασφαλισμένοι δεν γνωρίζουν το ισχύον συνταξιοδοτικό σύστημα ή τις επιπτώσεις που δύναται να έχει στη σύνταξή τους μια επιλογή κατά τη διάρκεια του εργασιακού τους βίου.

Η παραπάνω ανάλυση αναδεικνύει ότι το ισχύον συνταξιοδοτικό σύστημα στην Ελλάδα έχει εξαλείψει σε μεγάλο βαθμό τις διαφορές μεταξύ ανδρών και γυναικών ως προς τις προϋποθέσεις συνταξιοδότησης, περιορίζοντας σημαντικά την επίδρασή του στη διαμόρφωση του έμφυλου

4. Στην Ελλάδα, η αναγνώριση ως χρόνου ασφάλισης του διαστήματος διακοπής της απασχόλησης λόγω λοχείας ή/και γονικής άδειας θεσπίστηκε το 1984, λαμβάνοντας τη μορφή εξαγοράσιμων πλασματικών χρόνων ασφάλισης, ενώ η δυνατότητα αναγνώρισης πλασματικού χρόνου ασφάλισης για κάθε τέκνο και για τους δύο γονείς χωρίς εξαγορά θεσπίστηκε το 2002.

5. Σημειώνεται ότι το κόστος εξαγοράς πλασματικών ετών αυξήθηκε σημαντικά με την πρόσφατη μεταρρύθμιση του 2016, καθιστώντας την επιλογή αυτή μη προσιτή για πολλούς ασφαλισμένους, παρά το γεγονός ότι παρέχεται η δυνατότητα συμπληρωσμού με κρατήσεις από τις μελλοντικά καταβαλλόμενες συντάξεις.

συνταξιοδοτικού χάσματος. Επιπλέον, με τη θέσπιση της δυνατότητας αναγνώρισης πλασματικών ετών ασφάλισης, το σύστημα λειτουργεί πλέον σε κάποιο βαθμό διορθωτικά, μειώνοντας τις ανισότητες που προκύπτουν από τα διαστήματα διακοπής της εργασίας των γυναικών. Ωστόσο, το συνταξιοδοτικό σύστημα δεν κατορθώνει να απορροφά όλες τις έμφυλες ανισότητες που κυριαρχούν στην αγορά εργασίας και, ως εκ τούτου, αυτές αποτελούν πλέον τους καθοριστικούς παράγοντες που επηρεάζουν τη διαμόρφωση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος στην Ελλάδα (Θεοδωρουλάκης, Καπέλλα και Κωνσταντινίδου, 2020).

3.2 Η λειτουργία των αγορών εργασίας

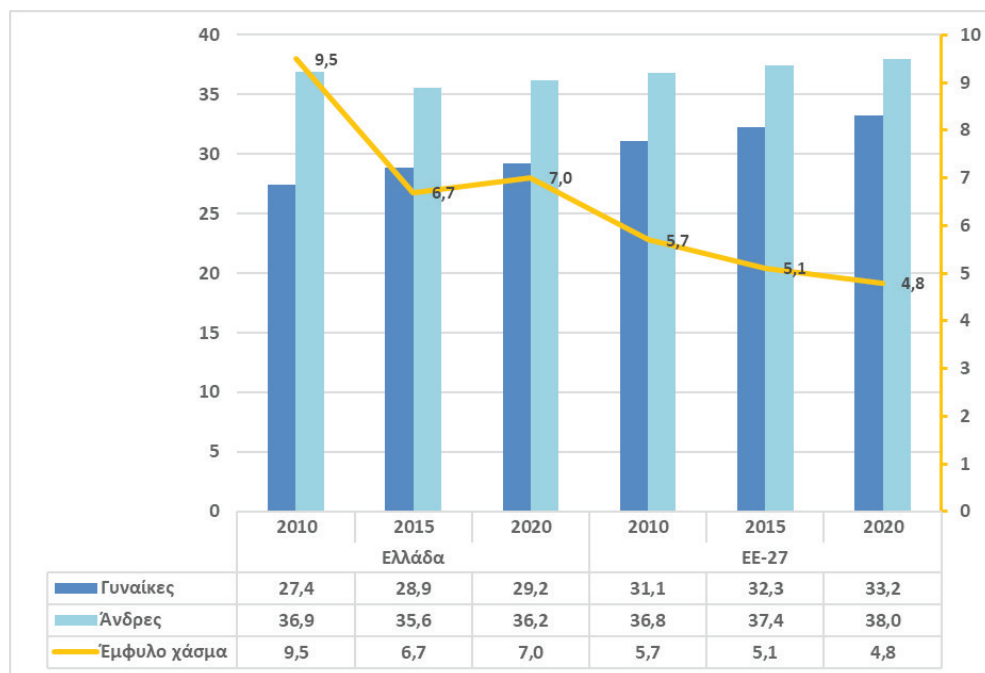
Βασικά χαρακτηριστικά της λειτουργίας των αγορών εργασίας αποτελούν καθοριστικούς παράγοντες διαμόρφωσης του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος στην Ελλάδα, τόσο ως προς το ύψος των συντάξεων όσο και ως προς τη συνταξιοδοτική κάλυψη. Οι έμφυλες διαφοροποιήσεις στη διάρκεια του συνολικού εργασιακού βίου, που διαμορφώνονται από τη συμμετοχή στην απασχόληση, τα ποσοστά ανεργίας, την ένταση της εργασίας, καθώς και οι έμφυλες διαφοροποιήσεις στις αμοιβές, αντανακλώνται σωρευτικά στις συντάξιμες αποδοχές αλλά και στη θεμελίωση ή μη συνταξιοδοτικού δικαιώματος.⁶

Αναλυτικότερα, οι γυναίκες στην Ελλάδα έχουν σαφώς μικρότερη διάρκεια εργασιακού βίου σε σχέση με την αντίστοιχη των ανδρών. Ο δείκτης της Eurostat για τη *διάρκεια του εργασιακού βίου των γυναικών* (δηλαδή η εκτίμηση της μέσης διάρκειας που αναμένεται μία γυναίκα δεκαπέντε ετών να είναι ενεργή στην αγορά εργασίας) παραμένει διαχρονικά χαμηλότερος από εκείνον των ανδρών, τόσο στην Ελλάδα όσο και σε επίπεδο ΕΕ-27. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με τα δεδομένα της Eurostat, όπως απεικονίζονται στο Γράφημα 1, παρουσιάζεται σημαντική συρρίκνωση του έμφυλου χάσματος στη διάρκεια του εργασιακού βίου την περίοδο 2010-2020 στην Ελλάδα, αλλά και στις χώρες της ΕΕ-27, με τη διαφορά μεταξύ ανδρών και γυναικών να μειώνεται σημαντικά στην Ελλάδα από 9,5 έτη το 2010, σε 6,7 το 2015 και σε 7 έτη το 2020. Για το 2020, ο μέσος όρος εργασιακού βίου στην Ελλάδα ήταν 32,8 έτη συνολικά (έναντι 35,7 ετών για την ΕΕ-27), με τον μέσο όρο των ανδρών να διαμορφώνεται στα 36,2 έτη (έναντι 38 ετών για την ΕΕ-27) και τον μέσο όρο των γυναικών στα 29,2 έτη (έναντι 33,2 ετών για την ΕΕ-27).

Η σταδιακή μείωση του έμφυλου χάσματος στη διάρκεια του εργασιακού βίου αποτελεί αναμφίβολα μία θετική εξέλιξη η οποία θα συμβάλλει μελλοντικά και στη βελτίωση του ύψους των συντάξεων των γυναικών, καθώς η διαφορά στη διάρκεια της επαγγελματικής ζωής ανδρών και γυναικών συνεπάγεται αυτόματα και διαφορά στα έτη ασφάλισης. Επομένως, εφόσον τα έτη ασφάλισης επηρεάζουν το τελικό ποσό της ανταποδοτικής σύνταξης σύμφωνα με το ισχύον συνταξιοδοτικό σύστημα στην Ελλάδα, οι γυναίκες που πλέον έχουν (ή θα έχουν) περισσότερα έτη εργασιακού βίου λαμβάνουν (ή αναμένεται να λάβουν) μεγαλύτερα ποσά σύνταξης.

6. Για μια συνολική ανάλυση της συμμετοχής των γυναικών και των ανισοτήτων φύλου στην αγορά εργασίας στην Ελλάδα, βλ. Καραμεσίνη (2021).

Γράφημα 1. Διάρκεια εργασιακού βίου ανά φύλο (σε έτη) και έμφυλο χάσμα (%), Ελλάδα και ΕΕ-27, 2010, 2015, 2020

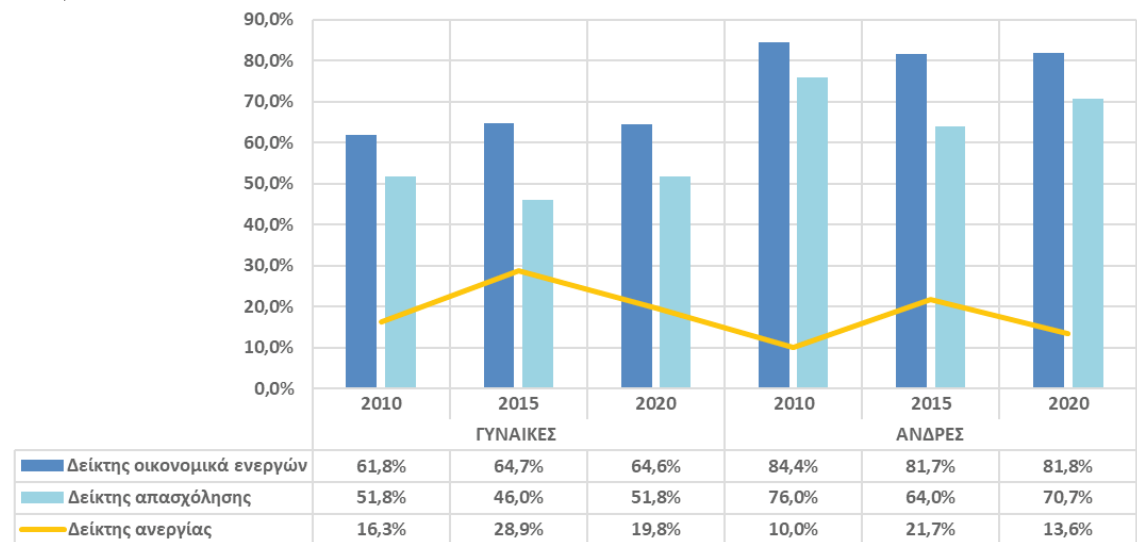

Πηγή: Eurostat, Labour Force Survey database [lfsi_dwl_a], τελευταία επίσκεψη: 7/4/2022.

Η διαφοροποίηση αυτή σχετίζεται με τα διαχρονικά χαμηλότερα ποσοστά συμμετοχής των γυναικών στην απασχόληση, τα σχετικά μεγαλύτερα διαστήματα ανεργίας που αντιμετωπίζουν οι γυναίκες σε σχέση με τους άνδρες, τη μειωμένη ένταση εργασίας των γυναικών αλλά και, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, το –έως πρόσφατα– μεγαλύτερο φάσμα επιλογών πρόωρης συνταξιοδότησης των γυναικών σε σχέση με τους άνδρες. Όσον αφορά, ειδικότερα, το ποσοστό συμμετοχής των γυναικών ηλικίας 20-64 ετών στο εργατικό δυναμικό (δείκτης οικονομικά ενεργών), σύμφωνα με τα στοιχεία της Έρευνας Εργατικού Δυναμικού της Ελληνικής Στατιστικής Αρχής (ΕΛΣΤΑΤ),⁷ όπως αποτυπώνονται στο Γράφημα 2, αυτό παραμένει σταθερά χαμηλό σε σχέση με το αντίστοιχο ποσοστό των ανδρών στην Ελλάδα, αν και έχει παρουσιάσει βελτίωση τα τελευταία δέκα χρόνια. Ειδικότερα, για τις γυναίκες, από 61,8% το 2010, ανήλθε σε 64,7% το 2015 και σε 64,6% το 2020, ενώ για τους άνδρες από 84,4% το 2010, μειώθηκε σε 81,7% το 2015 και 81,8% το 2020. Επιπλέον, το ποσοστό συμμετοχής των γυναικών στην απασχόληση (δείκτης απασχόλησης) για τις ηλικίες 20-64 ετών στην Ελλάδα ήταν, το 2020, κατά 18,9 ποσοστιαίες μονάδες μικρότερο από το αντίστοιχο ποσοστό των ανδρών (δηλαδή 51,8% για τις γυναίκες έναντι 70,7% για τους άνδρες). Σημαντική, αλλά αντίστροφη υπέρ των ανδρών, έμφυλη διαφοροποίηση παρουσιάζουν και τα ποσοστά ανεργίας, με το ποσοστό ανεργίας των γυναικών (δείκτης ανεργίας), ηλικίας 20-64 ετών, να παραμένει διαχρονικά σε υψηλότερα επίπεδα από αυτό των ανδρών, σημειώνοντας μία πτωτική πορεία τα τελευταία χρόνια από 31,4% το 2013 (έναντι 24,5% για τους άνδρες), σε 28,9% το 2015 (έναντι 21,7% για τους άνδρες) και περαιτέρω σε 19,8% το 2020 (έναντι 13,6% για τους άνδρες).

7. Τα στοιχεία είναι διαθέσιμα στον ακόλουθο σύνδεσμο: <https://www.statistics.gr/el/statistics/-/publication/SJO03/>

Γράφημα 2. Κατάσταση απασχόλησης γυναικών και ανδρών ηλικίας 20-64 ετών στην Ελλάδα, 2010, 2015, 2020

Πηγή: ΕΛΣΤΑΤ, Ετήσιες χρονοσειρές έρευνας εργατικού δυναμικού, τελευταία επίσκεψη: 7/4/2022.

Επίσης, η διαχρονικά χαμηλή ένταση της απασχόλησης των γυναικών στην Ελλάδα επιδρά στη διαμόρφωση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος. Είναι γενικώς αποδεκτό ότι οι γυναίκες τείνουν να εργάζονται υπό καθεστώς μερικής απασχόλησης συχνότερα από ό,τι οι άνδρες, για λόγους που αφορούν κυρίως τα καθήκοντα φροντίδας παιδιών ή/και των ηλικιωμένων μελών της οικογένειας (Eurofound, 2020· EIGE, 2020) και, έτσι, η ένταση εργασίας των γυναικών είναι συνήθως μικρότερη από το πλήρες ωράριο. Αυτό οδηγεί σε μειωμένες αποδοχές, ενώ σε πολλές περιπτώσεις, εάν δεν καλύπτονται οι προϋποθέσεις για πλήρη ασφάλιση, οδηγεί και σε μειωμένο χρόνο κοινωνικής ασφάλισης και κατ' επέκταση σε μειωμένες συντάξεις, επηρεάζοντας τη διαμόρφωση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος. Σύμφωνα με τα τελευταία διαθέσιμα στοιχεία για την Ελλάδα, το 12,7% των εργαζόμενων γυναικών (ηλικίας 15-64 ετών) εργαζόταν υπό καθεστώς μερικής απασχόλησης το 2020, ενώ το αντίστοιχο ποσοστό ήταν το 2015 13,1% και το 2010 10,3%. Για τους άνδρες εργαζόμενους αυτής της ηλικίας, το ποσοστό μερικής απασχόλησης αντιστοιχούσε σε λιγότερο από το μισό των γυναικών και διαμορφώθηκε σε 5,5% το 2020, από 6,7% το 2015 και 3,5% το 2010.

Αξιοσημείωτο είναι ότι η συμμετοχή των γυναικών στην ελληνική αγορά εργασίας διατηρείται σε πολύ χαμηλά ποσοστά σε σχέση με τα αντίστοιχα των ανδρών, μεταξύ άλλων, λόγω των έμφυλων κοινωνικών αντιλήψεων σχετικά με την παροχή φροντίδας από αυτές, που κυριαρχούν στην Ελλάδα. Εκτός αυτού, τα μειωμένα έτη κοινωνικής ασφάλισης των γυναικών είναι σε άμεση συνάρτηση με την κυριαρχία της μικρής ατομικής επιχείρησης στην ελληνική αγορά εργασίας, όπου οι γυναίκες (σύζυγοι, κόρες) εργάζονται ως συμβοηθούντα μέλη χωρίς αμοιβή, ώστε να μπορούν παράλληλα να φροντίζουν την οικογένειά τους, πρακτική που εξακολουθεί να διατηρείται παρά τη θεσμική παρέμβαση για την ασφάλιση των συμβοηθούντων μελών ως μισθωτών (IOBE, 2012). Σε κάθε περίπτωση, δεδομένου ότι στην Ελλάδα η κάλυψη από το συνταξιοδοτικό σύστημα και ο καθορισμός του τελικού ποσού της σύνταξης συνδέονται άμεσα με τη συμμετοχή

στην απασχόληση, οι έμφυλες διαφοροποιήσεις που παρατηρούνται στον τομέα της απασχόλησης επιδρούν –και αναμένεται να επιδράσουν και στο μέλλον– αρνητικά στη διαμόρφωση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος.

Εξετάζοντας το δεύτερο χαρακτηριστικό της αγοράς εργασίας που επηρεάζει τη διαμόρφωση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος, δηλαδή τον χαμηλότερο μέσο όρο των αμοιβών των γυναικών έναντι του αντίστοιχου μέσου όρου των ανδρών (gender pay gap),⁸ πρέπει κατ' αρχάς να σημειωθεί ότι δεν πρόκειται για ελληνικό μόνο φαινόμενο. Διαπιστώνεται διαχρονικά ότι οι αμοιβές των γυναικών παραμένουν χαμηλότερες από αυτές των ανδρών στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες, συμπεριλαμβανομένης της Ελλάδας, παρά τη βελτίωση του επιπέδου εκπαίδευσης των γυναικών αλλά και των χαρακτηριστικών συμμετοχής τους στην αγορά εργασίας (OECD, 2017· Eurofound and European Commission Joint Research Centre, 2021), ενώ η γεφύρωση του εν λόγω χάσματος αναμένεται, αν συνεχίσει με τον ίδιο σχετικά αργό ρυθμό, να διαρκέσει αρκετά χρόνια (Beghini, Cattaneo and Pozzan, 2019).

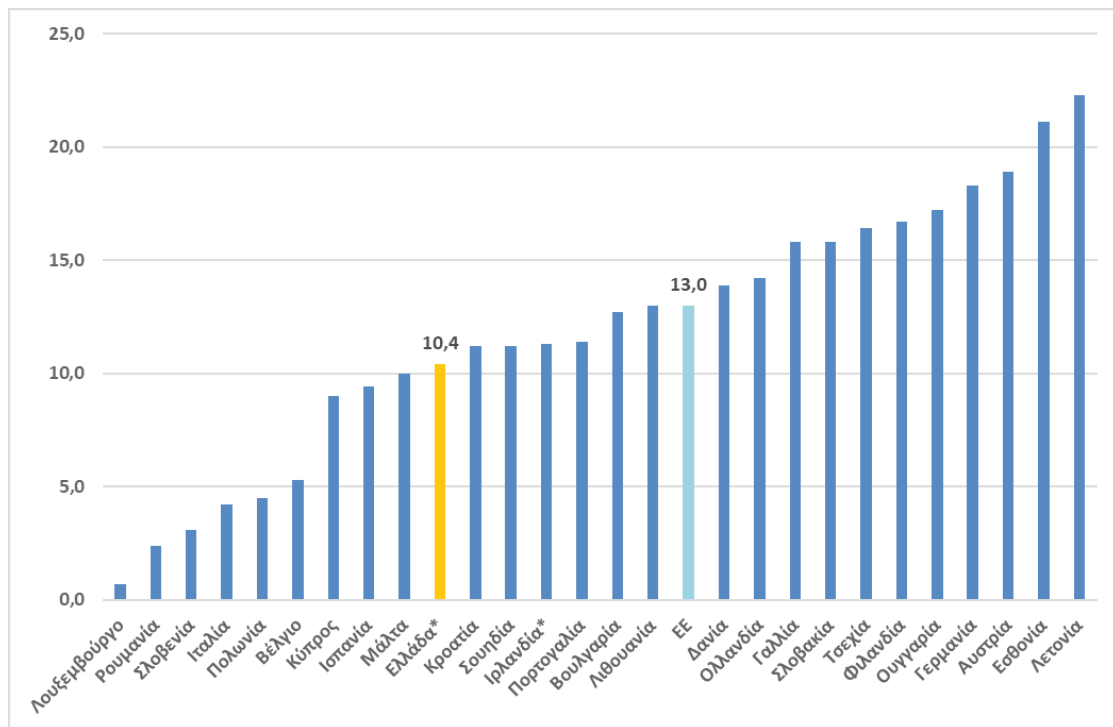
Αν και το εύρος του έμφυλου μισθολογικού χάσματος και οι παράγοντες που το διαμορφώνουν διαφοροποιούνται ανά χώρα, σε γενικές γραμμές το έμφυλο μισθολογικό χάσμα προκαλείται τόσο από τον οριζόντιο διαχωρισμό στην αγορά εργασίας, «γυναικεία» και «ανδρικά» επαγγέλματα, όσο και από τον κάθετο διαχωρισμό, που αφορά τη θέση στο επάγγελμα, δηλαδή τη χαμηλή συμμετοχή των γυναικών σε θέσεις ευθύνης (φαινόμενο της «γυάλινης οροφής»)⁹. Επιπλέον, διαφορετικοί ατομικοί και συστημικοί παράγοντες, που σχετίζονται με διαφορές που αφορούν την ηλικία, το επίπεδο εκπαίδευσης, την επαγγελματική εμπειρία, την ένταση της εργασίας, την αδιαφάνεια στις αμοιβές, αλλά και έμφυλα στερεότυπα και προκαταλήψεις για τον κοινωνικό ρόλο των γυναικών (μπιρότητα, καθήκοντα φροντίδας κ.λπ.), συμβάλλουν καθοριστικά στη διαιώνιση αλλά και στη διαμόρφωση του εύρους του (EIGE, 2019· EIGE, 2021· Eurofound, 2021).

Όσον αφορά την Ελλάδα, σύμφωνα με τα τελευταία διαθέσιμα σχετικά στοιχεία της Eurostat που αφορούν το 2018 (Γράφημα 3), το έμφυλο χάσμα στις αμοιβές ανέρχεται σε 10,4%, παραμένοντας κάτω από τον αντίστοιχο μέσο όρο της ΕΕ-27 (14,4% για το 2018). Τα προηγούμενα διαθέσιμα στοιχεία για την Ελλάδα είναι για το έτος 2014, που το ποσοστό του έμφυλου χάσματος στις αμοιβές εκτιμήθηκε σε 12,5% (έναντι 15,7% στην ΕΕ-27), παρουσιάζοντας μία πτωτική πορεία 2,5 ποσοστιαίων μονάδων σε σχέση με το 2010 (15%) και 9,5 ποσοστιαίων μονάδων σε σχέση με το 2008 (22%). Εντούτοις, σημειώνεται ότι η πτωτική πορεία που παρουσιάζει το έμφυλο μισθολογικό χάσμα στη χώρα αποτελεί συνέπεια, μεταξύ άλλων, της μεγάλης συνολικής μείωσης των αμοιβών κατά τη διάρκεια της οικονομικής κρίσης, καθώς «στους χαμηλόμισθους εργαζόμενους, τα περιθώρια μισθολογικής ανισότητας είναι πολύ μικρά, ενώ όσο οι αμοιβές μεγαλώνουν τόσο αυξάνονται και οι διαφορές ανάμεσα σε εργαζόμενους διαφορετικού φύλου» (Προφύρη, 2018:36).

8. Για τον υπολογισμό του έμφυλου μισθολογικού χάσματος χρησιμοποιούνται διαφορετικές προσεγγίσεις και τρόποι υπολογισμού, που λαμβάνουν υπόψη είτε τις επίσεις, είτε τις μηνιαίες αποδοχές (μη προσαρμοσμένη μορφή), είτε τις ωριαίες μεικτές ακαθάριστες αποδοχές ανδρών και γυναικών. Επιπλέον, κάποιες μέθοδοι υπολογισμού λαμβάνουν υπόψη το είδος του επαγγέλματος, το εκπαιδευτικό επίπεδο και την επαγγελματική εμπειρία.

9. Ο όρος «γυάλινη οροφή» χρησιμοποιείται όταν γίνεται αναφορά στους φραγμούς (τεχνητά και αόρατα εμπόδια) που εμποδίζουν την επαγγελματική ανέλιξη των γυναικών σε υψηλόβαθμες θέσεις λήψης αποφάσεων και διευθυντικών στελεχών σε έναν οργανισμό, δημόσιο ή ιδιωτικό, σε οποιονδήποτε τομέα.

Γράφημα 3. Έμφυλο μισθολογικό χάσμα (μη προσαρμοσμένη μορφή) ανά χώρα της ΕΕ-27, 2020

Πηγή: Eurostat, Structure of Earnings Survey (SES) [sdg_05_20], τελευταία επίσκεψη: 7/4/2022.

* Τα στοιχεία για την Ελλάδα και την Ιρλανδία αφορούν το 2018.

Καθίσταται σαφές ότι, παρά τη σταδιακή γεφύρωση του έμφυλου χάσματος στις αμοιβές, οι υπάρχουσες ανισότητες στις αμοιβές μεταξύ ανδρών και γυναικών, σε συνδυασμό με τις υπόλοιπες έμφυλες διαφορές στην αγορά εργασίας, αντανακλώνται και επηρεάζουν σημαντικά τη διαμόρφωση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος. Και τούτο διότι το προσδιορισμένης παροχής συνταξιοδοτικό σύστημα της χώρας δεν καταφέρνει να εξαλείψει ή έστω να περιορίσει την επίδρασή τους, καθώς η καταβαλλόμενη σύνταξη διαμορφώνεται βάσει των αποδοχών του συνόλου του εργασιακού βίου και των ποσοστών αναπλήρωσης που προσδιορίζονται από τα έτη ασφάλισης. Έτσι, οι ανισότητες στις αμοιβές μεταφέρονται στη συνταξιοδότηση, αποτελώντας έναν από τους βασικούς παράγοντες για το έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα.

3.3 Η άνιση κατανομή καθηκόντων φροντίδας μεταξύ ανδρών και γυναικών

Η άνιση κατανομή καθηκόντων φροντίδας μεταξύ ανδρών και γυναικών αποτελούσε και αποτελεί έναν από τους παράγοντες διαμόρφωσης του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος στην Ελλάδα. Συγκεκριμένα, η άνιση κατανομή ρόλων ανδρών και γυναικών στην οικογένεια για τα καθήκοντα φροντίδας των εξαρτώμενων μελών (παιδιά, ηλικιωμένοι, ασθενείς, άτομα με αναπηρίες) οδηγούσε και οδηγεί τις γυναίκες σε μεγαλύτερα διαστήματα απουσίας από την αγορά εργασίας αλλά και σε ευέλικτες μορφές απασχόλησης, άτυπης εργασίας ή ακόμα και σε μη είσοδο ή πρόωρη έξοδο από την αγορά εργασίας. Ο μειωμένος χρόνος ασφάλισης αλλά και οι χαμηλότερες

αμοιβές που συνεπάγονται οι παραπάνω επιλογές για τις γυναίκες επηρεάζουν τόσο τη δυνατότητα θεμελίωσης συνταξιοδοτικού δικαιώματος, όσο και το ύψος των συντάξιμων αποδοχών τους.

Τα παραπάνω επιβεβαιώνει η σχετικά πρόσφατη (2018) Έρευνα για τον Συνδυασμό Οικογενειακής Ζωής και Εργασίας της ΕΛΣΤΑΤ (ΕΛΣΤΑΤ, 2019), που αναδεικνύει ότι μόλις το 4% των ανδρών έχει διακόψει την καριέρα του για τη φροντίδα των παιδιών, σε αντίθεση με το 49,7% των γυναικών. Από αυτές, το 59,3% διέκοψε την εργασία για διάστημα τουλάχιστον ενός έτους, το 17,9% για ένα έως δύο έτη και το 21,2% για πάνω από δύο έτη. Σημαντικό εύρημα αποτελεί επίσης το γεγονός ότι το 10,9% των γυναικών δήλωσε ότι δεν εργάστηκε ποτέ, προκειμένου να ασχοληθεί αποκλειστικά με τη φροντίδα των παιδιών, ποσοστό που ανέρχεται σε μόλις 0,9% για τους άνδρες.

Επιπρόσθετα, οι ατομικές επιλογές των γυναικών κατά τη διάρκεια του εργασιακού τους βίου, στην προσπάθεια εξισορρόπησης της επαγγελματικής και οικογενειακής τους ζωής, επηρεάζονται σημαντικά από τα εκάστοτε κοινωνικά και πολιτισμικά πρότυπα, κυρίως σε ό,τι αφορά τους ρόλους που «συνηθίζεται» να αναλαμβάνουν οι γυναίκες μέσα στην οικογένεια αλλά και την κοινωνία γενικότερα. Ενδεικτικά αναφέρεται έρευνα που πραγματοποιήθηκε από το Κέντρο Ερευνών για Θέματα Ισότητας (ΚΕΘΙ) (Γκερμότσου, Μοσχοβάκου και Παπαγιαννοπούλου, 2016), σύμφωνα με την οποία πολλές επιλογές που κάνουν οι γυναίκες κατά τη διάρκεια του κύκλου ζωής τους σχετίζονται με τα στερεότυπα και τους ρόλους των φύλων. Για παράδειγμα, πολλές γυναίκες επέλεξαν να εργαστούν με μερική απασχόληση λόγω της παραδοσιακής συμπεριφοράς τους και των ρόλων που συνδέονται με αυτές, δηλαδή τη φροντίδα της οικογένειας και την εκπλήρωση των οικιακών καθηκόντων, αγνοώντας τις συνέπειες αυτής της επιλογής. Παρόμοια αποτελέσματα προέκυψαν από μία πιο πρόσφατη έρευνα του ΚΕΘΙ (Θεοφιλόπουλος και Μοσχοβάκου, 2020). Η ίδια έρευνα ανέδειξε επίσης ότι οι γυναίκες αξιολογούν την επιλογή της πρόωρης αποχώρησης από την εργασία ως συμφέρουσα πρακτική, βοηθητική για την εκπλήρωση των καθηκόντων φροντίδας που τους αναλογούν. Προκύπτει όμως ότι η επιλογή αυτή είναι αποτέλεσμα εσωτερικευμένων έμφυλων στερεοτύπων και κοινωνικών αντιλήψεων.

Από τα παραπάνω, γίνεται φανερό ότι απαραίτητη προϋπόθεση για να μειωθεί η αρνητική επίδραση της άνισης κατανομής καθηκόντων φροντίδας ανάμεσα σε άνδρες και γυναίκες στη διαμόρφωση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος είναι η εξασφάλιση της ισότιμης συμμετοχής ανδρών και γυναικών στις οικογενειακές ευθύνες. Η πλήρωση της ως άνω προϋπόθεσης διευκολύνεται από την καθολική δωρεάν πρόσβαση σε ποιοτικές υπηρεσίες βρεφικής και παιδικής φροντίδας, καθώς και σε ποιοτικές υπηρεσίες μακροχρόνιας φροντίδας για τους ηλικιωμένους και τα άτομα με αναπηρία. Τα παραπάνω θα συμβάλουν τόσο στην αποδέσμευση των γυναικών από τα καθήκοντα παροχής φροντίδας στα εξαρτώμενα μέλη της οικογένειας –επιφέροντας αύξηση της συμμετοχής τους στην απασχόληση– όσο και στην προαγωγή και προώθηση της συμμετοχής των ανδρών στα καθήκοντα φροντίδας (Καραμεσίνη και Χατζηβαρνάβα, 2019). Τέλος, προς την κατεύθυνση αυτή δύναται να συμβάλει σημαντικά η ενημέρωση ανδρών και γυναικών για τα εργασιακά και συνταξιοδοτικά δικαιώματά τους και κυρίως για τις μελλοντικές επιπτώσεις των ατομικών, κατά τη διάρκεια του εργασιακού τους βίου, επιλογών τους.

3.4 Νέοι παράγοντες

Ένας από τους νέους παράγοντες που εκτιμάται ότι θα επηρεάσει το μελλοντικό έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα στην Ελλάδα σχετίζεται με τις νέες μορφές απασχόλησης, όπως για παράδειγμα η τηλεργασία. Παρά το γεγονός ότι τέτοιου είδους μορφές απασχόλησης είχαν εμφανιστεί στη χώρα τις τελευταίες δεκαετίες (Θεοδωρουλάκης και Κουμαριανός, 2019), το ασφαλιστικό σύστημα δεν προέβλεπε την κάλυψή τους έως πολύ πρόσφατα. Από το 2020 κι έπειτα, ως συνέπεια της πανδημίας του κορονοϊού, εφαρμόστηκε υποχρεωτικά σύστημα εξ αποστάσεως παροχής εργασίας και προβλέφθηκε η κάλυψη της τηλεργασίας από το ασφαλιστικό σύστημα. Όμως, καθώς το έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα είναι αποτέλεσμα των συνθηκών απασχόλησης του παρελθόντος και θεσμικών χαρακτηριστικών (Betti et al., 2015), η προϋπάρχουσα διεύρυνση και μη κάλυψη από το ασφαλιστικό σύστημα των άτυπων μορφών απασχόλησης, σε συνδυασμό με τη συρρίκνωση των μισθών κατά τη διάρκεια της οικονομικής κρίσης, εκτιμάται ότι θα επηρεάσουν τη διαμόρφωση του μελλοντικού έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος στην Ελλάδα.

Αξίζει, επίσης, να σημειωθεί ότι με την εισαγωγή κεφαλαιοποιητικής επικουρικής σύνταξης στην Ελλάδα από το 2022 προκύπτει μία επιπλέον πρόκληση από το συνταξιοδοτικό σύστημα για τη μελλοντική εξέλιξη του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος. Η μετάβαση προς συστήματα πολλαπλών πυλώνων δύναται να οδηγήσει σε διεύρυνση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος, εξαιτίας της ιδιαίτερης βαρύτητας των ατομικών χαρακτηριστικών απασχόλησης, ιδίως όσον αφορά τον συνολικό χρόνο ασφάλισης και το επίπεδο των αμοιβών, για τον καθορισμό του τελικού ποσού της σύνταξης (Samek Lodovici et al., 2016). Έτσι, καθώς οι παροχές της προσδιορισμένης εισφοράς θα βασίζονται στο ποσό που συνεισέφερε στο Ταμείο Κεφαλαιοποιητικής Επικουρικής Ασφάλισης ο εργαζόμενος καθ' όλη τη διάρκεια της καριέρας του μέσω των εισφορών του, οι έμφυλες διαφοροποιήσεις στα χαρακτηριστικά των συνθηκών απασχόλησης, ιδίως όσον αφορά τη χαμηλή ένταση απασχόληση των γυναικών και τις χαμηλότερες αμοιβές τους, θα έχουν έναν επιπλέον αρνητικό ρόλο στις έμφυλε ανισότητες κατά τη συνταξιοδότηση.

4. Συμπεράσματα

Από την ανάλυση που προηγήθηκε, διαπιστώνεται ότι το έμφυλο συνταξιοδοτικό χάσμα είναι ένα πολύπλευρο και πολυπαραγοντικό φαινόμενο που διαμορφώνεται από το σύνολο των έμφυλων ανισοτήτων και διακρίσεων που αντιμετωπίζουν οι γυναίκες σε όλους τους τομείς της ζωής τους: κοινωνικό, στον οικονομικό, στον εκπαιδευτικό, πολιτικό και στον οικογενειακό. Σε αυτό το πλαίσιο, οι κυριότεροι παράγοντες που επηρεάζουν τη διαμόρφωση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος είναι: α) *το συνταξιοδοτικό σύστημα*, β) *η λειτουργία των αγορών εργασίας* και γ) *η άνιση κατανομή καθηκόντων φροντίδας μεταξύ ανδρών και γυναικών*. Σημαντικό ρόλο παίζει επίσης ο βαθμός πληροφόρησης σχετικά με τις διατάξεις του συνταξιοδοτικού συστήματος, καθώς και τα πρότυπα συμπεριφοράς των γυναικών ως προς τις επιλογές τους για τον χρόνο και το καθεστώς συνταξιοδότησης, τα οποία διαφοροποιούνται σύμφωνα με τις ατομικές επιλογές και προτεραιότητες του κάθε ατόμου, αλλά και με βάση τα κοινωνικά και πολιτισμικά στερεότυπα

του φύλου της κάθε εποχής. Επιπλέον, τα νέα εργασιακά και κοινωνικά πρότυπα, σε συνδυασμό με τις κομβικές αλλαγές που συντελούνται στα κοινωνικοασφαλιστικά και συνταξιοδοτικά συστήματα διεθνώς, αναμένεται να επιδράσουν σημαντικά στη διαμόρφωση του μελλοντικού έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος.

Όσον αφορά την περίπτωση της Ελλάδας, διαπιστώθηκε ότι οι διαφορετικές διατάξεις που ίσχυαν έως πρόσφατα μεταξύ ανδρών και γυναικών είχαν άμεσο αντίκτυπο στη διαμόρφωση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος. Εφόσον, όμως, έχουν πλέον εξαιρεθεί οι διαφορετικές προϋποθέσεις συνταξιοδότησης μεταξύ ανδρών και γυναικών, η επίδραση του συνταξιοδοτικού συστήματος στη διαμόρφωση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος έχει μειωθεί σημαντικά και αναμένεται να μειωθεί περαιτέρω στο μέλλον. Ωστόσο, το συνταξιοδοτικό σύστημα δεν κατορθώνει να απορροφή όλες τις έμφυλες ανισότητες που κυριαρχούν στην αγορά εργασίας.

Ως εκ τούτου, οι καθοριστικοί παράγοντες που επηρεάζουν τη διαμόρφωση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος στην Ελλάδα σχετίζονται πλέον κυρίως με την αγορά εργασίας. Οι διαφοροποιήσεις του συνολικού εργασιακού βίου των ανδρών και των γυναικών, που καθορίζονται από τη συμμετοχή στην απασχόληση, τα ποσοστά ανεργίας, την ένταση της εργασίας καθώς και τις αμοιβές, αντανακλώνται σωρευτικά στις συντάξιμες αποδοχές αλλά και στη θεμελίωση ή μη συνταξιοδοτικού δικαιώματος.

Βέβαια, τα χαρακτηριστικά της απασχόλησης των γυναικών στην Ελλάδα συνδέονται συχνά με την άνιση κατανομή καθηκόντων φροντίδας μεταξύ ανδρών και γυναικών. Συγκεκριμένα, η άνιση κατανομή ρόλων των ανδρών και των γυναικών στην οικογένεια για τα καθήκοντα φροντίδας των εξαρτώμενων μελών, σε συνδυασμό με την έλλειψη ποιοτικών και οικονομικά προσιτών υπηρεσιών φροντίδας, οδηγούσε και οδηγεί τις γυναίκες σε μεγαλύτερα διαστήματα απουσίας από την αγορά εργασίας αλλά και σε ευέλικτες μορφές απασχόλησης, άτυπης εργασίας ή ακόμα και σε μη είσοδο ή πρόωρη έξοδο από την αγορά εργασίας. Σημειώνεται ακόμη ότι οι νέες μορφές απασχόλησης, οι οποίες δεν καλύπτονταν από το ασφαλιστικό σύστημα έως πρόσφατα, σε συνδυασμό με την εισαγωγή κεφαλαιοποιητικής επικουρικής σύνταξης, αποτελούν νέες προκλήσεις για τη μελλοντική εξέλιξη του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος στην Ελλάδα.

Κλείνοντας, επισημαίνεται ότι η αντιμετώπιση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος στην Ελλάδα παραμένει πρόκληση, καθώς είναι ένα φαινόμενο που συνδέεται με πολλούς και διαφορετικούς τομείς πολιτικής και απαιτεί την υιοθέτηση πολύπλευρων παρεμβάσεων πολιτικής, οι οποίες θα πρέπει να εστιάσουν στους παράγοντες που το δημιουργούν και το διαμορφώνουν.

Βιβλιογραφία

Ξενόγλωσση

- Arza, C. (2015). *The Gender Dimensions of Pension Systems: Policies and Constraints for the Protection of Older Women*, UN Women discussion paper series, United Nations.
- Basiglio, S. and Oggero, N. (2020). “The Effects of Pension Information on Individuals’ Economic Outcomes: A Survey”, *Economies*, 8 (3), pp. 1-16.
- Beghini, V., Cattaneo, U. and Pozzan, E. (2019). *A Quantum Leap for Gender Equality - For a*

- Better Future of Work For All*, Geneva: International Labour Organization (ILO), https://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---dgreports/---dcomm/---publ/documents/publication/wcms_674831.pdf
- Betti, G., Bettio, F., Georgiadis, T. and Tinios, P. (2015). *Unequal Ageing in Europe*, New York: Palgrave Macmillan.
- Bettio F., Tinios P. and Betti G. (2013). *The Gender Gap in Pensions in the EU*. In collaboration with F. Gagliardi and T. Georgiadis. Prepared for the European Commission, Directorate-General for Justice. Luxembourg: Publications Office of the European Union.
- Burkevica, I., Humbert, A.L., Oetke, N. and Paats, M. (2015). *Gender Gap in Pensions in the EU: Research Note to the Latvian presidency*, Vilnius: European Institute for Gender Equality (EIGE).
- Chłoń-Domińczak, A. (2017). *Gender Gap in Pensions: Looking Ahead*, Study for the FEMM Committee, Brussels: European Parliament.
- Dessimirova, D. and Bustamante, M.A. (2019). *The Gender Gap in Pensions in the EU*, Briefing, EMPL in Focus, Brussels: European Parliament.
- EIGE (2021). *Gender inequalities in care and consequences for the labour market*, Luxembourg: Publications Office of the European Union, https://eige.europa.eu/sites/default/files/documents/20204948_mh0220888enn_pdf.pdf
- EIGE (2020). *Gender Equality Index 2020 – Digitalisation and the future of work*, Luxembourg: Publications Office of the European Union, <https://eige.europa.eu/publications/gender-equality-index-2020-digitalisation-and-future-work>
- EIGE (2019). *Tackling the gender pay gap: not without a better work-life balance*, Luxembourg: Publications Office of the European Union, https://eige.europa.eu/sites/default/files/documents/20190416_mh0119035enn_pdf.pdf
- Eurofound (2021). *Understanding the gender pay gap: What role do sector and occupation play?* European Jobs Monitor series, Luxembourg: Publications Office of the European Union, https://www.eurofound.europa.eu/sites/default/files/ef_publication/field_ef_document/ef21039en.pdf
- Eurofound (2020). *Gender equality at work*, European Working Conditions Survey 2015 series, Luxembourg: Publications Office of the European Union, https://www.eurofound.europa.eu/sites/default/files/ef_publication/field_ef_document/ef19003en.pdf
- Eurofound and European Commission Joint Research Centre (2021). *European Jobs Monitor 2021: Gender gaps and the employment structure*, European Jobs Monitor series, Luxembourg: Publications Office of the European Union.
- European Commission (2021). *2021 Pension Adequacy Report: current and future income adequacy in old age in the EU. Volume 1*, Joint Report prepared by the Social Protection Committee (SPC) and the European Commission (DG EMPL), Luxembourg: Publications Office of the European Union.
- European Commission (2021a). *2021 Pension Adequacy Report: current and future income adequacy in old age in the EU. Volume 2 - Country Profiles*, Joint Report prepared by the Social Protection Committee (SPC) and the European Commission (DG EMPL), Luxembourg: Publications Office of the European Union.
- European Commission (2018). *The 2018 Pension Adequacy Report: current and future income*

adequacy in old age in the EU. Volume 1, Joint Report prepared by the Social Protection Committee (SPC) and the European Commission (DG EMPL), Luxembourg: Publications Office of the European Union.

European Commission (2015). *The 2015 Pension Adequacy Report: current and future income adequacy in old age in the EU. Volume 1*, Joint Report prepared by the Social Protection Committee (SPC) and the European Commission (DG EMPL), Luxembourg: Publications Office of the European Union.

Frericks, P., Knijn, T. and Maier, R. (2009). “Pension Reforms, Working Patterns and Gender Pension Gaps in Europe”, *Gender, Work & Organization*, 16 (6), pp.710-730.

OECD (2017). *The pursuit of gender equality: An uphill battle*, Paris: OECD Publishing, https://read.oecd-ilibrary.org/social-issues-migration-health/the-pursuit-of-gender-equality_9789264281318-en#page4

Ponthieux, S. and Meurs, D. (2015). “Gender Inequality”, in A.B. Atkinson and F. Bourguignon (eds.), *Handbook of Income Distribution*, 2, Elsevier, pp. 981-1146.

Samek Lodovici, M., Drufuca, S., Patrizio, M. and Pesce, F. (2016). *The gender pension gap: differences between mothers and women without children*, Study for the FEMM Committee, Brussels: European Parliament.

Tinios, P., Bettio, F. and Betti, G. (2015). *Men, women and pensions*, in collaboration with T. Georgiadis, European Commission, Directorate-General for Justice, Luxembourg: Publications Office of the European Union.

Veremchuk, A. (2020). *Gender Gap in Pension Income: Cross-Country Analysis and Role of Gender Attitudes*, Faculty of Economics and Business Administration Working Paper Series, No. 126, University of Tartu, https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=3662968

Ελληνόγλωσση

Γκερμότσι, Β., Μοσχοβάκου, Ν. και Παπαγιαννοπούλου, Μ. (2016). *Έκθεση Ευρημάτων Έρευνας Πεδίου «Ισότητα των Φύλων στο Εργατικό Δυναμικό: Η συμφιλίωση της επαγγελματικής με την οικογενειακή/ιδιωτική ζωή στις Ελληνικές Βιομηχανίες»*, Αθήνα: Κέντρο Ερευνών για Θέματα Ισότητας (ΚΕΘΙ), https://kethi.gr/wp-content/uploads/2016/12/PARADOTEIO_P1_EURHMATA_EREUNAS_teliko-2.pdf

Δημουλάς, Κ. και Κουζής, Γ. (επιμ.) (2018). *Κρίση και Κοινωνική Πολιτική: Αδιέξοδα και Λύσεις*, Αθήνα: Εκδόσεις Τόπος.

Ελληνική Στατιστική Αρχή (2019). *Δελτίο Τύπου, Ειδική Έρευνα για τον Συνδυασμό Οικογενειακής Ζωής και Εργασίας, Ad hoc module 2018*, 21 Νοεμβρίου 2019, <https://www.statistics.gr/statistics/-/publication/SJO31/>

Θεοδωρουλάκης, Μ. και Κουμαριανός, Β. (2019). «Ελαστικές μορφές απασχόλησης και οι επιπτώσεις στο ελληνικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης», *Κοινωνική Πολιτική*, Τεύχος 11, σελ. 7-41.

Θεοδωρουλάκης, Μ., Καπέλλα, Α. και Κωνσταντινίδου, Δ. (2020). *Συνθετική έκθεση - Προτάσεις πολιτικής για την αντιμετώπιση του έμφυλου συνταξιοδοτικού χάσματος στην Ελλάδα*, Αθήνα: Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων, Γενική Γραμματεία Οικογενειακής Πολιτικής και Ισότητας των Φύλων.

- Θεοφιλόπουλος, Θ. και Μοσκοβιάκου, Ν. (2020). *Ερευνητική Έκθεση, παραδοτέο του Κέντρου Ερευνών για Θέματα Ισότητας (ΚΕΘΙ) στο πλαίσιο του Πακέτου Εργασίας 3 «Διερεύνηση των αναγκών των γυναικών και καταγραφή καλών πρακτικών για την ενημέρωση και ευαισθητοποίηση σε θέματα έμφυλου συντιξιοδοτικού χάσματος»*, Αθήνα: Κέντρο Ερευνών για Θέματα Ισότητας (ΚΕΘΙ), <http://sintaxi.isotita.gr/wp-content/uploads/2020/05/Ποιοτική-Ερευνη-focus-groups-για-τη-διερεύνηση-των-αναγκών-των-Γυναικών.pdf>
- IOBE (2012). *Η έννοια της αδήλωτης εργασίας και τα χαρακτηριστικά της*, Αθήνα: Ίδρυμα Οικονομικών & Βιομηχανικών Ερευνών (IOBE), http://iobe.gr/docs/research/RES_01_02122012REP_GR.pdf
- Καραμεσίνη, Μ. (2021). *Γυναίκες, φύλο και εργασία στην Ελλάδα*, Αθήνα: Εκδόσεις Νήσος.
- Καραμεσίνη, Μ. και Χατζηβαρνάβα, Ε. (2019). «Για μια ολοκληρωμένη και αποτελεσματική πολιτική συμφιλίωσης: Ο στόχος της ισότητας των φύλων και η αξία της φροντίδας», στο Μ. Καραμεσίνη και Μ.Συμεωνάκη (επιμ.) (2019), *Συμφιλίωση εργασίας και οικογένειας στην Ελλάδα. Γένεση, εξέλιξη και αποτίμηση μιας πολιτικής*, Αθήνα: Εκδόσεις Νήσος, σελ. 223-241.
- Προφύρη, Ι. (2018). *Η αντιμετώπιση του έμφυλου μισθολογικού χάσματος. Σχέδιο δράσης της ΕΕ 2017-2019 και ο ρόλος των κοινωνικών εταίρων και του κοινωνικού διαλόγου*, Ερευνητικά Κείμενα ΙΜΕ ΓΣΕΒΕΕ, No. 3/2018, https://imegsevee.gr/wp-content/uploads/2018/11/ΕΚ_Έμφυλο-μισθολογικό-χάσμα.pdf

Το ολοήμερο δημοτικό σχολείο. Κριτική αποτίμηση ενός θεσμού

Μαρία Παπαχρήστου

9ο Δημοτικό Σχολείο Θήβας, Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση Βοιωτίας

Περίληψη

Το παρόν άρθρο αναφέρεται τόσο στη δημιουργία και εξέλιξη του θεσμού του Ολοήμερου Δημοτικού Σχολείου όσο και στον βαθμό που αυτό συνέβαλε στην ισότητα των φύλων επιτρέποντας στις μητέρες να διεκδικήσουν ενεργά τον ρόλο τους στην αγορά εργασίας. Οι μητέρες, ως δρώντα υποκείμενα του κοινωνικού συνόλου, συχνά δυσκολεύονται να συνδυάσουν την οικογενειακή με την επαγγελματική τους ζωή, βιώνοντας έτσι τον αποκλεισμό από την εργασία. Για τον λόγο αυτόν ο συγκεκριμένος εκπαιδευτικός αυτός θεσμός τοποθετείται στο πλαίσιο της πολιτικής συμφιλίωσης οικογενειακής και επαγγελματικής ζωής, προκειμένου να διευκολύνει την ένταξή τους στην αγορά εργασίας. Στο άρθρο αποτιμάται κριτικά η πορεία υλοποίησης του Ολοήμερου Δημοτικού Σχολείου, το οποίο εντάχθηκε στα Εθνικά Σχέδια Δράσης για την Απασχόληση (ΕΣΔΑ), ώστε οι γυναίκες-μητέρες να αξιοποιήσουν τον σχολικό χρόνο των παιδιών τους με τη διεύρυνση του σχολικού ωραρίου, ανταποκρινόμενες παράλληλα και στις επαγγελματικές τους υποχρεώσεις. Η πράξη έδειξε ότι ο θεσμός στήριξε τη συμμετοχή των μητέρων στην απασχόληση, χωρίς ωστόσο να εκλείψουν οι επιπτώσεις του στην κατανομή του χρόνου μεταξύ οικογενειακής και επαγγελματικής ζωής.

Λέξεις κλειδιά: Ολοήμερο Δημοτικό Σχολείο, ισότητα φύλων, μητέρες, αγορά εργασίας, αποκλεισμός, απασχόληση

Abstract

This article refers both to the creation and development of the institution of all-day primary education and to the extent to which it has contributed to gender equality by enabling mothers to actively claim their role in the labor market. For mothers, as active subjects of society, it is often difficult to reconcile family and professional life, so they are excluded from work. For this reason, this educational institution is placed in the context of the policy of reconciling family and professional life in order to facilitate their integration into the labor market. The article critically

evaluates the implementation process of the all-day elementary school, which was included in the National Action Plans for Employment to allow mothers to make the most of their children's time at school, extending their schooling while meeting their professional obligations. Practice has shown that the institution supports the participation of mothers in the labor force, but without losing its impact on the division of time between family and professional life.

Keywords: All Day Primary School, gender equality, mothers, labor market, exclusion, employment

1. Εισαγωγή

Η φροντίδα των παιδιών είναι βασική λειτουργία της οικογένειας και κύρια ευθύνη των μητέρων, αν αναλογιστούμε τους ισχυρούς συναισθηματικούς δεσμούς μεταξύ μητέρων και παιδιών. Η δραστηριότητα αυτή περιορίζει τις υπόλοιπες ασχολίες των μητέρων, όπως τις επαγγελματικές. Ο καταμερισμός του χρόνου τους κρύβει την καταπίεση που υφίστανται οι γυναίκες τόσο στην οικογένεια όσο και στην εργασία, καθώς και τον άνισο καταμερισμό της αμειβόμενης και μη αμειβόμενης εργασίας μεταξύ των δύο φύλων. Από τα παραπάνω αντιλαμβανόμαστε ότι αυτό που απαιτείται είναι η συμφιλίωση της οικογενειακής και της επαγγελματικής ζωής προκειμένου να μπορέσουν οι μητέρες να ενταχθούν στην αγορά εργασίας. Στον τομέα αυτόν είναι πολύ βασική η κρατική πολιτική που θα εφαρμοστεί προς την κατεύθυνση αυτή. Στα τέλη της δεκαετίας του 1990 θεσμοθετείται η λειτουργία του Ολοήμερου Δημοτικού Σχολείου με στόχο να αυξηθεί η γυναικεία απασχόληση και να ξεπεραστεί η δυσκολία προσαρμογής τους στις απαιτήσεις της αγοράς εργασίας.

Το *Ολοήμερο Δημοτικό Σχολείο* είναι ένας εκπαιδευτικός θεσμός. Αποτελεί ένα εργαλείο κοινωνικής πολιτικής, το οποίο στοχεύει στην άρση των κοινωνικών ανισοτήτων, τη μείωση της σχολικής διαρροής λόγω κοινωνικού αποκλεισμού και την οικονομική ελάφρυνση της οικογένειας με τη δωρεάν παροχή υπηρεσιών παιδικής φροντίδας. Στο πλαίσιο λοιπόν της ένταξης των γυναικών στην αγορά εργασίας, το ολοήμερο σχολείο αποτελεί μέτρο στήριξης της γυναικείας απασχόλησης διότι διευρύνει το ωράριο του σχολείου και το εναρμονίζει με το ωράριο των εργαζόμενων μητέρων. Συνεπώς, υποκαθιστά μέρος της φροντίδας που παρέχεται από τις μητέρες ή από τους αμειβόμενους και τις αμειβόμενες κατ' οίκον φροντιστές/-ίστριες που προσλαμβάνονται για τα παιδιά σχολικής ηλικίας. Επιπλέον, το Ολοήμερο Δημοτικό Σχολείο συμβάλλει στον καταμερισμό τόσο του ενδοοικογενειακού χρόνου όσο και των οικονομικών πόρων, ενισχύοντας παράλληλα τη δυναμική των γυναικών. Ο συγκεκριμένος θεσμός στηρίχθηκε στην καλή πρακτική που ίσχυε σε κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης και εντάχθηκε, όπως προαναφέρθηκε, στα Εθνικά Σχέδια Δράσης για την Απασχόληση (ΕΣΔΑ), τα οποία για τα ελληνικά δεδομένα αποτελούν μέτρο πολιτικής συμφιλίωσης. Το Υπουργείο Παιδείας έχει την αποκλειστική αρμοδιότητα για τη λειτουργία των δημόσιων σχολείων. Ωστόσο, υπάρχουν κάποιες επιπτώσεις στην κατανομή του χρόνου των μητέρων, γεγονός που τοποθετεί τον θεσμό στο πλαίσιο της πολιτικής συμφιλίωσης οικογενειακής και επαγγελματικής ζωής (Σκόμπα, 2013).

Τα Επιχειρησιακά Προγράμματα για την απασχόληση δύο διαδοχικών Κοινοτικών Πλαισίων Στήριξης (Β΄ ΚΠΣ 1994-1999, Γ΄ ΚΠΣ 2000-2006), καθώς και του Εθνικού Στρατηγικού

Πλαισίου Αναφοράς (ΕΣΠΑ 2007-2013), που ολοκληρώθηκαν το 2015,¹ χρηματοδότησαν τον θεσμό του Ολοήμερου, προωθώντας έτσι την ισότητα ευκαιριών στην αγορά εργασίας για όλους και όλες, και ιδιαίτερα για αυτούς και αυτές που απειλούνται με κοινωνικό αποκλεισμό.²

Στην αξιολόγηση των μέτρων του ΕΣΔΑ 2002, που λήφθηκαν με βάση την Ευρωπαϊκή Στρατηγική για την Απασχόληση, η Κοινή Έκθεση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για την Απασχόληση 2002 αναφέρει ότι, μεταξύ των δεικτών που τέθηκαν για την αποτίμηση των πολιτικών, υπήρξε η περαιτέρω διεύρυνση των ολοήμερων σχολείων.³

2. Ανασκόπηση της λειτουργίας του Ολοήμερου Δημοτικού Σχολείου

Στην Ελλάδα υιοθετήθηκε το 1997 για πρώτη φορά ο θεσμός του Ολοήμερου ως μέτρο πολιτικής για τη συμφιλίωση εργασιακών και οικογενειακών υποχρεώσεων (Καραμεσίνη, 2008).

Στην προσπάθεια διεύρυνσης των μέτρων συμφιλίωσης του 1998, το ΕΣΔΑ του 1999 ενέταξε τα ολοήμερα σχολεία στα μέτρα πολιτικής (Δελγηγιάννη-Κουϊμτζή, 2003).

Το σχολικό έτος 1998-1999 λειτούργησαν τα πρώτα 1000 Σχολεία Διευρυμένου Ωραρίου μαζί με τα Τμήματα Δημιουργικών Δραστηριοτήτων και την πιλοτική εφαρμογή του Ολοήμερου Σχολείου. Η συμμετοχή των μαθητών/-τριών ήταν αρχικά κατ' επιλογήν βάσει κοινωνικών κριτηρίων, όπως η απασχόληση και των δύο γονέων. Στη συνέχεια μπορούσαν να συμμετέχουν οι μαθητές και οι μαθήτριες των οποίων οι γονείς το επιθυμούσαν και δήλωναν την παρακολούθηση του ολοήμερου προγράμματος (Βιτσιλάκη, 2007).

Την επόμενη σχολική χρονιά (1999-2000) λειτούργησε πιλοτικά το Ολοήμερο Δημοτικό Σχολείο παράλληλα με το αντίστοιχο Διευρυμένου Ωραρίου. Οι μαθητές/-ήτριες της σχολικής μονάδας ήταν υποχρεωμένοι/-ες να παρακολουθούν το πρόγραμμα, ενώ για όλα τα παιδιά που διέμεναν στη γεωγραφική περιοχή του σχολείου ήταν υποχρεωτική η εγγραφή. Ο υποχρεωτικός χαρακτήρας της συμμετοχής στο πρόγραμμα συνάντησε προβλήματα, και έτσι το Υπουργείο Παιδείας επέτρεψε στους γονείς που δεν επιθυμούσαν τη φοίτηση των παιδιών τους στο πιλοτικό πρόγραμμα να μετεγγραφούν σε γειτονικά σχολεία της επιλογής τους. Η προαναφερθείσα πιλοτική εφαρμογή έγινε σε είκοσι οκτώ δημοτικά σχολεία με στόχο την εκπαιδευτική και κοινωνική αξία του θεσμού, ιδιαίτερα για τις οικογένειες χαμηλού οικονομικού και μορφωτικού επιπέδου, διευκολύνοντας κυρίως τις μητέρες που παραδοσιακά στην Ελλάδα έχουν την ευθύνη των παιδιών. Στα συγκεκριμένα πιλοτικά σχολεία υπήρξε μια γεωγραφική διασπορά σε όλη την ελληνική επικράτεια, για να επιτευχθεί αντιπροσωπευτικότητα, ενώ την εποπτεία τους κατείχε αρμόδια επιστημονική επιτροπή. Τα Πιλοτικά Δημοτικά Σχολεία μετονομάστηκαν σε Πειραματικά Ολοήμερα Δημοτικά Σχολεία.

Δύο χρόνια αργότερα, το 2002, το Ολοήμερο Σχολείο Διευρυμένου Ωραρίου μετονομάστηκε σε Ολοήμερο Δημοτικό Σχολείο με προαιρετικό χαρακτήρα, για την καλύτερη αξιοποίηση του χρόνου των παιδιών και τον εμπλουτισμό του πρωινού προγράμματος με επιπλέον γνωστικά αντικείμενα.

1. Βλ. Στρατηγάκη (2007), *Το Φύλο της Κοινωνικής Πολιτικής*, Μεταίχμιο, σελ. 101.

2. Σύσταση Συμβουλίου σχετικά με την εφαρμογή πολιτικών για την απασχόληση 2000/164/ΕΚ.

3. Σχέδιο COM (2002), 621 τελικό. Κοινή Έκθεση για την Απασχόληση 2002, Επιτροπή Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Βρυξέλες, 13.11.2002.

Την επόμενη χρονιά, το 2003, η κοινωνική ένταξη ομάδων, όπως αυτή των εργαζόμενων μητέρων, συμπεριελήφθη στους κοινωνικούς στόχους του θεσμού, στοχεύοντας στη συμφιλίωση της οικογενειακής και επαγγελματικής ζωής και στη στήριξη της ελληνικής οικογένειας. Προϋπόθεση ήταν η χωροταξική κατανομή των Ολοήμερων Δημοτικών Σχολείων, ώστε να επιτευχθεί η επέκταση του θεσμού.

Από το 2010 μέχρι το 2016 και μετά, παρατηρήθηκε μία αύξηση στον αριθμό των εν λειτουργία ολοήμερων σχολείων. Τα πρώτα 800 Ολοήμερα Δημοτικά Σχολεία με Ενιαίο Αναμορφωμένο Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα (ΕΑΕΠ) λειτούργησαν το 2010-2011 και αποτέλεσαν μετεξέλιξη των Πιλοτικών Ολοήμερων Σχολείων. Πιο συγκεκριμένα: κατά το σχολικό έτος 2011-2013 λειτούργησαν συνολικά 960 ΕΑΕΠ, στα οποία φοίτησε περίπου το 40% του μαθητικού πληθυσμού. Την επόμενη χρονιά (2013-2014) προστέθηκαν επιπλέον 370 σχολεία ΕΑΕΠ. Τα συγκεκριμένα, σύμφωνα με το Επιχειρησιακό Πρόγραμμα του ΕΣΠΑ για την εκπαίδευση, έφτασαν τα 1321 το 2015-2016. Ο ορισμός και η λειτουργία αυτών των Νέων Σχολείων βρίσκονται στα ΦΕΚ, τα οποία αφορούν Υπουργικές Αποφάσεις που εκδόθηκαν σε εφαρμογή των Νόμων 1566/85 (ΦΕΚ 167, τ. Α') και 2525/97 (ΦΕΚ 167, τ. Α'). Από το 2016 έως το 2019 καθιερώνεται ένας μόνο τύπος ολοήμερου δημοτικού σχολείου με την ονομασία Ενιαίος Τύπος Ολοήμερου Δημοτικού Σχολείου.⁴ Έτσι, τέθηκε τέλος στην πολλαπλότητα των τύπων, καθώς και την ανισότητα αναφορικά με την ποιότητα εκπαίδευσης που ο καθένας από αυτούς παρείχε.

Η ιστορική αυτή ανασκόπηση φανερώνει, αφενός, την πολυμορφία του θεσμού του Ολοήμερου από την αρχή της εφαρμογής του και, αφετέρου, την προσπάθεια σύνδεσής του με την πολιτική συμφιλίωσης, ως εργαλείο εξυπηρέτησης των εργαζόμενων γονέων και κυρίως των μητέρων (Σκόμπα, 2013).

Ο αριθμός των σχολικών μονάδων που είχαν ενταχθεί αρχικά να λειτουργήσουν στο πλαίσιο του Νέου Σχολείου (ΕΑΕΠ) σε επίπεδο περιφερειών ήταν: α) 1297 σχολικές μονάδες για τις λιγότερο ανεπτυγμένες περιφέρειες (Ανατολική Μακεδονία-Θράκη, Κεντρική Μακεδονία, Θεσσαλία, Ηπειρος, Δυτική Ελλάδα), β) 660 σχολικές μονάδες για τις περιφέρειες που βρίσκονται σε μεταβατικό στάδιο ανάπτυξης (Δυτική Μακεδονία, Ιόνια Νησιά, Στερεά Ελλάδα, Πελοπόννησος, Βόρειο Αιγαίο και Κρήτη) και τέλος γ) 700 σχολικές μονάδες για τις περισσότερες ανεπτυγμένες περιφέρειες (Αττική και Νότιο Αιγαίο) (Καραμεσίνη και Συμεωνάκη, 2019).

3. Θεσμικές ρυθμίσεις του Ολοήμερου Δημοτικού Σχολείου

Η λειτουργία του Ολοήμερου Σχολείου αποτέλεσε μέτρο εκπαιδευτικής πολιτικής που βασίστηκε αποκλειστικά σε εγκυκλίους του Υπουργείου Παιδείας, οι οποίες διασφάλισαν την υποχρεωτικότητα της εφαρμογής του (Σαλτερής, 2005:43-52).

Το 1997 ο νόμος 2525/97 αποτέλεσε σημαντική τομή για το Ολοήμερο Σχολείο, θέτοντας το πλαίσιο εφαρμογής του Σχολείου Διευρυμένου Ωραρίου παράλληλα με τη λειτουργία των Τμημάτων Δημιουργικών Δραστηριοτήτων και την πιλοτική εφαρμογή του Ολοήμερου Σχολείου. Η λειτουργία του θεσμού βρισκόταν υπό την ευθύνη της πολιτείας, αλλά δεν προσδιοριζόταν με

4. Φ.12/657/70691/Δ1/26-4-2016.

ακρίβεια ο χαρακτήρας του. Γινόταν αναφορά στα κριτήρια επιλογής των μαθητών/-τριών στο πρόγραμμα του Ολοήμερου, όπως η εργασιακή και οικογενειακή κατάσταση των γονέων τους.

Συγκεκριμένα, δικαίωμα συμμετοχής είχαν:

α) οι μαθητές/-ήτριες των οποίων εργάζονταν και οι δυο γονείς προσκομίζοντας σχετική βεβαίωση εργασίας ή κάρτα ανεργίας, στην περίπτωση που ήταν άνεργοι. Δικαίωμα εγγραφής δινόταν και με την προσκόμιση βεβαίωσης εργασίας από τον έναν γονέα ή κάρτα ανεργίας από τον άλλον. Για τους αυτοαπασχολούμενους, ελεύθερους επαγγελματίες ή αγρότες, αρκούσε η προσκόμιση πρόσφατης βεβαίωσης του ασφαλιστικού τους φορέα ή το πιο πρόσφατο ειδοποιητήριο πληρωμής του τρέχοντος έτους, ακόμα κι αν ήταν ανεξόφλητο, και

β) οι μαθητές/-ήτριες που οι γονείς τους ανήκαν σε ευάλωτες κοινωνικές ομάδες, όπως: μονογονεϊκές οικογένειες, γονείς με χρόνιες παθήσεις, ενταγμένοι σε προγράμματα απεξάρτησης, φυλακισμένοι, πολίτες τρίτων χωρών που διέμεναν σε δομές φιλοξενίας και τα παιδιά τους φοιτούσαν στο πρωινό πρόγραμμα σχολικών μονάδων ΠΕ και δεν ήταν ενταγμένα στις λειτουργούσες ΔΥΕΠ. Η εγγραφή των μαθητών/-τριών Ρομά στο ολοήμερο πρόγραμμα δεν απαιτούσε προϋποθέσεις (εγκύκλιος με αρ. Πρωτ. 70279/Δ1/3-5-2018).

Το 1998 το Υπουργείο Παιδείας με απόφαση Φ.13.1/899/Γ1/1074/26-10-1998 όριζε ότι στο πρόγραμμα εντάσσονται μαθητές/-ήτριες των οποίων οι γονείς εργάζονται. Η Παράγραφος Ζ΄ διατύπωνε ότι το Σχολείο Διευρυμένου Ωραρίου εκπλήρωνε κοινωνική ανάγκη παρέχοντας φροντίδα σε παιδιά εργαζόμενων γονέων με κριτήριο επιλογής συμμετοχής των μαθητών/-τριών στο ολοήμερο πρόγραμμα την απασχόληση των γονέων τους.

Το 2002 στις εγκυκλίους του Υπουργείου Παιδείας προβλήθηκαν μόνο οι παιδαγωγικοί στόχοι του Ολοήμερου και υποβαθμίστηκαν οι κοινωνικοί. Το θεσμικό πλαίσιο του Ολοήμερου Σχολείου δεν προώθησε σωστά τον κοινωνικό στόχο του ολοήμερου προγράμματος, που ήταν η στήριξη της γυναικείας απασχόλησης αλλά και η ισότητα ευκαιριών στην αγορά εργασίας. Μελέτες έδειξαν ότι οι επιπτώσεις των υποδομών φροντίδας έχουν συμβάλει στην ενεργοποίηση των οικονομικά ανενεργών γυναικών (Καραμεσίνη, 2008· ΕΕΤΑΑ, 2006).

Το 2003 καταργήθηκε μέσω εγκυκλίων (Φ.50/57/26650/Γ1/17-3-2003) η Παράγραφος Ζ΄ της ΥΑ του 1998, η οποία όριζε ότι σκοπός της λειτουργίας των σχολείων διευρυμένου ωραρίου ήταν η διευκόλυνση μόνο των εργαζόμενων γονέων. Έτσι, το Ολοήμερο διευρύνθηκε, αφού δέχτηκε πλέον όλες τις κατηγορίες γονέων (Φ.50/58/26861/Γ1/17-3-2003), παρέχοντας ευκαιρίες αναζήτησης εργασίας στις άνεργες ή οικονομικά ανενεργές μητέρες.

Το 2017 δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ 109/Α/1-8-2017 το νέο Προεδρικό Διάταγμα αρ.79/2017 που αφορούσε την οργάνωση και λειτουργία των νηπιαγωγείων και δημοτικών σχολείων, και αντικατέστησε το παλιό ΠΔ 201/1998. Το νέο ΠΔ δεν έκανε καμιά αναφορά στις κατηγορίες των γονέων που έχουν δικαίωμα να υποβάλουν αίτηση φοίτησης των παιδιών τους στο ολοήμερο πρόγραμμα.

3.1 Λειτουργία του Ολοήμερου Δημοτικού Σχολείου

Τα Ολοήμερα Δημοτικά που λειτούργησαν ανά σχολικό έτος από την έναρξη του θεσμού το 1998 και μέχρι το 2011, σύμφωνα με τη Σκόμπα (2013), διαμορφώνονται ακολούθως.

Το σχολικό έτος 1998-1999 λειτούργησαν τα περισσότερα Ολοήμερα Δημοτικά Σχολεία, φτάνοντας τα 1.651. Τη χρονική περίοδο 1999-2004 παρατηρείται αισθητή μείωση του αριθμού των

Ολοήμερων Δημοτικών, ενώ την αντίστοιχη 2004-2005 αυξάνονται πάλι, φτάνοντας τα 1.317. Το 2010-2011 λειτούργησαν συνολικά 4.551 ολοήμερα σχολεία και, πιο συγκεκριμένα, 6.095 τμήματα ολοήμερου προγράμματος.

Το 2011-2012 λειτούργησαν 4.425 Ολοήμερα Δημοτικά Σχολεία, καλύπτοντας το 96,4% του συνόλου των δημοτικών σχολείων της χώρας. Κατά το σχολικό έτος 2013-2014 υπολογίστηκαν συνολικά 4.018 σχολεία, αριθμός που φανερώνει ότι μειώθηκαν αρκετά έναντι του σχολικού έτους 2010-2011, όπως προαναφέρθηκε. Τα δύο επόμενα σχολικά έτη, 2014-2015 και 2015-2016, παρατηρείται μικρή αύξηση του συνολικού αριθμού των Ολοήμερων Δημοτικών, φτάνοντας τα 4.060 και 4.099 σχολεία αντίστοιχα, καλύπτοντας το 90,67% του συνόλου των σχολείων το 2015-2016. Έως το 2016 τα σχολεία χωρίζονται σε δύο τύπους προγράμματος: στα Ολοήμερα Δημοτικά Σχολεία και στα Ολοήμερα Δημοτικά Σχολεία με Ενιαίο Αναμορφωμένο Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα, τα ονομαζόμενα ΕΑΕΠ.

Από τα μέχρι τώρα στοιχεία μπορούμε να συμπεράνουμε ότι η μείωση που σημειώθηκε κατά το σχολικό έτος 2013-2014 συνέβη επειδή τα παλιά πιλοτικά ολοήμερα μετατράπηκαν σε ολοήμερα δημοτικά σχολεία αναμορφωμένου προγράμματος λειτουργίας. Σε ό,τι αφορά τη μικρή αύξηση των εν λόγω σχολείων κατά τα επόμενα δύο σχολικά έτη, αυτή οφείλεται αφενός στην περίοδο της κρίσης, κατά την οποία παρατηρείται αυξανόμενη ζήτηση προκειμένου τα παιδιά να φοιτήσουν στο ολοήμερο σχολικό πρόγραμμα, γεγονός που διευκολύνει τις μητέρες να εργαστούν, και αφετέρου στην πρόθεση της πολιτικής του Υπουργείου Παιδείας να συμβάλει υποστηρίζοντας τη συμφιλίωση της οικογενειακής και επαγγελματικής ζωής των γονέων και κυρίως των μητέρων, οι οποίες αναλαμβάνουν κατά κύριο λόγο τη φροντίδα των παιδιών τους.

Εξετάζοντας τη λειτουργία των Ολοήμερων Δημοτικών Σχολείων ανά περιφερειακή Διεύθυνση Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης της χώρας μεταξύ των σχολικών ετών 2001-2002 και 2011-2012, προκύπτει ότι ο αριθμός τους έχει μειωθεί σε επτά από τις συνολικά δεκατρείς περιφέρειες της χώρας. Συγκεκριμένα: α) στην *Απική*, από 888 σε 540 σχολεία, β) στην *Κεντρική Μακεδονία*, από 626 σε 560, γ) στην *Ανατολική Μακεδονία & Θράκη*, από 218 σε 178, δ) στη *Στερεά Ελλάδα*, από 242 σε 203, ε) στην *Ιονίων Νήσων*, από 102 σε 98, στ) στη *Βορείου Αιγαίου*, από 126 σε 123, και ζ) στη *Νοτίου Αιγαίου*, από 157 σε 144 ολοήμερα σχολεία. Η μείωση αυτή οφείλεται τόσο στο γεγονός ότι πολλά σχολεία συγχωνεύτηκαν και μερικά από αυτά μετασχηματίστηκαν σε Ολοήμερα με Ενιαίο Αναμορφωμένο Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα, όσο και στη μείωση του μαθητικού δυναμικού λόγω της επιστροφής των οικονομικών μεταναστών στις χώρες προέλευσής τους κυρίως στα πρώτα χρόνια της οικονομικής κρίσης που επήλθε η χώρα.

Ωστόσο, τα επόμενα σχολικά έτη σημειώνεται αύξηση του αριθμού των Ολοήμερων Δημοτικών Σχολείων κατά 25,92% μεταξύ 2011-2012 και 2017-2018. Κατά την τελευταία αυτή σχολική χρονιά φοίτησαν στο πρόγραμμα του Ολοήμερου Δημοτικού Σχολείου 158.462 μαθητές και μαθήτριες, ποσοστό που αντιστοιχεί στο 26,40% του συνόλου των μαθητών/-τριών που παρακολούθησαν το πρόγραμμα του Ολοήμερου Σχολείου. Επιπρόσθετα, το σχολικό έτος 2017-2018 φοίτησαν κατά 16% λιγότεροι μαθητές/-ήτριες συγκριτικά με εκείνους/ες που φοίτησαν το 2015-2016 (189.368 μαθητές/-ήτριες), μολονότι αυξήθηκε ο αριθμός τους στο πρωινό πρόγραμμα του σχολείου (600.197 μαθητές/-ήτριες).

Παρατηρώντας τα μεταβαλλόμενα ποσοστά συμμετοχής των μαθητών/τριών στο ολοήμερο σχολικό πρόγραμμα, ενδεχομένως το αυξημένο ποσοστό ανεργίας, τα άτυπα δίκτυα φύλαξης των

παιδιών, η ώρα αποχώρησης από το απογευματινό πρόγραμμα, η λειτουργία ιδιωτικών κέντρων μετασχολικών δραστηριοτήτων για παιδιά δημοτικού, καθώς και η μη έγκαιρη τοποθέτηση εκπαιδευτικού προσωπικού στο σχολείο ίσως ήταν κάποιοι από τους λόγους που επηρέασαν τη συμμετοχή των παιδιών στο εν λόγω πρόγραμμα.

3.2 Ωράριο λειτουργίας και πρόγραμμα του Ολοήμερου Δημοτικού Σχολείου

Το Υπουργείο Παιδείας είναι αυτό που καθορίζει το πρόγραμμα των Ολοήμερων Δημοτικών Σχολείων μέσω των εγκυκλίων οι οποίες εκδίδονται στην έναρξη κάθε σχολικού έτους και αποστέλλονται στα σχολεία, τα οποία με τη σειρά τους συντάσσουν το ωρολόγιο πρόγραμμά τους.

Στόχος της διεύρυνσης του ωραρίου λειτουργίας του σχολείου είναι η διευκόλυνση των εργαζόμενων γονέων ή αυτών που θέλουν να εργαστούν. Το ωράριο λειτουργίας του Ολοήμερου Δημοτικού Σχολείου, μετά από μια σειρά αλλαγών, οριστικοποιήθηκε το 2006. Κατά τα σχολικά έτη 2011-2012 και 2012-2013 το πρόγραμμα διαμορφώθηκε ανάλογα με την οργανικότητα του σχολείου (αριθμός τμημάτων).

Η λειτουργία της προαιρετικής απογευματινής ζώνης 16.15-17.00 έχει ανασταλεί από το 2011, με αποτέλεσμα να μη διευκολύνονταν πλήρως οι εργαζόμενοι γονείς. Η προαιρετική πρωινή ζώνη του Ολοήμερου Δημοτικού Σχολείου λειτουργεί από τις 7.00 π.μ. έως τις 8.00 π.μ. και χρειάζεται τουλάχιστον πέντε μαθητές/-ήτριες για να λειτουργήσει, ενώ στο ολοήμερο πρόγραμμα απαιτούνται τουλάχιστον δεκαπέντε. Οι μαθητές/-ήτριες που συμμετέχουν στην πρωινή ζώνη πρέπει να έρχονται στο σχολείο έως τις 7.15 π.μ.

Από το 2016 έως το 2017 όλα τα Ολοήμερα Δημοτικά λειτουργούν με ενιαίο ωράριο. Το πρωινό πρόγραμμα λήγει στις 13.15 για όλες τις τάξεις. Η απόφαση⁵ να λήγει το απογευματινό πρόγραμμα στις 16.00 προβληματίζει τους γονείς, επειδή ακριβώς τα παιδιά παραμένουν λιγότερο χρόνο στο σχολείο για τη μελέτη των μαθημάτων τους.

Η ώρα λήξης του ολοήμερου προγράμματος είναι στις 16.00, ωστόσο δίνεται το περιθώριο της πρόωρης αποχώρησης, στις 15.00, παιδιών που οι γονείς τους το δήλωσαν εξ αρχής στην αίτηση συμμετοχής στο ολοήμερο πρόγραμμα.⁶ Τα κριτήρια συμμετοχής των μαθητών/-τριών στο ολοήμερο πρόγραμμα έχουν διευρυνθεί, καθώς σε καμία εγκύκλιο του Υπουργείου δεν αναφέρεται ως προϋπόθεση φοίτησης η υπηκοότητα των αλλοδαπών γονέων στην Ελλάδα. Συνεπώς, το πρόγραμμα παρακολουθούν χωρίς διάκριση τα παιδιά όλων των εθνικοτήτων (Σκόμπα, 2013).

Σύμφωνα με έρευνα πεδίου που πραγματοποιήθηκε σε ολοήμερα δημοτικά σχολεία της εκπαιδευτικής περιφέρειας Αττικής, ο χρόνος που απαιτείται για τη φροντίδα και τη μελέτη των παιδιών σχολικής ηλικίας είναι λιγότερος για τις μητέρες που τα παιδιά τους παρακολουθούν το ολοήμερο πρόγραμμα εν συγκρίσει με εκείνες που τα παιδιά τους φοιτούν στο πρωινό πρόγραμμα (Σκόμπα, 2013:291-296).

Η εν λόγω έρευνα κατέδειξε ότι οι μητέρες των παιδιών που φοιτούν στο απογευματινό-ολοήμερο σχολικό πρόγραμμα κατά μέσο όρο διαθέτουν περισσότερο ελεύθερο χρόνο από εκείνες

5. Φ.12/657/70691/Δ1/26-4-2016 (Υπουργική Απόφαση του ΥΠΠΕΘ).

6. Φ.12/657/70691/Δ1/26-4-2016.

του πρωινού προγράμματος. «Μεταξύ των μελών της οικογένειας των οποίων αυξάνεται ο ελεύθερος χρόνος, λόγω διεύρυνσης του ωραρίου λειτουργίας του σχολείου, οι μητέρες είναι οι κατ'εξοχήν ωφελημένες και ακολουθούν οι πατέρες» (Σκόμπα, 2013:302-304).

Αναφορικά με το ωράριο λειτουργίας του Ολοήμερου Σχολείου, αν και η διεύρυνσή του στόχευε στη διευκόλυνση και στη στήριξη των εργαζόμενων γονέων και κυρίως των μητέρων, εντούτοις η μη ευελιξία στην ώρα αποχώρησης μαθητών/-τριών αποτέλεσε αιτία πολλών προστριβών μεταξύ γονέων και εκπαιδευτικών, ειδικά τα πρώτα χρόνια λειτουργίας του θεσμού. Η απαίτηση ορισμένων γονέων να αποχωρήσουν τα παιδιά τους νωρίτερα από το πρόγραμμα ερχόταν σε αντίθεση με τις οδηγίες του Υπουργείου Παιδείας, τις οποίες τηρούσαν οι εκπαιδευτικοί προκειμένου να μη διαταραχθεί η εύρυθμη λειτουργία του σχολείου.

3.3 Στελέχωση Ολοήμερου Δημοτικού Σχολείου

Το Ολοήμερο Δημοτικό Σχολείο στελεχώνεται με εκπαιδευτικούς ανώτατης εκπαίδευσης, οι οποίοι έχουν αποφοιτήσει από τα Παιδαγωγικά Τμήματα Δημοτικής Εκπαίδευσης, καθώς και από τμήματα ειδικότητας: Θεατρικής Αγωγής, Μουσικής, Πληροφορικής, Καλών Τεχνών, Φυσικής Αγωγής, Φιλολογίας Ξένων Γλωσσών των Πανεπιστημίων της χώρας.

Το ολοήμερο πρόγραμμα στηρίχτηκε από το 2007 σε εθνικούς πόρους, χωρίς τη συγχρηματοδότηση από το Εθνικό Στρατηγικό Πλαίσιο Αναφοράς (ΕΣΠΑ) και από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο (ΕΚΤ). Εξαιρέση αποτέλεσαν τα Ολοήμερα Σχολεία με Ενιαίο Αναμορφωμένο Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα,⁷ τα οποία από το 2010 έως το 2016 χρηματοδοτήθηκαν από το ΕΣΠΑ όσον αφορά την πρόσληψη εκπαιδευτικών ειδικοτήτων, η οποία στηρίχθηκε στην αύξηση των διδακτικών ωρών του πρωινού-υποχρεωτικού προγράμματος και κατά συνέπεια του ωρολόγιου προγράμματος για όλες τις τάξεις του δημοτικού που ανήκαν στον συγκεκριμένο τύπο Ολοήμερου. Αναλυτικότερα: Το υποχρεωτικό πρόγραμμα διευρύνθηκε μέχρι τις 14.00, με αποτέλεσμα την αύξηση των διδακτικών ωρών από 174 σε 210 ώρες την εβδομάδα για όλες τις τάξεις του δημοτικού. Η διεύρυνση αυτή αξιοποιείται με την εισαγωγή μαθημάτων, όπως Αγγλικά, Πληροφορική, Μουσική, Θεατρική Αγωγή, Φυσική Αγωγή. Η διδασκαλία αυτών των αντικειμένων προϋποθέτει την απασχόληση εκπαιδευτικών αντίστοιχων ειδικοτήτων. Στόχος της Πράξης αυτής ήταν η υποστήριξη του θεσμού του ΕΑΕΠ για την επέκτασή του στο σύνολο των σχολείων της χώρας. Η πρόβλεψη ήταν να διαρκέσει για δύο χρόνια. Ειδικότερα, για το σχολικό έτος 2015-2016 στόχος ήταν να συνεχιστεί η εφαρμογή του θεσμού του Ολοήμερου στα σχολεία που ήδη εφαρμοζόταν.

Την τριετία 2016-2019 καθιερώνεται ο Ενιαίος Τύπος Δημοτικού Σχολείου⁸ σε όλα τα δημοτικά από τετραθέσια και πάνω, και ενισχύεται η Προσχολική Εκπαίδευση. Τη σχολική χρονιά 2017-2018 το ολοήμερο πρόγραμμα επεκτάθηκε στα ολιγοθέσια (μονοθέσια, διθέσια και τριθέσια) δημοτικά σχολεία της χώρας. Κατά το επόμενο σχολικό έτος (2018-2019) προβλέπεται η απασχόληση αναπληρωτών εκπαιδευτικών (δασκάλων και εκπαιδευτικών ειδικοτήτων), προκειμένου να στηριχθεί ο Ενιαίος Τύπος Ολοήμερου Δημοτικού Σχολείου. Σε αυτόν τον τύπο σχολείου η πρόσληψη τόσο των εκπαιδευτικών ειδικοτήτων όσο και εκπαιδευτικών γενικής παιδείας, οι οποίοι

7. ΕΣΠΑ 2014-2020: <http://www.espa.gr>

8. Επιτελική Δομή ΕΣΠΑ Τομέα Παιδείας: <https://www.epiteliki.minedu.gov.gr>

θα συμμετείχαν με καινοτομικές παρεμβάσεις στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα, ήταν επιλογή της εκάστοτε πολιτικής ηγεσίας του Υπουργείου Παιδείας.

Σύμφωνα με τη Σκόμπα (2013), η έρευνα που διεξήχθη σε 45 ολοήμερα δημοτικά σχολεία της Αττικής έδειξε το διπλό όφελος του θεσμού. Αφενός η καλύτερη προετοιμασία των μαθητών και μαθητριών στα μαθήματά τους, τα οποία διδάσκονται από τους κατάλληλους εκπαιδευτικούς και, αφετέρου, η αποφυγή πληρωμής εξωσχολικών δραστηριοτήτων αποτελούν κύριους λόγους επιλογής παρακολούθησης του ολοήμερου σχολικού προγράμματος, αποδίδοντας αντισταθμιστικά οφέλη σε γονείς και παιδιά.

Το εκπαιδευτικό προσωπικό του σχολείου είναι βασικός παράγοντας, ο οποίος επηρεάζει την επιλογή των γονέων δεδομένου ότι το πρόγραμμα λειτουργίας του Ολοήμερου Δημοτικού Σχολείου στηρίζεται στην πρόσληψη των εκπαιδευτικών ειδικοτήτων οι οποίοι θα διδάξουν τα γνωστικά τους αντικείμενα. Στο σημείο αυτό υπάρχει διαφοροποίηση με το Ολοήμερο Νηπιαγωγείο, το οποίο στελεχώνεται αποκλειστικά με νηπιαγωγούς, διότι δεν υπάρχουν μαθήματα ειδικοτήτων⁹ (Καραμεσίνη και Συμεωνάκη, 2019).

Είναι πολύ σημαντική η έγκαιρη στελέχωση του ολοήμερου προγράμματος από την αρχή του διδακτικού έτους, αν και αποτελεί έναν δύσκολο επιτεύξιμο στόχο για το Υπουργείο Παιδείας, με συνέπεια να μη λειτουργούν όλα τα δημοτικά σχολεία με πλήρες πρωινό και ολοήμερο πρόγραμμα από την έναρξη του σχολικού έτους. Έτσι όμως υποβαθμίζεται ο κοινωνικός στόχος του θεσμού, που είναι η πρόσβαση των γονέων και κυρίως των μητέρων στην αγορά εργασίας.

3.4 Σίτιση στο ολοήμερο σχολικό πρόγραμμα

Οι γονείς των μαθητών και μαθητριών που φοιτούν στο ολοήμερο πρόγραμμα του Δημοτικού Σχολείου έχουν τη μοναδική υποχρέωση να εξασφαλίζουν τη σίτιση των παιδιών τους. Αναλαμβάνουν λοιπόν οι ίδιοι την προετοιμασία του φαγητού στο σπίτι,¹⁰ εάν στο μεταξύ δεν υλοποιηθεί κάποιο πρόγραμμα δωρεάν σίτισης στο σχολείο.

Τη σχολική χρονιά 2018-2019 υλοποιήθηκε σε 954 Δημοτικά Σχολεία της χώρας το πρόγραμμα «Σχολικά Γεύματα», το οποίο προσέφερε δωρεάν σίτιση στους/στις μαθητές/-ήτριες με στόχο την κάλυψη των διατροφικών τους αναγκών στο πλαίσιο της υγιεινής μεσογειακής διατροφής.¹¹

Για τα σχολικά έτη 2017-2020 το Υπουργείο Παιδείας ξεκίνησε το πρόγραμμα της ΕΕ με τίτλο: «Ευρωπαϊκό Σχολικό Πρόγραμμα διανομής φρούτων, λαχανικών και γάλακτος» σε 814 Δημοτικά Σχολεία της Αττικής, της Κρήτης, της Δυτικής Ελλάδας και της Κεντρικής Μακεδονίας. Τα παραπάνω προϊόντα διανέμονταν δωρεάν στους/στις μαθητές/-ήτριες με στόχο την προαγωγή υγιεινών συνθηκών διατροφής στα παιδιά, συμβάλλοντας παράλληλα και στον περιορισμό του κόστους της Δημόσιας Υγείας.¹²

9. Φ.32/1106/142065/11-09-2015.

10. Φ.50/1169/149005/Δ1/23-09-2015.

11. Φ.115 Β΄/31-3-2017 & Φ.1022 Β΄/21-3-2017.

12. Σχετική εγκύκλιος του ΥΠΠΕΘ με αριθμό 89318/Δ7/31-5-2018.

3.5 Κτιριακή και υλικοτεχνική υποδομή Ολοήμερου Σχολείου

Η σωστή λειτουργία του Ολοήμερου Σχολείου, με τα πρόσθετα γνωστικά αντικείμενα που έχουν ενταχθεί στο πρόγραμμά του, προϋποθέτει την κατάλληλη κτιριακή αλλά και υλικοτεχνική υποδομή. Απαιτούνται χώροι όπως τραπεζαρία, γυμναστήριο, αίθουσα εικαστικών και μουσικής, καθώς και ο κατάλληλος εξοπλισμός, ο οποίος συμβάλλει τόσο στη βελτίωση των όρων διαβίωσης των μαθητών και μαθητριών εντός του σχολικού κτιρίου όσο και στην ποιότητα της παρεχόμενης εκπαίδευσης (Πυργιωτάκης και Αλπέντζου, 2001:137· Πατηνιώτης, Ντολιοπούλου και Θωμά, 2003:39-40· Παπαπέτρου και Σουσαμίδου-Καραμπέρη, 2004:99-100· Λουκέρης και Ταβουλάρη, 2005:41-50· Ευρωπαϊκή Επιτροπή, 2000).

Ένα μέρος της χρηματοδότησης που διατέθηκε στα Ολοήμερα Σχολεία έπρεπε να χρησιμοποιηθεί κατά κύριο λόγο για τη διαμόρφωση του σχολικού χώρου με σκοπό την εύρυθμη λειτουργία του. Δυστυχώς όμως η υλοποίηση του Ολοήμερου πραγματοποιήθηκε με ελλιπή υλικοτεχνική υποδομή. Σε πολλά σχολεία δεν έγιναν οι απαραίτητες τροποποιήσεις στους σχολικούς χώρους από τον Οργανισμό Σχολικών Κτιρίων (ΟΣΚ). Συνέπεια αυτών των παραλείψεων ήταν η διαβίωση των μαθητών και μαθητριών σε μη υγιεινές συνθήκες, γεγονός που προκάλεσε συζητήσεις και έντονες αντιπαραθέσεις γονέων και ειδικών (Πυργιωτάκης, 2004:15-16· Γερμανός, 2006:190).

4. Συμπεράσματα: προβλήματα και προτάσεις

Αυτό που προκύπτει από την έρευνα που έγινε σε 45 ολοήμερα δημοτικά σχολεία στις Α΄, Β΄, Γ΄ και Δ΄ Διευθύνσεις Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Αθήνας είναι ότι η δωρεάν παροχή επιπλέον γνωστικών αντικειμένων στους/στις μαθητές/-ήτριες, καθώς και η προετοιμασία των μαθημάτων τους στο ολοήμερο πρόγραμμα έχουν ως αποτέλεσμα τη μείωση του οικονομικού και χρονικού κόστους για τις μητέρες, εφόσον δεν προσλαμβάνουν αμειβόμενο πρόσωπο για να φροντίζει τα παιδιά τους, αποφεύγοντας παράλληλα και τις επί χρήμασι εξωσχολικές δραστηριότητές τους (Σκόμπα 2013:299-301).

Ο καινοτόμος εκπαιδευτικός θεσμός του Ολοήμερου Δημοτικού Σχολείου εμφανίστηκε στο ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα προκειμένου να στηρίξει την οικογένεια και να προωθήσει κυρίως τη γυναικεία απασχόληση. Ο σκοπός του είναι διπλός και αφορά την εκπλήρωση τόσο εκπαιδευτικών όσο και κοινωνικών στόχων. Οι τελευταίοι αφορούν αφενός την παροχή φροντίδας παιδιών των οποίων οι γονείς είτε εργάζονται είτε αναζητούν εργασία επιδιώκοντας να εναρμονιστούν οι οικογενειακές και επαγγελματικές υποχρεώσεις τους και, αφετέρου, να στηριχτεί η γυναικεία απασχόληση, ειδικά για τις ηλικιακές ομάδες μητέρων με παιδιά σχολικής ηλικίας, και να προωθηθεί η ισότητα ευκαιριών στην αγορά εργασίας.

Εντοπίζοντας τα θετικά σημεία αναφορικά με τη λειτουργία του Ολοήμερου Σχολείου θα λέγαμε ότι σε αυτά περιλαμβάνονται η δωρεάν συμμετοχή των μαθητών και μαθητριών στο πρόγραμμά του, η χωρίς δίδακτρα παροχή επιπλέον γνωστικών αντικειμένων στο απογευματινό σχολικό πρόγραμμα, καθώς και η βοήθεια που παρέχεται από τους εκπαιδευτικούς στα παιδιά κατά την ώρα της μελέτης-προετοιμασίας των μαθημάτων τους στο σχολείο. Επιπρόσθετα, η διεύρυνση

του ωραρίου λειτουργίας του σχολείου αντιμετωπίστηκε θετικά από τους γονείς, επειδή ακριβώς επέτρεπε τη συμμετοχή των μπτέρων στην αγορά εργασίας και γενικότερα την πρόσβασή τους στην απασχόληση. Επιπλέον, βοηθά τις ήδη απασχολούμενες μπτέρες να αντεπεξέλθουν στην πιθανή αύξηση των ωρών εργασίας τους, αλλά και τις άνεργες μπτέρες να αναζητήσουν δουλειά.

Ως εκ τούτου, ο θεσμός του Ολοήμερου Δημοτικού Σχολείου στην Ελλάδα είναι συνυφασμένος με την παροχή ίσων ευκαιριών μεταξύ αντρών και γυναικών, επιδιώκοντας να συμφιλιώσει την οικογενειακή με την επαγγελματική ζωή των γυναικών-μπτέρων προτείνοντας μια εναλλακτική μορφή φροντίδας των παιδιών τους. Εναρμονίστηκε με την Ευρωπαϊκή Στρατηγική για την Απασχόληση (ΕΣΑ) και υλοποιήθηκε ως συγχρηματοδοτούμενο πρόγραμμα από εθνικούς πόρους και από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο (ΕΚΤ) στο πλαίσιο των Επιχειρησιακών Προγραμμάτων για την Εκπαίδευση και Αρχική Επαγγελματική Κατάρτιση – ΕΠΕΑΕΚ (Σκόμπα, 2013).

Το Ολοήμερο Σχολείο, ενώ έτυχε θετικής αποδοχής από γονείς και εκπαιδευτικούς, ωστόσο αντιμετώπισε πολλά προβλήματα και δυσκολίες κατά την υλοποίησή του. Μια βασική δυσκολία είναι η αδυναμία των γονέων να πειθούν για την αξία των επιπλέον γνωστικών αντικειμένων που διδάσκονταν στο ολοήμερο πρόγραμμα. Οι γονείς, επειδή επιθυμούσαν την πλήρη προετοιμασία των παιδιών τους στο σχολείο, διατηρούσαν επιφυλάξεις για αυτά, με αποτέλεσμα να παραλαμβάνουν τα παιδιά τους μετά τη λήξη του πρωινού προγράμματος (Τρίγκα, 2006:43).

Ένα άλλο πρόβλημα ήταν η ώρα αποχώρησης των μαθητών/-τριών από το Ολοήμερο Σχολείο. Η ανελαστικότητα του ωραρίου αποχώρησής τους, που ίσχυε αρχικά, αποτέλεσε αιτία πολλών προστριβών μεταξύ γονέων και σχολείου. Στην προσπάθεια να αρθεί η αρνητική αυτή εντύπωση των γονέων ότι το Ολοήμερο Σχολείο αποτελεί «χώρο φύλαξης¹³» των παιδιών, το Υπουργείο Παιδείας άφησε ένα περιθώριο διευκόλυνσης των εργαζόμενων γονέων ορίζοντας την ώρα της πρόωρης αποχώρησης στις 15.00, υπό την προϋπόθεση να έχει δηλωθεί εξαρχής από τους γονείς των μαθητών/-τριών, προκειμένου να διασφαλιστεί η εύρυθμη λειτουργία του σχολείου (ΥΠ.Ε.Π.Θ., 1998· Πυργιωτάκης, 2004:14· Τζήκας κ.ά., 2005:59-65).

Μία άλλη δυσκολία στη λειτουργία του Ολοήμερου ήταν ότι στα περισσότερα σχολεία δεν είχαν πραγματοποιηθεί οι ανάλογες παρεμβάσεις στον χώρο τους, ώστε να αποκτήσουν την κατάλληλη υλικοτεχνική υποδομή που θα φιλοξενούσε τους/τις μαθητές/-ήτριες σε ειδικά διαμορφωμένους χώρους, κάνοντας ευχάριστη και εποικοδομητική την παραμονή τους στο σχολείο.

Επιπλέον, όταν το Ολοήμερο Σχολείο παύει να λειτουργεί στις επίσημες αργίες και στην περίοδο των διακοπών, η παύση αυτή δημιουργεί πρόβλημα στη φροντίδα των παιδιών που οι γονείς τους εργάζονται τις απογευματινές ώρες, αλλά και κατά την περίοδο των διακοπών. Για να βοηθηθούν λοιπόν τα παιδιά και οι γονείς κατά τις συγκεκριμένες αυτές περιόδους δημιουργήθηκαν τα Κέντρα Δημιουργικής Απασχόλησης Παιδιών, τα ονομαζόμενα εν συντομία ΚΔΑΠ.

Για να μπορέσει ο θεσμός του Ολοήμερου Σχολείου να περιορίσει τα προβλήματα και να αποδώσει τα μέγιστα, κρίνεται απαραίτητη η εφαρμογή προγραμμάτων συστηματικής αξιολόγησης, προκειμένου να εκτιμηθεί επιστημονικά σε ποιο βαθμό τα προγράμματα που υλοποιούνται ανταποκρίνονται ουσιαστικά στους στόχους που τα ίδια θέτουν. Έτσι, σε περίπτωση μη ικανοποιητικής αξιολόγησης, να επαναπροσδιοριστεί τόσο η δομή όσο και η λειτουργία των εν λόγω προγραμμάτων, στοχεύοντας στην πληρότητα των κοινωνικών και εκπαιδευτικών αναγκών.

13. Στον όρο φύλαξη αποδίδεται αρνητικό περιεχόμενο από όσους ασκούν κριτική στον θεσμό.

Τέλος, συμπεραίνουμε ότι ο εκπαιδευτικός θεσμός του Ολοήμερου Δημοτικού Σχολείου είναι ικανός να αποτελέσει δίαυλο συμφιλίωσης οικογενειακών και επαγγελματικών υποχρεώσεων υπό την προϋπόθεση να ξεπεράσει τις αδυναμίες του, οι οποίες δεν προσδιορίζουν με σαφήνεια τον χαρακτήρα του και συμβάλλουν, δυστυχώς, με τον τρόπο αυτό στην απαξίωσή του.

Βιβλιογραφία

- Βιτσιλάκη, Χ. (2007). *Κοινωνιολογική, Γνωσική και Εκπαιδευτική Θεμελίωση του Θεσμού του Ολοήμερου Σχολείου, Ελληνική και Διεθνής Εμπειρία*, Θεσσαλονίκη: Εκδ. Αδελφών Κυριακίδη.
- Γερμανός, Δ. (2006). «Αλλαγές στον σχολικό χώρο για αναβάθμιση του εκπαιδευτικού περιβάλλοντος στο ολοήμερο σχολείο», στο Α.Γ. Κυρίδης, Ε. Τσακίριδου και Ι.Κ. Αρβανίτη (επιμ.), *Το ολοήμερο δημοτικό σχολείο στην Ελλάδα. Ερευνητικές και θεωρητικές προσεγγίσεις*, Αθήνα: τυπωθήτω-Γ. Δαρδάνος.
- Δεληγιάννη-Κουϊμτζή, Β. (2003). «Εκπαιδευτική πολιτική για την Ελλάδα: Ιστορική αναδρομή και σύγχρονη πραγματικότητα», στο Β. Δεληγιάννη-Κουϊμτζή, Σ. Ζιώγου-Καραστεργίου και Λ. Φρόση (επιμ.), *Φύλο και εκπαιδευτική πραγματικότητα στην Ελλάδα: Προωθώντας παρεμβάσεις για την ισότητα των φύλων στο ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα*, Αθήνα: ΚΕΘΙ, σελ. 255-263.
- ΕΕΤΑΑ (2006). *Μελέτη αξιολόγησης των επιπτώσεων της λειτουργίας δομών κοινωνικής φροντίδας ως προς την ενίσχυση της γυναικείας απασχόλησης*, μελέτη για λογαριασμό του Υπουργείου Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας.
- Ευρωπαϊκή Επιτροπή (2000). *Ευρωπαϊκή Έκθεση για την ποιότητα της σχολικής εκπαίδευσης*, Δεκάξι δείκτες ποιότητας, Έκθεση Μαΐου.
- Καραμεσίνη, Μ. (2008). «Η ισότητα των φύλων στην απασχόληση: επισκόπηση και αποτίμηση των πολιτικών της τελευταίας δεκαετίας στην Ελλάδα», στο Μ. Στρατηγάκη (επιμ.), *Πολιτικές ισότητας των φύλων, ευρωπαϊκές κατευθύνσεις και εθνικές πρακτικές*, Αθήνα: Gutenberg, σελ. 279-328.
- Καραμεσίνη, Μ. και Συμεωνάκη, Μ. (2019) (επιμ.). *Συμφιλίωση εργασίας και οικογένειας στην Ελλάδα. Γένεση, εξέλιξη και αποτίμηση μιας πολιτικής*, Εργαστήριο Σπουδών Φύλων, Πάντειο Πανεπιστήμιο, Αθήνα: Νήσος.
- Λουκέρης, Δ. και Ταβουλάρη, Ζ. (2005). «Ποιότητα σχολικής εκπαίδευσης και Ολοήμερο Δημοτικό Σχολείο», στο Δ. Λουκέρης (επιμ.), *Ολοήμερο Σχολείο: θεωρία, πράξη και αξιολόγηση*, Αθήνα: Πατάκης.
- Παπαπέτρου, Μ. και Σουσαμίδου-Καραμπέρη, Α. (2004). *Ολοήμερο Σχολείο. Μία νέα πραγματικότητα*, Θεσσαλονίκη: University Studio Press.
- Πατνιώτης, Ν., Ντολιοπούλου, Ε. και Θωμά, Ε. (2003). «Πώς βλέπουν οι γονείς το Ολοήμερο;», *Επιστημονικό Βήμα του Δασκάλου (ΕΒτΔ)*, 3 (2).
- Πυργιωτάκης, Ι. (2004). «Ολοήμερο σχολείο: Η περιπέτεια ενός θεσμού», *Μακεδόν*, 12.
- Πυργιωτάκης, Ι.Ε. και Αλπέντζου, Ο. (2001). «Ο σχολικός χώρος και η παιδαγωγική του διάσταση», στο Ι.Ε. Πυργιωτάκης (επιστ. επιμ.), *Ολοήμερο Σχολείο. Λειτουργία και προοπτικές*, Αθήνα: ΥΠΕΠΘ-ΠΙ.
- Σαλτερής, Ν. (2005). «Το Ολοήμερο Σχολείο, ως νέα πραγματικότητα στο ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα: Μια διαδοχική επλεκτική προσέγγιση στηριγμένη σε απόψεις Διευθυντών Ολοή-

μερων Σχολείων», στο Α. Μαρκαντωνάτου και Ν. Σαλτερής, *Ολοήμερο Σχολείο: Κοντινά και μακρινά πλάνα*, Αθήνα: Ταξιδευτής, σελ. 43-52.

Σκόμπα, Μ. (2013). *Ο θεσμός του Ολοήμερου Δημοτικού Σχολείου και οι επιπτώσεις στη γυναικεία συμμετοχή στον ενεργό πληθυσμό*, Διδακτορική Διατριβή, Αθήνα: Πάντειο Πανεπιστήμιο.

Στρατηγάκη, Μ. (2007). *Το Φύλο της Κοινωνικής Πολιτικής*, Αθήνα: Μεταίχιμο.

Τζίκας, Γ., Πόρποδας, Κ. και Γούκος, Α. (2005). «Πανθεσσαλική έρευνα για το Ολοήμερο Σχολείο. Το Ολοήμερο Σχολείο χώρος φύλαξης παιδιών», *Θέματα Ειδικής Αγωγής*, 28/Φεβρουάριος-Απρίλιος.

Τρίγκα, Ν. (2006). «Νοσεί το ολοήμερο σχολείο», *Το Βήμα της Κυριακής*, 19 Φεβρουαρίου 2006.

ΥΠΕΠΘ (1998). Πρόγραμμα Σχολείων Διευρυμένου Ωραρίου, Υπουργική Απόφαση: Φ.13.1/899/Γ1/1074/26-10-1998.

Γυναίκες και φύλο στην πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας

Κυριακή-Ελένη-Λεμονιά Λαζαρίδη

Τμήμα Κοινωνικής Πολιτικής, Πάντειο Πανεπιστήμιο

Περίληψη

Σε αυτό το άρθρο, παρουσιάζονται ορισμένες έμφυλες διαστάσεις της πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας. Δίνεται έμφαση στη συσχέτιση του φύλου με την οικονομική θέση, την ηλικία, την αναπηρία και άλλους παράγοντες που επιβαρύνουν την πρόσβαση των πολιτών στις υπηρεσίες υγείας. Οι γυναίκες, οι φτωχότερες, με τη βασική εκπαίδευση, οι μητέρες, υπό το καθεστώς μετανάστευσης ή προσφυγιάς, οι μεγαλύτερες σε ηλικία, είναι τα άτομα που βιώνουν τις περισσότερες ανικανοποίητες ανάγκες και τα αντίστοιχα εμπόδια στη διαδικασία αναζήτησης πρωτοβάθμιας υγειονομικής φροντίδας. Η ύπαρξη ποιοτικών δομών πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας μπορεί να έχει σημαντικά και μακροπρόθεσμα οφέλη, εφόσον υποστηρίζονται και διευρύνονται ώστε να ανταποκριθούν στις ανάγκες όλων των πολιτών, συμπεριλαμβανομένων των αναγκών των γυναικών και των πολλαπλών κοινωνικών ρόλων τους.

Λέξεις κλειδιά: φύλο, γυναίκες, πρόσβαση, πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας, διεπιστημονική ομάδα υγείας

Abstract

This article presents certain gender dimensions of primary health care, highlighting the combination of gender with factors such as financial status, age, disability etc., that impede citizens' access to health services. Women of lower means, elementary school graduates, mothers, immigrants or refugees, and the elderly are those who face more unmet needs and barriers in accessing primary health care. Quality primary health care structures can have important and long-term benefits if they are supported and expanded to meet the needs of all citizens, including the needs of women and their diverse social roles.

Keywords: gender, women, access, primary healthcare, multidisciplinary healthcare team

1. Εισαγωγή

Η Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας (ΠΦΥ) αφορά την παροχή βασικών υπηρεσιών υγείας από επαγγελματίες υγείας σε κοινοτικό επίπεδο, με γνώμονα τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της περιοχής και τις καταγεγραμμένες ανάγκες του πληθυσμού-στόχου με αποδέκτες τα άτομα, τις οικογένειες και τις ομάδες που κατοικούν στην εκάστοτε κοινότητα (Ν. 4486/2017).

Η φροντίδα για την υγεία με αυτά τα χαρακτηριστικά διαφέρει επομένως από την αμιγώς νοσοκομειακή ιατρική (τριτοβάθμια φροντίδα υγείας), κυρίως στον τρόπο παρέμβασης:¹ Το άτομο καλείται να αποκτήσει ενεργητική εμπλοκή στην πορεία της υγείας του και της διατήρησής της. Αυτό συμβαίνει γιατί στο επίπεδο της ΠΦΥ δεν επιδιώκεται η περαιτέρω πρόοδος της ιατρικής επιστήμης και η εξέλιξη της τεχνολογίας, αλλά η διάδοση και η εφαρμογή της ήδη υπάρχουσας γνώσης καθολικά προς όλα τα άτομα και τις ομάδες των πολιτών (World Health Organization, 2016).

Παρ' όλο το εύρος της προσέγγισης –τη διασύνδεση, τη στόχευση πέραν της κυρίως ιατρικής αντιμετώπισης της υγείας, την καθολικότητα των υπηρεσιών, την ισότητα στην πρόσβαση–, η παροχή της ΠΦΥ δεν είναι επαρκώς ευαισθητοποιημένη στα ουσιαστικότερα ζητήματα φύλου, διαμορφώνοντας βαθύτερες (και άρα πιο αφανείς) ανισότητες.

Η κατάσταση της υγείας των γυναικών επηρεάζεται σημαντικά όταν αυτές προσδιορίζονται μόνο ως μητέρες και υπεύθυνες για την ευημερία των υπόλοιπων μελών της οικογένειας και δεν τους αναγνωρίζονται οι συνέπειες των ανισοτήτων ευρύτερα (λ.χ. στον εργασιακό τομέα). Οι απαιτήσεις από τις γυναίκες είναι υπερβολικές, και δεν λαμβάνονται υπόψη οι πολλαπλοί ρόλοι και ο περιορισμένος διαθέσιμος χρόνος, με το βάρος της ευθύνης να είναι πρωταγωνιστής στα κίνητρα των γυναικών ως κύριων υπεύθυνων για τη φροντίδα των εξαρτημένων μελών της οικογένειας.

2. Η σύγχρονη παροχή ΠΦΥ

Στη χώρα μας, η ΠΦΥ παρέχεται με τρόπο που δημιουργεί μια σύμφυση των πρωτοβάθμιων υπηρεσιών με τις δευτεροβάθμιες δομές, οπότε και δεν είναι πάντα εύκολος και διακριτός ο διαχωρισμός των δύο, αλλά ούτε και με αυτόν τον τρόπο κατορθώνουν να διαμορφώσουν ένα νέο ευκρινώς διαφοροποιημένο πλαίσιο παροχής υγείας. Δεν είναι λίγες οι φορές που λόγω της πληθώρας και της ανομοιογένειάς τους οι δομές, εξαιτίας της συστέγασής τους με μεγαλύτερα ιδρύματα ή της απομόνωσής τους στην επαρχία και τα νησιά, καλούνται να παρέχουν ταυτόχρονα πρωτοβάθμιες και δευτεροβάθμιες πιο εξειδικευμένες υπηρεσίες. Δημιουργείται έτσι μια ομιχλώδη εντύπωση στους πολίτες για το ποιες υπηρεσίες μπορούν να λάβουν και πού, βάσει των δομών που επισκέπτονται κατά περίπτωση, οι οποίες αναπτύσσονται γεωγραφικά ανομοιογενώς και αποσπασματικά (Lionis et al., 2019).

Η πιο πρόσφατη προσθήκη για τον καθορισμό και τη διαφοροποίηση της ΠΦΥ από τις άλλες βαθμίδες ήταν η σύσταση των Τοπικών Ομάδων Υγείας (ΤΟΜΥ) στα τέλη του 2017 και η προ-

1. Ειδικότητες επαγγελματιών, χρόνος, τόπος, μέσα, συμμετοχή του ασθενή στη λήψη αποφάσεων ή παντελής απουσία συμμετοχής, πράξεις/εξετάσεις κ.λπ.

ώθηση του θεσμού του Οικογενειακού Ιατρού (Ν. 4486/2017).² Οι επαγγελματίες υγείας που απαρτίζουν τις ΤΟΜΥ αποτελούνται από: Ιατρό (ειδικότητας Γενικής Ιατρικής ή Παθολογίας), Νοσηλεύτη/-εύτρια (ιδανικά με εξειδίκευση στην Κοινωνική Νοσηλευτική), Κοινωνικό/-ή Λειτουργό και Επισκέπτη/-τρια Υγείας. Οι δομές αυτές, με την πρόβλεψη να είναι διασκορπισμένες σε όλη τη χώρα και μία ανά 10.000 κατοίκους και με ενιαίο τρόπο λειτουργίας, έχουν ως στόχο την υποστήριξη των ατόμων εντός της κοινότητάς τους με την ύπαρξη διεπιστημονικής ομάδας, την εδραίωση ενός δικτύου επικοινωνίας μεταξύ των διάφορων ιατρικών ειδικοτήτων, με τον Οικογενειακό Ιατρό και τη διεπιστημονική ομάδα να δρουν ως κόμβος για τον έλεγχο της ροής ασθενών, εντός του συστήματος υγείας, και τη δημιουργία και τήρηση ατομικού ιατρικού φακέλου του ιστορικού του ασθενούς (Ν. 4600/2019).

Πιο συγκεκριμένα, τα άτομα παροτρύνονται να αναλάβουν τη φροντίδα της υγείας τους με συνέπεια, υποστηρίζονται στη διαχείριση χρόνιων νοσημάτων και εκπαιδεύονται (οι ίδιοι ή/και οι φροντιστές/-ίστριές τους, οικογενειακά μέλη κ.λπ.) στη χορηγούμενη φαρμακευτική αγωγή τους. Παρέχεται ενημέρωση για τις μεθόδους πρόληψης και αντιμετώπισης παθήσεων, μέριμνα για τη φροντίδα και υγεία της μητέρας και του παιδιού, και διενέργεια προληπτικών εμβολιασμών ενηλίκων και ανηλίκων. Οι ασθενείς παραπέμπονται και διασυνδέονται κατάλληλα με δευτεροβάθμιας και τριτοβάθμιας υπηρεσίες υγείας (νοσοκομεία, ειδικά ιατρεία κ.λπ.) για τη λήψη ενδεδειγμένων υπηρεσιών για τις ανάγκες τους. Με γνώμονα την επανένταξή τους, προβλέπεται να λαμβάνεται από τη διεπιστημονική ομάδα ανατροφοδότηση για την κατάστασή τους, όταν εκείνοι επιστρέφουν και πάλι στην κοινότητα (Konstantakoroulou et al., 2021). Οι ΤΟΜΥ σε επίπεδο κοινωνικού συνόλου πραγματοποιούν ενημερωτικές ομιλίες/δράσεις/προγράμματα σχετικά με ζητήματα που αφορούν τον πληθυσμό-στόχο αναφοράς και προωθείται η συνεργασία-δικτύωση μεταξύ φορέων του κράτους και της κοινωνίας των πολιτών όπου αυτό είναι θεμιτό. Οι επαγγελματίες υγείας που δραστηριοποιούνται στο πλαίσιο της διεπιστημονικής ομάδας οφείλουν να παρέχουν έργο με τρόπο ολιστικό και ασθενοκεντρικό, ευθυγραμμισμένο με το πνεύμα του βιοψυχοκοινωνικού μοντέλου για την υγεία (Οικονόμου, 2018).

Τα αποτελέσματα τέτοιων δομών –οι οποίες στο εξωτερικό έχουν δοκιμαστεί για δεκαετίες και αποτελούν συνείδηση για τον τοπικό πληθυσμό– έχουν συνδεθεί με χαμηλότερα ποσοστά νοσηλείας στο νοσοκομείο, μείωση της θνητότητας λόγω καρκίνου, μείωση καρδιοπαθειών και εγκεφαλικών επεισοδίων, βελτιώνοντας τη συνολική κατάσταση της υγείας και ευεξίας των ατόμων, και όλα αυτά δουλεύοντας ολιστικά με τα άτομα (Regitz-Zagrosek, 2012). Η πρόσβαση και η δυνατότητα των ατόμων να λάβουν υπηρεσίες υγείας είναι το κλειδί στην εφαρμογή της ΠΦΥ. Η καθοριστική, για τις ζωές όλων παγκοσμίως, εμφάνιση του κορονοϊού COVID-19 δεν γινόταν να μην υπογραμμίσει ακριβώς αυτή την αναγκαιότητα – τη συνέχιση της παροχής υπηρεσιών ΠΦΥ σε επίπεδο κοινότητας και αποκλειστικά εντός αυτής.

Η ΠΦΥ είναι ένα αρκετά υποσχόμενο και αποτελεσματικό πεδίο παροχής υπηρεσιών υγειονομικής φροντίδας, που χρειάζεται να ευαισθητοποιηθεί και σε ζητήματα φύλου, ενισχύοντας την αποδοτικότητά της και εξασφαλίζοντας ποιοτικό αντίκτυπο στην ανθεκτικότητα των κοινοτήτων και των πληθυσμών. Αυτό επιτυγχάνεται αναγνωρίζοντας την ποικιλομορφία (φύλο, κοινωνικοοικονομική κατάσταση, φυλή, εθνότητα κ.ο.κ.) της τοπικής κοινότητας, λαμβάνοντας υπόψη πως

2. Μέσω χρηματοδότησης από το ΕΣΠΑ.

το φύλο αποτελεί παράγοντα των υγειονομικών αναγκών των ατόμων και αντιμετωπίζοντας τις προκλήσεις των γυναικών στην καθημερινότητά τους, οι οποίες δύνανται να δρουν ταυτόχρονα και ως φροντιστρίες (επίσημες/ανεπίσημες) ασθενών.

Συνήθως θεωρείται δεδομένο ότι πρέπει να είναι εκείνες που θα «εκπαιδευτούν» στην παροχή φροντίδας της υγείας των ασθενών-μελών της οικογένειας, με αποτέλεσμα να αυξάνεται το φορτίο των υποχρεώσεών τους. Όσον αφορά την πρόληψη, δεν είναι λίγες οι ενημερωτικές καμπάνιες που προβάλλουν στερεοτυπικά τη γυναίκα/μητέρα ως υπεύθυνη στους τρόπους προφύλαξης τόσο της δικής της υγείας όσο και της οικογένειάς της (Fickley-Baker, 2012).

3. Προσδιοριστικοί παράγοντες πρόσβασης των γυναικών στην ΠΦΥ

Η πρόσβαση των γυναικών στην υγειονομική φροντίδα είναι ένα ζήτημα πιο ευρύ από το να είναι απλώς διαθέσιμη μια δομή υγείας σε κάποια περιοχή. Η δυσκολία έγκειται στον τρόπο που προσλαμβάνεται και αποτιμάται η θέση της ως άτομο στην οικογένεια, στην κοινωνία και στις κρατικές πολιτικές. Οι αντιλήψεις αυτές συνδέονται με το προφίλ του «αδύναμου» που έχει διαμορφωθεί για εκείνη ως αποτέλεσμα του φύλου της, της εθνικότητας ή της φυλής της σε μια κοινωνία που εγγενώς προάγει τις έμφυλες διακρίσεις.

Οι προκλήσεις εντείνονται σε μέγεθος, αν αναλογιστεί κανείς γυναίκες που ανήκουν σε περισσότερες από μία ευάλωτες ομάδες του πληθυσμού (Ρομά, άνεργες, μετανάστριες, πρόσφυγες, κρατούμενες σε σωφρονιστικά ιδρύματα, με αναπηρίες, με διαταραχές ψυχικής υγείας, αρχηγό μονογονεϊκών οικογενειών, ΛΟΑΤΚΙ+ κ.ά.), οι οποίες καλούνται να αντεπεξεχθούν με πολλαπλάσια βαρύτερο φορτίο. Ένα γεγονός που προσφέρεται ως γόνιμο έδαφος για διεύρυνση των ανισοτήτων μεταξύ του πληθυσμού, διόγκωση του ατομικού αισθήματος αδικίας και ματαίωσης, και μετακύλισής του και στις επόμενες γενιές.

Η ιδιότητα της γυναίκας ως μητέρας ή/και φροντιστριάς είναι σχεδόν πάντα ευθέως ανταγωνιστική ως προς την ευχέρειά της να απασχοληθεί με πλήρη και αναγνωρισμένα εργασιακά δικαιώματα. Εφόσον μια γυναίκα εργάζεται, θα κληθεί πολλές φορές να επιλέξει ποια ιδιότητα θα υποβιβάσει προκειμένου να εξυπηρετήσει τις ανάγκες που προκύπτουν λόγω κάποιας άλλης διάστασης της ταυτότητάς της (ως μητέρας, ως εργαζόμενης, ως συζύγου, ως κόρης κ.λπ.), υπό το βάρος των σχετικών ενοχών και του πιθανού συναισθηματικού εκβιασμού που μπορεί να της τεθεί από την εργοδοσία της ή την οικογένειά της.

Παρότι τα προγράμματα και οι υπηρεσίες υγείας σχεδιάζονται και εφαρμόζονται ουδέτερα ως προς το φύλο των ατόμων, πρέπει να γίνει αντιληπτό ότι οι υγειονομικές ανάγκες γυναικών και ανδρών διαφοροποιούνται με την πάροδο του χρόνου και τις απαιτήσεις της καθημερινότητας που καλούνται να εξυπηρετήσουν (Regitz-Zagrosek, 2012). Στοχεύοντας στην καλύτερη απόδοση αυτών των προγραμμάτων, σκόπιμο θα ήταν να λαμβάνεται υπόψη ότι η διαφορά ανδρών-γυναικών δεν είναι μόνο βιολογική, αλλά επίσης κοινωνική. Κατ' επέκταση διαφέρει ο τρόπος και οι αφορμές που αναζητούν υγειονομικές υπηρεσίες, όπως επίσης και οι πρακτικές που εφαρμόζουν για την πρόληψη και φροντίδα της υγείας τους. Οι γυναίκες δεν είναι μόνο μητέρες και σύζυγοι επιφορτισμένες με τη φροντίδα και αναπαραγωγή της οικογένειας, αλλά καθίστανται πιο εκτεθειμένες στις σωρευτικές συνέπειες που έχει ο κάθε ρόλος που φέρουν εις πέρας, επομένως αδι-

κούνται όταν για μια ασθένεια προσδιορίζονται με τον ίδιο τρόπο με έναν άνδρα με διαφορετικές υποχρεώσεις στην οικογενειακή ζωή.

Οι γυναίκες έρχονται σε επαφή με το σύστημα υγείας είτε για δικούς τους λόγους υγείας είτε με την ιδιότητα των φροντιστριών. Στην πρώτη περίπτωση με την ιδιότητά τους ως ασφαλισμένων, οπότε και διαθέτουν μεγαλύτερη ευελιξία και επιλογές ως προς τη λήψη της ΠΦΥ, σε διαφορετική περίπτωση θα πρέπει να αρκεστούν σε οποιαδήποτε υπηρεσία μπορεί να τους παρασχεθεί υπό τη σκέπη της δωρεάν κρατικής μέριμνας (Ν.4865/2021 σε αντικατάσταση του Ν. 4368/2016), όπου κι αν είναι διαθέσιμη αυτή.

Στην περίπτωση των γυναικών με ενεργή ασφαλιστική ικανότητα (άμεση από δική τους εργασία ή έμμεση από τον σύζυγο ή γονέα), μπορεί να επιλέξουν ανάμεσα σε ιδιώτες παρόχους, να εκμεταλλευτούν συμπράξεις ιδιωτικού-δημόσιου τομέα ή ειδικότερες υπηρεσίες υγείας που απευθύνονται σε συγκεκριμένες ομάδες εργαζομένων (λ.χ. υπάλληλοι τραπεζών, σώματα ασφαλείας). Το ίδιο εξασφαλίζεται και για τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας, που το δικαιούνται ως έμμεσα ασφαλισμένα στις παροχές αυτές. Ακόμη, την ίδια ευχέρεια μπορούν να έχουν και τα φροντιζόμενα από αυτές άτομα, εφόσον καθίστανται δικαιούχοι της ΠΦΥ.

Στις περιπτώσεις που, εξαιτίας της απουσίας ασφαλιστικής ικανότητας, οι γυναίκες και τα παιδιά τους δεν δύνανται να κάνουν χρήση άλλων υπηρεσιών εκτός του δημόσιου συστήματος, τότε προκύπτουν πολλαπλά εμπόδια. Η απουσία ασφαλιστικής κάλυψης δεν συνεπάγεται ότι οι γυναίκες δεν παρέχουν ανασφάλιστες κάποια υπηρεσία για να ενισχύσουν το οικογενειακό εισόδημα, ή, σε κάποιες περιπτώσεις, δεν αποκλείεται η αδήλωτη εργασία να αποτελεί και την αποκλειστική πηγή εισοδήματος. Επομένως, μια ενδεχόμενη ασθένεια των ίδιων ή κάποιου ατόμου της οικογένειάς τους επηρεάζει αρνητικά τη διαθεσιμότητά τους για απασχόληση, θέτοντας σε ρίσκο το μεροκάματο τους ή ακόμη και την ίδια τη θέση που κατέχουν. Επιπλέον, παρότι προβλέπεται να λάβουν κάποιες υπηρεσίες δωρεάν, με τη σχετική δυσχέρεια (μεγάλες αναμονές για εξέταση σε εφημερεύον νοσοκομείο, διάнуση μεγάλων αποστάσεων για αναζήτηση ειδικότητας ή υπηρεσίας), ατύπως βγαίνουν ζημιωμένες (κόστος φαρμακευτικής αγωγής, απουσία από την ανασφάλιστη εργασία) σε βάθος χρόνου (επίσκεψη για επανεξέταση, παραμονή κατ' οίκον για παροχή φροντίδας/ανάρρωση).

Η καλή υγεία των γυναικών συνοδεύεται από πολλαπλά οφέλη. Στα νοικοκυριά που υπήρξε επιδείνωση της υγείας ή θάνατος της συζύγου, τα παιδιά και η οικογένεια που ανήκει βιώνουν επιπτώσεις στην υγεία, στη διατροφή τους, στην εκπαίδευση, καθώς και περιορισμό των πόρων τους και απώλεια εισοδήματος. Με στοιχεία από το European Institute for Gender Equality (EIGE), οι γυναίκες αποτελούν το 76% των υγειονομικών υπαλλήλων και ανέρχονται σε περίπου 37 εκατομμύρια σε σύνολο 49 εκατομμυρίων εργαζομένων στον τομέα παροχής υπηρεσιών φροντίδας (προς ηλικιωμένα άτομα, παιδιά, ως βοηθοί, σε κατ' οίκον νοσηλείες κ.ο.κ.) (EIGE, 2021). Στις Ηνωμένες Πολιτείες, οι γυναίκες αντιστοιχούν στο 60% των εργαζομένων και αντιπροσωπεύουν το 65% σε μη καταβληθέν εισόδημα ως άτυπες φροντιστριες παιδιών, ηλικιωμένων συγγενών και ατόμων με αναπηρία της οικογένειας, κατέχοντας σημαίνοντα ρόλο ως κομμάτι του εργατικού δυναμικού. Κατά τη διάρκεια της επιδημίας του COVID-19, μεγάλο μέρος της υγειονομικής φροντίδας ανατέθηκε στα χέρια τους (με 4 στους 5 υγειονομικούς των ΗΠΑ να είναι γυναίκες) (Zephyrin et al., 2020). Η εξασφάλιση της καλής τους υγείας οδηγεί και σε μείωση των υγειονομικών δαπανών, που μεταφράζονται σε κόστη για την αντιμετώπιση χρόνιων σωματικών και ψυχικών παθήσεων, οι οποίες προσβάλλουν ιδιαίτερα τις ίδιες.

Παράγοντες όπως το φύλο, το κοινωνικοοικονομικό στάτους, η απόσταση, η πληρότητα σε ειδικότητες και η εξειδίκευση των ιατρών επηρεάζουν την πρόσβαση στην ΠΦΥ (Osamor & Grady, 2016). Προκειμένου λοιπόν να προβεί ένα άτομο στη χρήση μιας υπηρεσίας υγείας, διέρχεται συγκεκριμένων σταδίων:

A) Η *απόφαση* (αναγνώριση της ανάγκης για υγειονομική φροντίδα και η απόφαση να το πράξει). Οι γυναίκες συχνά αποτρέπονται από τη χρήση των υπηρεσιών. Η λήψη της απόφασης επηρεάζεται άμεσα από την ικανότητα, την αυτοπεποίθηση και την πληροφορία που είναι σε θέση μια γυναίκα να κατέχει, δυνάμενη έτσι να αρνηθεί ή να υποβαθμίσει το πρόβλημα που θα ανακύψει. Αν το ζήτημα είναι γυναικολογικής φύσεως και αισθάνεται ντροπή να ζητήσει εξωτερική βοήθεια, ίσως φανεί προτιμότερο να το αντιμετωπίσει μόνη της. Στην περίπτωση που η ιατρική βοήθεια είναι θεμιτή, για αρκετές γυναίκες χρειάζεται να δώσει άλλος την έγκρισή του (λ.χ. ο σύζυγος ή οι γονείς της). Σε αυτές τις περιπτώσεις, αναμένεται από εκείνες να ξεπεράσουν οποιοδήποτε πρόβλημα υπομένοντάς το, εκτός κι αν είναι κάτι οξύ, οδηγώντας τις έτσι να αποφεύγουν, συνειδητά και ασυνείδητα, να εκφράζουν τη δυσφορία τους για την κατάσταση της υγείας τους.

B) Η *επικοινωνία* (έρχεται σε επαφή με την υπηρεσία υγείας). Η προσπάθεια επικοινωνίας με κάποια δομή υγείας είναι αμφίβολη, αφού δεν είναι πάντα γνωστό εκ των προτέρων τι/πού/πώς κι αν υπάρχει κάτι διαθέσιμο για εκείνη (λόγω υποστελέχωσης, ανεπαρκούς πληροφόρησης και έλλειψη επικαιροποίησης). Πολύ συχνά, οι γυναίκες χρειάζονται κάποια υπηρεσία ή άτομο διαθέσιμο για τα παιδιά τους (στην περίπτωση που είναι μητέρες ή έχουν την ευθύνη για τα νεαρότερα μέλη της οικογένειας) όσο εκείνες θα λείπουν, ή και, λόγω αναμονής, να ενδέχεται να αργήσουν πολύ για να εξυπηρετηθούν, ενώ σε κάποιες περιπτώσεις μπορεί να χρειάζεται η συνοδεία άνδρα από την οικογένεια, οπότε και η ανάγκη τους για ακόμη μια φορά επαναξιολογείται βάσει κριτηρίων άλλων ατόμων (διαθεσιμότητα, ευκολία, ενδιαφέρον). Τέλος, αν ληφθεί υπόψη πως αν πρέπει να διανυθεί μεγάλη απόσταση δίχως να υπάρχει διαθέσιμο δημόσιο μέσο (λ.χ. σε επαρχιακές πόλεις) θα πρέπει να υπάρχουν διαθέσιμα χρήματα για τον σκοπό αυτόν (Osamor & Grady, 2016).

Γ) Η *λήψη* (παροχή της υγειονομικής υπηρεσίας και φροντίδας). Η λήψη της φροντίδας εντέλει μπορεί να μην είναι κατάλληλη ή επαρκής αν η δομή υπολειπεται όντας υποστελεχωμένη σε ειδικότητες και στον αριθμό του προσωπικού που την απαρτίζει. Συνήθως, αν δεν υπάρχει γυναίκα ιατρός ή νοσηλεύτρια, η ασθενής, νιώθοντας ντροπή κι έλλειψη εμπιστοσύνης, θα διστάσει να αναφέρει όλες τις ανησυχίες της και τα συμπτώματα που βιώνει. Σε ενδεχόμενη συνέχιση της θεραπείας με επόμενη επίσκεψη, είναι πιθανότερο να προτιμήσει να αγοράσει τα σκευάσματα με δική της βούληση –αν έχει την οικονομική δυνατότητα– αναλαμβάνοντας το πλήρες κόστος και παραλείποντας την επανεξέταση. Σε άλλη περίπτωση, μπορεί μονάχα να ελπίζει και να απεύχεται ενώ κινδυνεύει με επανεμφάνιση ή και επιδείνωση των συμπτωμάτων της. Και από αυτές τις γυναίκες, οι γηγενείς είναι σε περισσότερο ευνοημένη θέση, αφού διαθέτουν το προνόμιο της γλώσσας και είναι εξοικειωμένες με την επικρατούσα κουλτούρα.

Στον αντίποδα και σε ακόμη πιο δυσμενή θέση είναι οι γυναίκες πρόσφυγες και μετανάστριες, των οποίων η γλώσσα και η κουλτούρα δεν είναι όπλα, παρά εμπόδια στον δρόμο για την αναζήτηση και επιλογή της κατάλληλης πηγής για τη φροντίδα της υγείας τους.

4. Σημεία-προκλήσεις για την υγεία των γυναικών

Διερευνώντας τις προκλήσεις που διαμορφώνουν την κατάσταση της υγείας των γυναικών, παράγοντες όπως η απουσία σταθερού εισοδήματος, η οικονομική εξάρτηση σε συνδυασμό με την απουσία υψηλού εκπαιδευτικού επιπέδου, η ηλικία και η ύπαρξη έκτακτων συνθηκών διαμορφώνουν ένα δυσμενές περιβάλλον για εκείνες.

Αναγνωρίζοντας, επομένως, τα σημεία εκείνα που συνθέτουν τις προκλήσεις για την επίτευξη ενός ικανοποιητικού επιπέδου υγείας για τις γυναίκες, ταυτόχρονα αποτελούν και σημεία έναρξης για δράση με στόχο τη μείωση των συνεπειών τους.

4.1 Το εισόδημα

Οι γυναίκες που από τη γέννησή τους ως και το τέλος της ζωής τους διαβιούν με ένα μέσο εισόδημα (και με τις ανάλογες επισφάλειες που ενδέχεται να τις επηρεάσουν: οικονομική κρίση, ανεργία, μείωση μισθού/ωραρίου απασχόλησης, αδήλωτη εργασία κ.ο.κ.) θα έχουν γνωρίσει μόνο ένα ανεπαρκές και άνισο σύστημα υγείας (Yfantopoulos & Yfantopoulos, 2015).

Η οικονομική κατάστασή τους παίζει σημαντικό ρόλο στην υγεία τους, αφού η διαφορά στο προσδόκιμο ζωής μεταξύ του πλουσιότερου 1% των γυναικών στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής με το αντίστοιχο 1% των φτωχότερων γυναικών υπολογίζεται στα δέκα έτη (Dizikes, 2016). Προσδιορίζεται πως σε ποσοστό 20% οι πολίτες στην Ελλάδα αντιμετωπίζουν ανικανοποίητες ανάγκες για την υγεία τους, ενώ σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης η χώρα μας έρχεται δεύτερη (μετά την Εσθονία) στις ανάγκες για εξέταση ή θεραπεία εξαιτίας του υψηλού κόστους, της απόστασης ή της μεγάλης αναμονής, ειδικά για τις ηλικιακές ομάδες 45-64 ετών και 65 ετών και άνω (Eurostat, 2021a).

Τα μεγέθη αυτά αποκτούν πιο γλαφυρή υπόσταση, όταν ληφθεί υπόψη πως το ύψος του εισοδήματος λειτουργεί αντιστρόφως ανάλογα με τις ανάγκες αυτές, δηλαδή όσο χαμηλότερο το διαθέσιμο εισόδημα, τόσο πιο υψηλές ανάγκες προκύπτουν (Zavras et al., 2016). Έτσι η Ελλάδα, στις ηλικίες 45-64 ετών, σημειώνει το 2020 ποσοστό αναγκών ίσο με 16,9% για το φτωχότερο 20% του πληθυσμού, με ανικανοποίητες ανάγκες για ιατρική εξέταση, ενώ αντίστοιχα, για το πλουσιότερο 20% του πληθυσμού, το ποσοστό ανικανοποίητων αναγκών ήταν μόλις 0,3%.

Για τις ηλικίες 65 και άνω, τα δεδομένα γίνονται ακόμη πιο δυσάρεστα, καθώς για το φτωχότερο 20% οι ανικανοποίητες ανάγκες φτάνουν το 31,9% (στην 1η θέση η Ελλάδα) και για το πλουσιότερο 20% μόλις το 2,5%. Η διαφορά μεταξύ ανδρών και γυναικών σε όλες τις κατηγορίες ήταν μικρή, ωστόσο οι γυναίκες ήταν εκείνες που εξέφρασαν κάπως περισσότερο τέτοιες ανάγκες (Eurostat, 2021b).

4.2 Το εκπαιδευτικό επίπεδο

Άρρηκτα συνδεδεμένο με το εισόδημα είναι το εκπαιδευτικό επίπεδο, αφού η υψηλότερη εκπαίδευση προσφέρει αποδοτικότερους ελιγμούς στη διεκδίκηση συνθηκών και θέσεων εργασίας. Τα άτομα στη χώρα μας που κατατάσσονται στη χαμηλότερη εκπαιδευτική βαθμίδα εκφράζουν ανικανοποίητες ανάγκες (λόγω του υψηλού κόστους, της απόστασης ή της μεγάλης αναμονής) σε

ποσοστό 11,6% (ειδικότερα για τον πληθυσμό ηλικίας 45-64 ετών στο 10,1% και 65-74 στο 9,6%). Στους αποφοίτους δευτεροβάθμιας και μεταδευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, το ποσοστό είναι 4% (ηλικίες 45-64 στο 4,1% και 65-74 στο 6,6%) με παρόμοια ποσοστά και για τα δύο φύλα. Τέλος, στους αποφοίτους τριτοβάθμιας/τετραετούς εκπαίδευσης το ποσοστό ανικανοποίητων αναγκών ανέρχεται στο 2,7 (ηλικίες 45-64 στο 3,7% και 65-74 στο 4,4%) (Eurostat, 2021c).

4.3 Η ηλικία

Από τα ποσοστά αυτά, ενδιαφέρον προκαλεί η ομάδα των γυναικών ηλικίας 65-74 ετών με τη χαμηλότερη εκπαίδευση, που εκφράζει ανικανοποίητες ανάγκες σε διπλάσιο ποσοστό από ό,τι οι άνδρες με ανάλογο εκπαιδευτικό υπόβαθρο. Αύξηση επίσης παρατηρείται και στις ανικανοποίητες ανάγκες των γυναικών ανώτερης εκπαίδευσης σε σχέση με τους άνδρες. Επομένως, ο παράγοντας της ηλικίας και της σφοδρότητάς της στην υγεία των ατόμων φαίνεται να αλληλεπιδρά πιο έντονα με το γυναικείο φύλο, που, όταν αυτό είναι ταυτόχρονα και οικονομικά πιο αδύναμο, η επιβάρυνση αυτή λειτουργεί πολλαπλασιαστικά (Regitz-Zagrosek, 2012). Σύμφωνα με στοιχεία της Παγκόσμιας Τράπεζας, το μεγαλύτερο προσδόκιμο ζωής για τις γυναίκες (84,5 έτη και 79,5 για τους άνδρες) εξασφαλίζει και περισσότερες πιθανότητες για εμφάνιση νόσων σχετιζόμενων με την αύξηση της ηλικίας, όπως το Αλτσχάιμερ, για το οποίο έχουν διπλάσιες πιθανότητες, αλλά και τα εγκεφαλικά επεισόδια με βαρύτερες συνέπειες (The World Bank, 2021).

Οι ανικανοποίητες ανάγκες των ατόμων και η αδυναμία τους να τις καλύψουν οικονομικά περιλαμβάνει και το κομμάτι της ψυχικής υγείας και των σχετιζόμενων με αυτήν υπηρεσιών. Σε πολλές περιπτώσεις (ειδικά σε ό,τι αφορά την ένταξη του ατόμου σε ψυχοθεραπευτικό πλαίσιο), η εξασφάλιση και η φροντίδα της ψυχικής υγείας μπορεί να αποβεί ιδιαίτερος δαπανηρή (ιδιώς της πάροχος), μακροχρόνια και με μεγάλη αναμονή (δημόσιος πάροχος) (Souliotis et al., 2017).

Στην Ελλάδα, χαρακτηριστικά είναι τα εξής ποσοστά: Για την ηλικιακή ομάδα 15-24 ετών,³ τα αγόρια και οι νεαροί άνδρες με τη χαμηλότερη μόρφωση είχαν αρχικά ποσοστό μεγαλύτερο από αυτό των γυναικών (10,4% αντί γυναικών 7,3%), το οποίο αντιστράφηκε καθώς το εκπαιδευτικό επίπεδο ανέβαινε (δευτεροβάθμια εκπαίδευση: άνδρες 1,4% και γυναίκες 10,1%, τριτοβάθμια εκπαίδευση άνδρες 0% και γυναίκες 9,8%). Στην ηλικιακή ομάδα 25-34 ετών, οι γυναίκες στη χαμηλότερη εκπαίδευση έχουν σχεδόν διπλάσιο ποσοστό ανικανοποίητων αναγκών (12,7% αντί 6,4% των ανδρών ίδιας εκπαίδευσης), ενώ ιδιαίτερη εντύπωση προκαλεί το ποσοστό 17,1% των ανδρών υψηλότερης εκπαίδευσης στην ηλικία 75+ (1η θέση ανάμεσα σε όλες τις χώρες στους άνδρες) σε σχέση με τις γυναίκες αντίστοιχης ηλικίας, που κυμάνθηκε στο 11,3% (2η θέση μετά την Ιρλανδία). Το κυρίαρχο μοτίβο σε επίπεδο χωρών ήταν η αυξητική τάση της ανάγκης για υπηρεσίες ψυχικής υγείας όσο μειωνόταν το επίπεδο της εκπαίδευσης (Eurostat, 2021a).

Όσον αφορά τις ανάγκες για τη συνταγογράφηση φαρμάκων, οι άνδρες χαμηλότερης εκπαίδευσης εμφανίζουν χαρακτηριστικά υψηλότερο ποσοστό (20,9%) σε σχέση με τις γυναίκες (7,2%)

3. Στην περίπτωση της ψυχικής υγείας, έχει ενδιαφέρον να γίνει λόγος και για την ευαίσθητη ηλικιακή ομάδα 15-24, που τόσο η ανηλικότητα των ατόμων –και η αναμενόμενη οικονομική τους εξάρτηση από την οικογένεια– όσο και το στίγμα της ψυχικής νόσου, που μεταλαμπαδεύεται από γενιά σε γενιά, στέκονται κύρια εμπόδια στην πρόληψη και την έγκαιρη παρέμβαση. Οι επιδράσεις αυτές, με σωρευτικό και αθροιστικό χαρακτήρα, επηρεάζουν καθοριστικά τη μετέπειτα πορεία τους ατόμου.

για την ηλικιακή ομάδα 15-24 ετών. Στις ηλικίες 25-34 ετών, οι γυναίκες χαμηλότερης εκπαίδευσης σημειώνουν ποσοστό 37,8% (οι άνδρες 15,3%) και, για τις ηλικίες άνω των 75, οι γυναίκες με την υψηλότερη μόρφωση έχουν για ακόμη μια φορά ποσοστό σχεδόν διπλάσιο (24,6%) από τους αντίστοιχους άνδρες (12,5%) (Eurostat, 2021c).

4.4 Η πανδημία

Εξαιτίας της έκτακτης συνθήκης της πανδημίας και τις ασυνέχειες-τροποποιήσεις λειτουργίας των υπηρεσιών, οι γυναίκες και τα κορίτσια αποκτούν περιορισμένη πρόσβαση σε δομές υγείας με στόχο την πρόληψη και τη φροντίδα της υγείας τους στο σύνολό της και για παθήσεις στο ευρύτερο φάσμα της παθολογίας (που λόγω της πανδημίας ιεραρχούνται σε δεύτερη μοίρα), γεγονός που εγκυμονεί κινδύνους αποδιοργάνωσης των χρόνιων παθήσεων. Οι επιπτώσεις στις γυναίκες και τα κορίτσια περιλαμβάνουν: αύξηση των περιστατικών βίας εις βάρος τους, ως απόρροια του κατ'οίκον εγκλεισμού (lockdown) και της οικονομικής δυσχέρειας (έλλειψη νόμιμης ή αδήλωτης απασχόλησης, αυξημένες ανάγκες φροντίδας για την οικογένεια), απώλεια εκπαιδευτικών ευκαιριών (με περίπου 11 εκατ. κορίτσια να μην επιστρέφουν στο σχολείο είτε λόγω του COVID-19 είτε εξαιτίας ανεπιθύμητης εγκυμοσύνης ή πρόωρου γάμου) (Fleischman, 2021).

Οι δομές ΠΦΥ, οι οποίες αποτελούν θεμέλιο για τις κοινότητες, χτίζουν ανθεκτικότητα στον πληθυσμό και εμπιστοσύνη στους πολίτες για εξασφαλισμένη υγειονομική πρόσβαση σε περίπτωση ανάγκης. Αυτό φάνηκε έντονα στην πανδημία του ιού Ebola, όπου η αποδιοργάνωση των δομών ΠΦΥ με συνέπεια τη μείωση των τακτικών εμβολιασμών οδήγησε σε σοβαρότατο ξέσπασμα της ιλαράς, η οποία ως το τέλος του 2020 υπήρξε υπεύθυνη ως και για τους διπλάσιους θανάτους στο Κονγκό από ό,τι ο Ebola. Συγκεκριμένα, «όταν η Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας είναι δυνατή, αυτές οι δομές αποτελούν μια ισχυρή γραμμή άμυνας ενάντια στο ξέσπασμα μιας ασθένειας και στις παγκόσμιες απειλές για την υγεία» (Levine, Gawande et al., 2020).

Πριν αλλά και παράλληλα με την ύπαρξη του COVID-19, οι ανθρωπιστικές κρίσεις που οδηγούν στην προσφυγιά και τη μετανάστευση, οι οποίες απειλούν τη ζωή και την αξιοπρέπεια ατόμων/ομάδων/πληθυσμών, και προκαλούν τη διάλυση των οικογενειών, εκθέτουν τις γυναίκες και τα κορίτσια σε περισσότερη βία, σε καταναγκαστικούς γάμους και στην εμπορία ανθρώπων για σεξουαλική εκμετάλλευση με αντάλλαγμα τη ζωή τους. Η υγεία και η ασφάλεια των γυναικών και των κοριτσιών είναι και πρέπει να τίθενται ως προτεραιότητα κατά τον σχεδιασμό και την υλοποίηση προγραμμάτων (World Health Organization, 2018), γεγονός που επιβεβαιώνεται από τις δευτερογενείς συνέπειες του COVID-19 (έμφυλη και ενδοοικογενειακή βία, οικονομικές δυσκολίες, μείωση των ευκαιριών για εκπαίδευση, επιπτώσεις στην υγεία-ημιτελείς εμβολιασμοί παιδιών) (United Nations Women, 2020).

Αυτοί οι κίνδυνοι δυστυχώς επαληθεύτηκαν και στην πρόσφατη κρίση της Υεμένης, όπου η κατάρρευση του συστήματος υγείας και της οικονομίας σε συνδυασμό με την ανεπάρκεια των τροφίμων και τα συχνά ξεσπάσματα βίας είχαν καταστροφικό αντίκτυπο για τον πληθυσμό. Σύμφωνα με τα στοιχεία του United Nations Population Fund, τα ποσοστά των ανήλικων γάμων αυξήθηκαν, με τα 2/3 των κοριτσιών να είναι ηλικίας μικρότερης των 18 ετών (Shabaneh, 2020). Περίπου τρία εκατομμύρια νεαρές γυναίκες και κορίτσια διατρέχουν κίνδυνο σεξουαλικής κακοποίησης και έμφυλης βίας στην Υεμένη (International Rescue Committee, 2019).

Ακόμη και η σπουδαιότητα της συμμετοχής των γυναικών στην εκπροσώπηση τους παραβλέπεται στις ανθρωπιστικές κρίσεις παγκοσμίως, παρά τη σημαντική συμβολή τους. Συγκεκριμένα, οι προσπάθειες που καταβάλλει το εργατικό δυναμικό για την καταπολέμηση των συνεπειών της πανδημίας του COVID-19 υπονομεύονται από τις έμφυλες ανισότητες, αφού το 70% περίπου του παγκόσμιου υγειονομικού εργατικού δυναμικού είναι γυναίκες, αλλά μόνο το 25% από αυτές κατέχουν ηγετική θέση (Dhatt, 2020).

5. Συμπερίληψη του φύλου και των γυναικών στην ΠΦΥ

Η ΠΦΥ έχει τα χαρακτηριστικά και τη φιλοσοφία που είναι αναγκαία για τη διασφάλιση της υγείας των γυναικών σε όλο το εύρος της, όμως δεν παύουν να υπάρχουν σημαντικά εμπόδια που την απειλούν, οπότε και θα πρέπει να διαφοροποιηθεί ώστε να γίνει πιο συμπεριληπτική. Σε αυτή την κατεύθυνση θα ήταν αναγκαία η ευαισθητοποίηση των μελών που ανήκουν σε διεπιστημονικές ομάδες (των ΤΟΜΥ και ευρύτερα) σε ζητήματα φύλου και προκαταλήψεων, όπως, για παράδειγμα, οι γυναίκες με αναπηρία, οι οποίες είναι περισσότερο πιθανό να μη λάβουν πληροφορίες σχετικά με την αντισύλληψη, την προστασία/διερεύνηση λοιμώξεων που μεταδίδονται με το σεξ, τη σεξουαλική κακοποίηση ή αναπαραγωγικά ζητήματα. Το ίδιο ισχύει και για τα άτομα τρίτης ηλικίας που επιθυμούν να κάνουν σεξ (Bhalla, 2019). Συνήθως, τα βιώματα των ασθενών αμελούνται ή παρακάμπτονται από αμχανία, καθώς οι επαγγελματίες υγείας νιώθουν άβολα να χειριστούν τα συναισθήματα των ασθενών.

Σε άλλες περιπτώσεις, αξιολογούν την κατάσταση από την προσωπική τους οπτική και άποψη, με αβέβαιες πιθανότητες επιτυχίας. Οι γυναίκες συχνά εκλαμβάνονται ως υπερβολικά συναισθηματικές, και εξαιτίας αυτού είναι πιθανότερο να θεωρηθούν ότι υπερβάλλουν. Το αποτέλεσμα είναι το ιατρονοσηλευτικό προσωπικό να αδιαφορεί ή ακόμη και να φερθεί με ασέβεια απέναντί τους, και η ασθενής, ματαιωμένη, να αποφύγει μελλοντικές επισκέψεις επειδή το προσωπικό δεν έλαβε υπόψη του τους τρόπους που το φύλο επηρεάζει τις υγειονομικές ανάγκες των γυναικών. Παρατηρείται, επίσης, το φαινόμενο να συνταγογραφείται άλλη κατηγορία φαρμάκων σε γυναίκες και άλλη σε άνδρες που εκφράζουν τα ίδια συμπτώματα (συνήθως ηρεμιστικά/αγχολυτικά στις γυναίκες, αντί για παυσίπονα όπως στους άνδρες) (Kiesel, 2017). Ακόμη, στις γυναίκες προτείνεται συχνότερα η επίσκεψη σε έναν ψυχολόγο από ό,τι στους άνδρες, ενώ για παράδειγμα στις περιπτώσεις καρδιολογικών διαταραχών στις γυναίκες εντοπίζεται έντονο άγχος και κρίσεις πανικού και οι άνδρες παραπέμπονται για πλήρη καρδιολογικό έλεγχο, με τις γυναίκες να καθυστερούν ως και δέκα χρόνια για να λάβουν τη σχετική διάγνωση (Kent, 2008).

Χαρακτηριστικό είναι πως για ζητήματα υγείας των ΛΟΑΤΚΙ+ ατόμων δεν είναι εύκολο να παραπέμψουν τους/τις ΛΟΑΤΚΙ+ ασθενείς τους, στην περίπτωση που η ταυτότητα φύλου τους ή ο σεξουαλικός τους προσανατολισμός παίζει ρόλο στην κατάσταση της υγείας τους (Davy & Siriwardena, 2012). Απεναντίας, είναι συνηθισμένο να υποθέτουν την ετεροσεξουαλικότητα των ασθενών τους, με αποτέλεσμα να δημιουργείται δυσφορία στα ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα και έλλειψη εμπιστοσύνης στη σχέση ιατρού-ασθενή. Τα εμπόδια και η δυσφορία μεγεθύνονται όσο αυξάνεται η ηλικία των ΛΟΑΤΚΙ+ ατόμων, οπότε είναι σχεδόν ο κανόνας τα άτομα να αποφεύγουν να επισκέπτονται κάποιον ιατρό ή να το πράττουν σπάνια και σε οξεία περιστατικά.

Πολλές φορές ο γυναικολόγος θεωρείται πως είναι η βασική/πρωτοβάθμια ειδικότητα που θα πρέπει να επισκέπτονται οι γυναίκες. Ωστόσο όμως, όπως και οι ίδιοι οι γυναικολόγοι υποστηρίζουν, κάτι τέτοιο μπορεί να ισχύει μόνο σε περιπτώσεις που η γυναίκα βρίσκεται σε προσπάθεια ή περίοδο εγκυμοσύνης/λοχείας/εμμηνόπαυσης ή αντιμετωπίζει παθήσεις σχετιζόμενες ευρύτερα με το γεννητικό και αναπαραγωγικό σύστημα, αφού σε αυτούς τους τομείς απαντάται η εξειδίκευσή τους (Aschwanden, 2015). Είναι σημαντικό να υπάρχει μεγαλύτερη ευελιξία στην παροχή εξειδικευμένης φροντίδας σε γυναίκες σχετικά με κοινές παθήσεις όπως: καρδιοπάθειες, νευροεκφυλιστικές καταστάσεις, μεταβολικό σύνδρομο και άλλες. Οι ιατρικές ειδικότητες που εξειδικεύονται σε ζητήματα υγείας των γυναικών (πέραν της Γυναικολογίας-Μαιευτικής, Ογκολογίας) αποτελούν μικρό ποσοστό και έχουν μεγάλη ζήτηση (λ.χ. Ψυχίατρος κατά την περίοδο της εγκυμοσύνης).

Ειδικά οι γυναίκες που αντιμετωπίζουν οικονομικές δυσκολίες, είναι μετανάστριες ή πρόσφυγες αισθάνονται κυρίως καθοδηγούμενες παρά ενδυναμωμένες να προχωρήσουν σε επιλογές για την υγεία τους (Zephyrin et al., 2020). Παρόλο που οι περισσότερες από αυτές θα χρειαστεί να συμβουλευτούν καρδιολόγο, νευρολόγο, γυναικολόγο/μαιευτήρα και άλλες εξειδικευμένες ειδικότητες, για αυτόν ακριβώς τον λόγο ενδέχεται να μη ληφθούν υπόψη ευρύτερες και πιθανώς διασταυρούμενες ανάγκες εξαιτίας του φύλου τους και των σταδίων που διέρχονται (Kent, 2008). Έτσι, ενώ οι διεπιστημονικές ομάδες των ΤΟΜΥ επί του παρόντος δεν αναπτύσσονται δυναμικά και στο μέγιστο των δυνατοτήτων τους, όπου και όπως υπάρχουν, και ενώ το έργο τους εξαιρείται, οι ίδιες αυτές μονάδες αποτελούν συνάμα μειονότητα παρ' όλο τον ουσιώδη, κομβικό και αναγκαίο ρόλο τους στο σύστημα υγείας και στις ζωές των ατόμων και των κοινωνιών.

Η ΠΦΥ έχει την ικανότητα να παραμένει σε συνεχή επαφή με τους λήπτες υγείας, για μεγάλο χρονικό διάστημα στην πορεία της ζωής τους, παρέχοντάς τους το πλεονέκτημα της έγκαιρης διάγνωσης και πρόληψης –με τρόπο cost effective–, καθώς και διαχείρισης των χρόνιων νόσων τους (περιορίζοντας τις υποτροπές και μειώνοντας τις επισκέψεις σε νοσοκομεία) κάνοντας χρήση τεχνολογίας και εφαρμογών που εξυπηρετούν την προσβασιμότητα και τη χρήση των υπηρεσιών από όλους κι ανά πάσα στιγμή (λ.χ. άυλη συνταγογράφηση, ηλεκτρονικός φάκελος υγείας, τηλεϊατρική). Ευεργετικά θα λειτουργούσε στο πλαίσιο αυτό η αύξηση της διάρκειας της επίσκεψης, καθώς ο σύντομος χρόνος (μόλις δεκαπέντε λεπτά) λειτουργεί αποτρεπτικά στην ανάπτυξη της σχέσης εμπιστοσύνης, την επαρκή λήψη του ιατρικού ιστορικού του ασθενή, τη διερεύνηση των αναγκών της υγείας του και τη διαμόρφωση θεραπευτικού πλάνου (Lionis et al., 2019). Με αυτόν τον τρόπο, πραγματοποιούνται πολλά ραντεβού μεν, όμως με την αύξηση της διάρκειάς τους θα εξασφαλιστεί το ποιοτικό αποτύπωμα σε μικρο-επίπεδο (άτομο/οικογένεια) και σε μακρο-επίπεδο (κοινωνία/προϋπολογισμός εξόδων υγειονομικής φροντίδας).

Με την τακτική παρακολούθηση σε τοπικό επίπεδο, αξιοποιώντας τις διεπιστημονικές ομάδες, μπορούν να παρατηρηθούν τυχόν εξελισσόμενες ανάγκες που κάνουν την εμφάνισή τους, να παρασχεθεί ψυχοκοινωνική συμβουλευτική στα άτομα και να παραπεμφθούν κατάλληλα, διατηρώντας ένα εξατομικευμένο δίκτυο φροντίδας και προλαμβάνοντας μελλοντικούς κινδύνους, μέσω της ενδυνάμωσης των ασθενών και της ενημέρωσής τους για διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους, αναγνωρίζοντας την ποικιλομορφία τους (φύλο, κοινωνικο-οικονομική κατάσταση, φυλή, εθνότητα κ.ο.κ.).

Ένας ακόμη σκοπός που μπορούν να εξυπηρετήσουν είναι η ανίχνευση θυμάτων βίας, που καταφεύγουν λόγω της θυματοποίησής τους σε πρωτοβάθμιες δομές για αναζήτηση βοήθειας

ή θεραπείας (ειδικά έμφυλης βίας, κακοποίηση από σύζυγο/σύντροφο ή γονέα/κηδεμόνα). Σε τέτοιες περιπτώσεις η παραπομπή τους προς ιατροδικαστικές υπηρεσίες θα πρέπει να είναι άμεση, με κατάλληλη εκπαίδευση του προσωπικού για την αναγνώριση και αντιμετώπιση των περιστατικών βίας κατά των γυναικών, αξιοποιώντας τεχνογνωσία από χώρες του εξωτερικού ή φορείς στην Ελλάδα, εξειδικευμένους στον τομέα αυτόν (Ελληνική Ένωση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, 2021).

5.1 Πολιτικές

Διαμορφώνοντας πολιτικές σχετικά με την υγεία, υπάρχει σημαντικό πεδίο δράσης για την ευαισθητοποίηση στα ζητήματα φύλου και ειδικά προκειμένου να μη σημειωθεί περαιτέρω χειροτέρευση της ήδη υπάρχουσας κατάστασης. Ένα τέτοιο μέσο θα μπορούσε κάλλιστα να είναι η ένταξη μαθημάτων σε ζητήματα φύλου στην εκπαίδευση των ιατρών και η σπουδαιότητα των κοινωνικών και περιβαλλοντικών παραγόντων για την υγεία των ληπτών υπηρεσιών υγείας.

Αντιμετωπίζοντας τα άτομα ομοιογενώς, χάνονται από το ραντάρ τα εμπόδια που υπάρχουν για τις γυναίκες, εξαιτίας της θέσης τους στην κοινωνία βάσει του φύλου τους, αναδεικνύοντας τη σπουδαιότητα των κοινωνικών παραγόντων υγείας. Παρότι οι κοινωνικοί παράγοντες για την υγεία παίζουν σπουδαίο ρόλο για τα άτομα και ειδικά για τις γυναίκες, πολύ συχνά η σημασία τους υποβαθμίζεται. Οι σημαντικότεροι από αυτούς είναι: η εκπαίδευση, η εργασία, η ασφάλεια και το εισόδημα. Έστω και ένας από αυτούς τους παράγοντες να εκλείπει, το άτομο έχει αυξημένες πιθανότητες να εμφανίσει κατάθλιψη, διαβήτη, υπέρταση, συχνές επισκέψεις στα επείγοντα και ασυνέπεια στη θεραπεία (Zephyrin et al., 2020).

Οι παράγοντες αυτοί εμπεριέχουν και την ηλικία, καθώς, όπως είναι αναμενόμενο, οι ανάγκες για μετακίνηση και υποστήριξη/φροντίδα αυξάνονται με το πέρασμα των χρόνων, και αυτό δεν καθρεφτίζεται στις δράσεις της ΠΦΥ προς τον πληθυσμό. Οι γυναίκες είναι πιο ευάλωτες και πιο εκτεθειμένες, καθώς ζουν περισσότερο. Με τα πιο πολλά προγράμματα να σχεδιάζουν τη λειτουργία τους με γνώμονα το ήδη διαμορφωμένο και –εξαιτίας αυτού– επικρατέστερο κοινωνικό επίπεδο, δεν ανιχνεύεται ποτέ και ούτε αξιοποιείται η εμπειρία της σχέσης και η αλληλεπίδραση των επιπέδων από τα άτομα και τις οικογένειες ως τις κοινότητες και τις χώρες. Ζητήματα της υγείας και των δικαιωμάτων των γυναικών (μέθοδοι αντισύλληψης και πρόληψης ασθενειών σχετικών με το σεξ, τερματισμός ανεπιθύμητης κύησης, δικαιώματα κατά τον τοκετό) επηρεάζουν ειδικότερα εκείνες με χαμηλότερο εισόδημα, αφού απευθύνονται στον δημόσιο τομέα για την κάλυψη των αναγκών τους (Gomez-Kaiser, 2021). Άξιο αναφοράς είναι το παράδειγμα του Τέξας των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, όπου, όταν αποσύρθηκαν προγράμματα για αντισύλληψη και αμβλώσεων/εκτρώσεων, σημειώθηκε άνοδος των γεννήσεων και χαρακτηριστική αύξηση εφηβικών κυήσεων (American College of Obstetricians and Gynecologists, 2020).

Οι εθνικές και υπερεθνικές παρεμβάσεις πρέπει να σταματήσουν να αντιμετωπίζουν τα νοικοκυριά ως ομοιογενή σύνολα ωφελούμενων και να επαναστοχαστούν τις διαπροσωπικές ανισότητες εντός της κάθε οικογένειας, όσον αφορά την κατανομή των αναγκαίων πόρων και των ευκαιριών. Αν ο στόχος είναι η ενδυνάμωση των γυναικών, αυτό πρέπει να γίνεται με τρόπο ολιστικό και όχι ενισχύοντας ένα ή λίγα πεδία της ατομικής δραστηριότητας. Μία τέτοια κίνηση είναι η προώθηση και ανάδειξη της σπουδαιότητας συμμετοχής των γυναικών σε τοπικό επίπεδο

(σύλλογοι/κοινότητες) με άξονα την τεχνογνωσία τους και το μέγεθος της εμπλοκής τους (λ.χ. σε επαγγέλματα που κατέχουν τα υψηλότερα ποσοστά σε πλήθος εργαζομένων).

Οι κρατικές αποφάσεις για την οικονομία επηρεάζουν άμεσα την ποιότητα ζωής γυναικών και ανδρών, που συνδέεται άρρηκτα με την κατάσταση της υγείας τους. Η πρόνοια για διεύρυνση της κοινωνικής υποστήριξης των ασθενών και ειδικά των ευπαθών ομάδων είναι αναγκαία προτεραιότητα, με στόχο την αντιμετώπιση ή τουλάχιστον τον περιορισμό των οικονομικών δυσχερειών, ειδικά για τις γυναίκες που απασχολούνται με αδήλωτη εργασία και με τα χαμηλότερα οικονομικά ανταλλάγματα (Chantzaras & Yfantopoulos, 2018).

Τέτοιες αποφάσεις μπορεί να αφορούν την οικονομική ενίσχυση των υπηρεσιών και τη σταθερή παροχή του αναγκαίου εξοπλισμού σε επαρχιακές περιοχές και ειδικές δομές υγείας (ιατρεία φυλακών, δομές προσφύγων και μεταναστών/-τριών, ακριτικές περιοχές κ.ά.), την ενίσχυση των κέντρων προστασίας που συνδράμουν τα άτομα σε καταστάσεις κρίσης (κατά της βίας, για μετανάστες και πρόσφυγες, δομές πολιτικής προστασίας, σταθμοί παροχής υγειονομικής φροντίδας), το να λάβουν υπόψη την ικανότητα των ατόμων να διαθέτουν χρήματα για αγαθά και υπηρεσίες, την παροχή ευκαιριών για απασχόληση και δημιουργία θέσεων εργασίας, το καθεστώς πληρωμών και παροχών από το κράτος, ακόμη και την πρόνοια για ύπαρξη και διαχείριση του ελεύθερου χρόνου τους.

Βιβλιογραφία

Ξενόγλωσση

- American College of Obstetricians and Gynecologists (2020). ACOG Leads Coalition of Nearly 1 million Medical Professionals to Oppose Texas Restrictions on Abortion During the COVID-19 Pandemic, <https://www.acog.org/news/news-releases/2020/04/medical-professionals-to-oppose-texas-abortion-restrictions>
- Aschwanden, C. (2015). “Many women use an OB/GYN as their main doctor. Should they?”, https://www.washingtonpost.com/national/health-science/many-women-use-an-obgyn-as-their-main-doctor-should-they/2015/03/16/c88acf78-c112-11e4-9ec2-b418f57a4a99_story.html?utm_term=.e7b95e97053d
- Bhalla, N. (2017). “We are human and want to have sex too, disabled women say”, <https://www.reuters.com/article/us-global-women-disability-trfn-idUSKBN1XO1V2>
- Chantzaras, A. and Yfantopoulos, J. (2018). “Income-related health inequalities among the migrant and native-born populations in Greece during the economic crisis: a decomposition analysis”, *European Journal of Public Health*, 28 (5), pp. 24-31, <https://doi.org/10.1093/eurpub/cky203>
- Davy, Z. and Siriwardena, A.N. (2012). “To be or not to be LGBT in primary health care: health care for lesbian, gay, bisexual, and transgender people”, *The British Journal of General Practice*, 62 (602), pp. 491-492, <https://doi.org/10.3399/bjgp12X654731>
- Dhatt, R. (2020). “Opinion: Global health security depends on women”, <https://www.devex.com/news/opinion-global-health-security-depends-on-women-96861>

- Dizikes, P. (2016). “New study shows rich, poor have huge mortality gap in U.S.”, <https://news.mit.edu/2016/study-rich-poor-huge-mortality-gap-us-0411>
- European Institute for Gender Equality (EIGE) (2021). “Essential Workers”, <https://eige.europa.eu/covid-19-and-gender-equality/essential-workers>
- Eurostat (2021a). “Unmet health care needs statistics”, https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=Unmet_health_care_needs_statistics
- Eurostat (2021b). “Self-reported unmet needs for medical examination by sex, age, main reason declared and income quintile”, https://ec.europa.eu/eurostat/databrowser/view/hlth_silc_08/default/table?lang=en
- Eurostat (2021c). “Self-reported unmet needs for medical examination by sex, age, main reason declared and educational attainment level”, https://ec.europa.eu/eurostat/databrowser/view/hlth_silc_14/default/table?lang=en
- Fickley-Baker, J., “Examining Gender In Pharmaceutical Rhetoric Through A Cultural Studies Lens: A Case Study On The Gardasil Vaccine”, <https://stars.library.ucf.edu/etd/2126>
- Fleischman, J. (2021). “Making Gender a Primary Focus of Global Health Security”, *Center for Strategic and International Studies-CSIS*, <https://www.csis.org/analysis/making-gender-primary-focus-global-health-security>
- Gomez-Kaiser, A. (2021). “Texas Providers See Increased Interest in Birth Control Since Near-Total Abortion Ban”, <https://time.com/6114198/texas-abortion-ban-increased-demand-birth-control/>
- International Rescue Committee (2019). “Protection, participation and potential: women and girls in Yemen’s war”, <https://www.rescue.org/report/protection-participation-and-potential-women-and-girls-yemens-war>
- Kent, M. (2008). “What Explains the Disparities Between Men’s and Women’s Health?”, <https://www.prb.org/resources/what-explains-the-disparities-between-mens-and-womens-health/>
- Kiesel, L. (2017). “Women and pain: Disparities in experience and treatment”, *Harvard Health Publicing*, <https://www.health.harvard.edu/blog/women-and-pain-disparities-in-experience-and-treatment-2017100912562>
- Konstantakopoulou, O., Kaitelidou, D., Galanis, P., Siskou, O. and Economou, C. (2021). “Using patient experience measures to evaluate the quality of medical and nursing care in the newly established PHC units (TOMYs), in Greece”, *Social Cohesion and Development*, 14 (1), pp. 49-63, <https://doi.org/10.12681/scad.25766>
- Levine, O., Gawande, A., Lagomarsino, G., Kelley, E., Pearson, L. and Pate M.A. (2020). “A safer world starts with strong primary healthcare”, *The BMJ Opinion*, <https://blogs.bmj.com/bmj/2020/10/26/a-safer-world-starts-with-strong-primary-healthcare/>
- Lionis, C., Symvoulakis, E.K., Markaki, A., Petelos, E., Papadakis, S., Sifaki-Pistolla, D., Papadakis, M., Souliotis, K. and Tziraki, C. (2019). “Integrated people-centred primary health care in Greece: unravelling Ariadne’s thread”, *Primary Health Care Research & Development*, 20, e113, <https://doi.org/10.1017/S1463423619000446>
- Osamor, P. and Grady, C. (2016). “Women’s autonomy in health care decision-making in developing countries: a synthesis of the literature”, *Int J Womens Health*, 8, pp. 191-202, <https://doi.org/10.2147/IJWH.S105483>

- Regitz-Zagrosek V. (2012). “Sex and gender differences in health”, Science & Society Series on Sex and Science, *EMBO reports*, 13 (7), pp. 596-603, <https://doi.org/10.1038/embor.2012.87>
- Shabaneh, L. (2020). “From Yemen, A cry for help”, <https://reliefweb.int/report/yemen/yemen-cry-help>
- Souliotis, K., Agapidaki, E., Tzavara, C. and Economou, M. (2017). “Psychiatrists role in primary health care in Greece: findings from a quantitative study”, *International Journal of Mental Health Systems*, 11, p. 65, <https://doi.org/10.1186/s13033-017-0172-0>
- The World Bank (2021). “World Development Indicators”, <http://wdi.worldbank.org/table/WV.5>
- United Nations Women (2020). “Press release: UN Women raises awareness of the shadow pandemic of violence against women during COVID-19”, <https://www.unwomen.org/en/news/stories/2020/5/press-release-the-shadow-pandemic-of-violence-against-women-during-covid-19>
- World Health Organization (WHO) (2018). “Primary health care and health emergencies”, *Technical Series on Primary Health Care*, https://www.who.int/docs/default-source/primary-health-care-conference/emergencies.pdf?sfvrsn=687d4d8d_2
- World Health Organization (WHO) (2016). “Gender, equity and human rights: Availability, accessibility, acceptability, quality-Infographic”, <https://www.who.int/gender-equity-rights/knowledge/AAAQ.pdf>
- Yfantopoulos, P. and Yfantopoulos, J. (2015). “The Greek Tragedy in the Health Sector: Social and Health Implications”, *Vierteljahrshefte zur Wirtschaftsforschung*, Duncker & Humblot, 84 (3), pp. 165-182, <http://dx.doi.org/10.3790/vjh.84.3.165>
- Zavras, D., Zavras, A.I., Kyriopoulos, I.I. and Kyriopoulos, J. (2016). “Economic crisis, austerity and unmet healthcare needs: the case of Greece”, *BMC Health Serv Res*, 16, p. 309, <https://doi.org/10.1186/s12913-016-1557-5>
- Zephyrin, L., Suennen, I., Viswanathan, P., Augenstein, J. and Bachrach, D. (2020). “Transforming Primary Health Care for Women - Part 1: A Framework for Addressing Gaps and Barriers (Commonwealth Fund and Manatt Health)”, <https://doi.org/10.26099/8c0s-fj12>

Ελληνόγλωσση

- Ελληνική Ένωση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (ΕΛΕΔΑ) (2021). «Γυναικοκτονία: Έμφυλη Βία και Αφαίρεση της Ζωής στο Οικείο Περιβάλλον», <https://www.hlhr.gr/γυναικοκτονία-έμφυλη-βία-και-αφαίρεση/>
- Οικονόμου, Χ. (2018). «Πολιτικές Υγείας», στο Θ. Σακελλαρόπουλος, Χαρ. Οικονόμου, Χρ. Σκαμνάκης και Μ. Αγγελάκη (επιμ.), *Κοινωνική Πολιτική*, Αθήνα: Διόνικος.

Νομοθεσία

- Νόμος 4865/2021 – ΦΕΚ 238/Α/4-12-2021. «Σύσταση και οργάνωση νομικού προσώπου ιδιωτικού δικαίου με την επωνυμία “Εθνική Κεντρική Αρχή Προμηθειών Υγείας”, στρατηγική κεντρικών προμηθειών προϊόντων και υπηρεσιών υγείας και άλλες επείγουσες διατάξεις για τη δημόσια υγεία και την κοινωνική πρόνοια».

- Νόμος 4600/2019 – ΦΕΚ Α43/09-03-2019. «Εκσυγχρονισμός και Αναμόρφωση Θεσμικού Πλαισίου Ιδιωτικών Κλινικών, Σύσταση Εθνικού Οργανισμού Δημόσιας Υγείας, Σύσταση Εθνικού Ινστιτούτου Νεοπλασιών και λοιπές διατάξεις».
- Νόμος 4486/2017 – ΦΕΚ 115/Α/7-8-2017. «Μεταρρύθμιση της Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας, επείγουσες ρυθμίσεις αρμοδιότητας Υπουργείου Υγείας και άλλες διατάξεις».
- Νόμος 4368/2016 – ΦΕΚ 21/Α/21-2-2016. «Μέτρα ανακούφισης από την ανθρωπιστική κρίση και διασφάλιση της καθολικής υγειονομικής κάλυψης του πληθυσμού».

Βία κατά των γυναικών με αναπηρία: έννοιες, θεσμοί, πολιτικές

Ελένη Νταλάκα

Γενική Γραμματεία Δημογραφικής και Οικογενειακής Πολιτικής και Ισότητας των Φύλων

Περίληψη

Το παρόν άρθρο αποσκοπεί στο να παράσχει μία εισαγωγική θεώρηση στο ζήτημα της έμφυλης βίας κατά των γυναικών με αναπηρία, αναδεικνύοντας τη σημαντικότητά του. Ξεκινώντας από την εννοιολογική πλαισίωση του θέματος, αναλύει τους παράγοντες κινδύνου και παρουσιάζει μια γενική εικόνα του φαινομένου αλλά και διαθέσιμα στοιχεία για την Ελλάδα. Παράλληλα επιχειρεί την προσέγγιση βασικών κειμένων του διεθνούς δικαίου, αλλά και της σχετικής ελληνικής νομοθεσίας υπό το πρίσμα της θεώρησης της έμφυλης βίας κατά των γυναικών ως μορφής πολλαπλής διάκρισης, ενώ εξετάζονται τα πρόσφατα εθνικά σχέδια δράσης για την ισότητα των φύλων. Το άρθρο καταλήγει σε μια δέσμη προτάσεων για την ολοκληρωμένη αντιμετώπιση του φαινομένου.

Λέξεις κλειδιά: έμφυλη βία, γυναίκες με αναπηρία, πολλαπλές διακρίσεις, παράγοντες κινδύνου, θεσμικό πλαίσιο

Abstract

This article aims to provide an introduction to gender-based violence against women with disabilities and to highlight its importance. It presents the conceptual framework of the issue, analyses risk factors, and gives an overview of the situation in general and specifically in Greece. It also attempts to approach the main instruments of international law, as well as relevant Greek laws and recent national action plans for gender equality, considering violence against women with disabilities as a form of multiple discrimination. It concludes with proposals leading to integrated interventions aimed at eliminating violence against women with disabilities.

Keywords: gender-based violence, women with disabilities, multiple discrimination, risk factors, institutional framework

1. Εισαγωγή

Η βία κατά των γυναικών, μορφή παραβίασης των θεμελιωδών δικαιωμάτων του ατόμου,¹ έχει αναδειχθεί, σε διεθνές και εθνικό επίπεδο, ως ένα από τα κεντρικά ζητήματα στο πεδίο της ισότητας των φύλων, καθώς έχει αναγνωριστεί η βαρύτητα των συνεπειών του όχι μόνο για τις ίδιες τις γυναίκες αλλά και για την κοινωνία και την οικονομία ευρύτερα (Council of Europe, 2018). Η κύρωση της Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης από τριάντα τέσσερα κράτη μέχρι σήμερα συνιστά έμπρακτη αναγνώριση της συνειδητοποίησης αυτής και θέτει τις βάσεις για μια πολύπλευρη, ολοκληρωμένη αντιμετώπιση του προβλήματος. Παρά τα σημαντικά βήματα που διαπιστώνονται, ωστόσο, ως προς την ανάπτυξη πολιτικών και πρακτικών για την πρόληψη και αντιμετώπιση της έμφυλης βίας, κάποιες πτυχές του ζητήματος εξακολουθούν να παραμένουν –αν και όχι πλέον «τυφλά»– σκοτεινά σημεία. Μολονότι οι γυναίκες με αναπηρία αποτελούν δίδουλο ευκαταφρόνητο ποσοστό του γενικού πληθυσμού,² το οποίο βαίνει αυξανόμενο,³ η βία σε βάρος τους συνιστά ένα από αυτά.

2. Εννοιολογικό πλαίσιο

«Βία κατά των γυναικών με αναπηρία» διακρίνονται τρεις βασικές έννοιες, ο προσδιορισμός και η αλληλεπίδραση των οποίων θέτει το πλαίσιο για την προσέγγιση του ζητήματος.

Η βία κατά των γυναικών ορίζεται στο άρθρο 3 της Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης (2011) ως:

παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και μορφή διάκρισης κατά των γυναικών που συμπεριλαμβάνει όλες τις πράξεις έμφυλης βίας που έχουν –ή ενδέχεται να έχουν– ως αποτέλεσμα φυσική, σεξουαλική, ψυχολογική ή οικονομική βλάβη ή οδύνη για τις γυναίκες συμπεριλαμβανομένων των απειλών για τέτοιες πράξεις, του εξαναγκασμού ή της αυθαίρετης στέρησης της ελευθερίας, είτε συμβαίνουν στον δημόσιο είτε στον ιδιωτικό βίο.

Το Γραφείο του Υπατού Αρμοστή του ΟΗΕ για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα (OHCHR) υιοθετεί έναν λεπτομερή ορισμό για τη βία κατά των γυναικών και κοριτσιών με αναπηρία, ο οποίος περιλαμβάνει τη «βία που ασκείται με σωματική δύναμη, νομικό καταναγκασμό, εκφοβισμό, ψυχολογική χειραγώγηση, εξαπάτηση και παραπληροφόρηση και στην οποία η απουσία ελεύθερης και μετά από ενημέρωση συναίνεσης αποτελεί βασική αναλυτική συνιστώσα».⁴ Η εξειδικευμένη αναφορά στα μέσα επιβολής της βίας και η υπογράμμιση της σημασίας της έννοιας της συναίνε-

1. CEDAW (1992). General recommendation No. 19: Violence against women, para. 7.

2. Σύμφωνα με την αναφορά World Report on Disability που εκπονήθηκε το 2011 από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας και την Παγκόσμια Τράπεζα, οι γυναίκες με αναπηρία συνιστούν το 19,2% του συνολικού πληθυσμού. Επίσης, αποτελούν το 27% του πληθυσμού της Ευρώπης των 27 και το 25,7% του πληθυσμού της Ελλάδας, σύμφωνα με στοιχεία που συλλέχτηκαν το 2018 στο πλαίσιο της έρευνας EU-SILC (European Disability Expertise, 2020).

3. Η θετική συνάφεια ανάμεσα στην ύπαρξη αναπηρίας και στην ηλικία σε συνδυασμό με την παρατηρούμενη δημογραφική γήρανση και το υψηλότερο προσδόκιμο ζωής των γυναικών επιτρέπουν την εκτίμηση ότι το ποσοστό των γυναικών με αναπηρία στο σύνολο του πληθυσμού θα γίνεται υψηλότερο με την πάροδο του χρόνου.

4. OHCHR (2012). *Thematic study on the issue of violence against women and girls with disability - A/HRC/20/5*, p. 3.

σης είναι αποκαλυπτική των κυριαρχουσών στάσεων απέναντι στα άτομα με αναπηρία, οι οποίες συμβάλλουν στη διαμόρφωση του πεδίου της έμφυλης βίας σε βάρος τους.

Η νοσηματοδότηση της αναπηρίας συνιστά μια ακόμη εννοιολογική πρόκληση. Η *Σύμβαση για τα Δικαιώματα των Ατόμων με Αναπηρία* (2006) αναφέρει ότι «τα άτομα με αναπηρίες περιλαμβάνουν εκείνα που έχουν μακροχρόνιες σωματικές, διανοητικές, πνευματικές ή αισθητηριακές βλάβες, οι οποίες, σε αλληλεπίδραση με διάφορα εμπόδια, δύνανται να παρεμποδίσουν την πλήρη και αποτελεσματική συμμετοχή τους στην κοινωνία σε ίση βάση με τους άλλους».⁵ Ο ορισμός αυτός έχει ιδιαίτερη σημασία, καθώς εκφράζει το κοινωνικό μοντέλο της αναπηρίας, αμφισβητώντας τη θεώρησή της ως προσωπικού ελλείμματος του ατόμου και υπογραμμίζοντας τον ρόλο του περιβάλλοντος (φυσικού, κοινωνικού, πολιτιστικού, οικονομικού) στη δημιουργία της αναπηρίας. Όπως το φύλο, έτσι και η αναπηρία «ξεκινά» από κάποια βιολογικά γνωρίσματα, συνιστά όμως κοινωνική κατασκευή και έχει πολιτικό χαρακτήρα.

Οι γυναίκες με αναπηρία βρίσκονται στο σημείο τομής αυτών των δύο αξόνων, υπόκεινται λοιπόν εξ ορισμού σε διττό πεδίο διακρίσεων: ως γυναίκες και ως άτομα με αναπηρία. Δεδομένου μάλιστα ότι τόσο το φύλο όσο και η αναπηρία συνιστούν οριζόντια θέματα (cross-cutting issues), οι γυναίκες με αναπηρία αντιμετωπίζουν *πολλαπλές διακρίσεις* σε διαφορετικούς τομείς (π.χ. πρόσβαση στην εκπαίδευση, πρόσβαση στις οικονομικές ευκαιρίες, πρόσβαση στις κοινωνικές συναλλαγές κ.ο.κ.). Επιπρόσθετα, αποτελούν κάθε άλλο παρά μια ομοιογενή ομάδα, καθώς πέρα από τον τύπο και τον βαθμό της αναπηρίας δύνανται να διαφοροποιούνται μέσω της αλληλεπίδρασης πολλαπλών λόγων διάκρισης (π.χ. εθνική ή εθνοτική καταγωγή, θρησκεία, οικονομική κατάσταση, σεξουαλικός προσανατολισμός). Η κατανόηση της εμπειρίας των γυναικών με αναπηρία προϋποθέτει την αναγνώριση αυτής της διαθεματικότητας και της επίδρασής της στα προσωπικά βιώματα και στην κοινωνική πραγματικότητα κάθε γυναίκας.

3. Παράγοντες που επηρεάζουν την άσκηση βίας κατά των γυναικών με αναπηρία

Ούσες δυνητικά υποκείμενες σε πολλαπλές διακρίσεις, οι γυναίκες με αναπηρία έχουν αυξημένες πιθανότητες να βιώσουν έμφυλη βία και να αντιμετωπίσουν μεγαλύτερες δυσκολίες στην προσπάθειά τους να ξεφύγουν από αυτή. Πλήθος διαφορετικών παραγόντων συμβάλλουν στη διαμόρφωση αυτής της κατάστασης, χωρίς αυτό επ' ουδενί τρόπο να αίρει τη σύνδεση της βίας κατά των γυναικών με τη διατήρηση της έμφυλης κοινωνικής ιεραρχίας και την επικράτηση της πατριαρχικής ιδεολογίας (Στρατηγάκη, 2007· Brownride, 2006).

Τα *στερεότυπα* συνιστούν μία παράμετρο που ενισχύει τη βία κατά των γυναικών με αναπηρία, με πολλούς τρόπους. Πέραν των στερεοτυπικών αντιλήψεων που συνδέουν την αναπηρία με την παθητικότητα, την ανηλικιότητα κ.ο.κ., οι γυναίκες με αναπηρία ειδικότερα θεωρούνται συχνά ως ασεξουαλικές, ασύμβατες με τυπικούς γυναικείους ρόλους (π.χ. σύντροφος, μητέρα) ή αντίθετα (κυρίως οι γυναίκες με πνευματική αναπηρία) ως υπερσεξουαλικές με άστατη ερωτική συμπερι-

5. Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών (2006). *Σύμβαση του ΟΗΕ για τα Δικαιώματα των Ατόμων με Αναπηρία και προαιρετικό πρωτόκολλο*, μτφ. Π. Νάσκου-Περράκη, Κ. Χαϊνογλου και Σ. Κατσούλης, άρθρο 1.

φορά (Chenoweth, 1997 στο Mays, 2006· Begum, 1992 στο Shan, Tsitsou and Woodin, 2016). Στη βάση αυτού του δίπολου βρίσκεται η αντιμετώπιση του σώματος των γυναικών με αναπηρία ως αντικείμενο το οποίο μπορεί να ελεγχθεί από τρίτους, θεώρηση που ενθαρρύνει την άσκηση σεξουαλικής βίας. Οι ίδιες οι γυναίκες με αναπηρία εξάλλου δεν είναι απρόσβλητες από την επίδραση των στερεοτύπων. Η εσωτερική τους δημιουργεί πρόσφορο έδαφος για τη *δημιουργία αρνητικής εικόνας του εαυτού και χαμηλής αυτοεκτίμησης*, παράγοντα υψηλού κινδύνου για την αποδοχή ενδοοικογενειακής και άλλων μορφών βίας (UN, 2012). Η αίσθηση ότι δεν αξίζουν και δεν μπορούν να πετύχουν κάτι καλύτερο μπορεί να παρακινήσει τις γυναίκες με αναπηρία να παραμείνουν σε μια κακοποιητική σχέση (Ballan and Burke Freyer, 2012). Η *έλλειψη σεξουαλικής διαπαιδαγώγησης*, επίσης, απότοκος της μη αναγνώρισης της σεξουαλικότητάς τους, μπορεί να οδηγήσει στο ίδιο αποτέλεσμα καθώς τους στερεί τη δυνατότητα να συνειδητοποιήσουν τον ανάρμοστο ή κακοποιητικό χαρακτήρα μιας συμπεριφοράς (Womendez and Schneiderman, 1991).

Το ενδεχόμενο ο/η κακοποιητής/-ήτρια να ασκεί παράλληλα και τον ρόλο του/της φρονιστή/-ίστριας συνιστά αποφασιστικό παράγοντα για την ανάπτυξη και την αποδοχή της βίας (Combrinck, 2017). Η συναισθηματική, φυσική ή οικονομική *εξάρτηση* των γυναικών με αναπηρία από τα άτομα που ασκούν βία εναντίον τους είναι αναμενόμενο να τις αποθαρρύνει από την καταγγελία, φοβούμενες ότι έτσι θα θέσουν σε κίνδυνο την κάλυψη ακόμη και των βασικών τους αναγκών, φέρνοντάς τις αντιμέτωπες με το πρόβλημα της επιβίωσης ή του εγκλεισμού τους σε ίδρυμα. Η εξάρτηση από τον δράστη δεν παρατηρείται ασφαλώς μόνο στις γυναίκες με αναπηρία μα και σε άλλες περιπτώσεις έμφυλης βίας, ιδίως όταν οι γυναίκες έχουν περιορισμένες κοινωνικές και οικονομικές επιλογές. Οι γυναίκες με αναπηρία, ωστόσο, διαχρονικά έχουν υψηλότερα ποσοστά *ανεργίας* και απασχολούνται σε εργασίες με χαμηλότερες απολαβές και κύρος (EDE, 2020· European Parliament, 2018· Beleza, 2003), γεγονός που αυξάνει τις πιθανότητες να βρεθούν σε θέση εξάρτησης. Για τις μητέρες δε με αναπηρία προστίθεται η παράμετρος της *απειλής της απώλειας των γονικών τους δικαιωμάτων*.

Η *απομόνωση*, χωρική και κοινωνική, αποτελεί έναν ακόμη παράγοντα κινδύνου (Plummer and Findley, 2012), δημιουργώντας αίσθημα ασφάλειας στους δράστες και δυσχεραίνοντας τη διαφυγή των γυναικών με αναπηρία από το περιβάλλον βίας. Η *προσβασιμότητα* των δράσεων ενημέρωσης, των νομικών διαδικασιών, των υποστηρικτικών υπηρεσιών έχει θεμελιώδη σημασία τόσο για την πρόληψη της έμφυλης βίας κατά των γυναικών με αναπηρία όσο και για την προστασία και στήριξη των θυμάτων. Δεν είναι σπάνιο οι πληροφορίες για το πώς μπορεί να ενεργήσει μία γυναίκα θύμα βίας να μη φτάνουν στις γυναίκες με αναπηρία ή οι ίδιες να μην μπορούν να φτάσουν στις αρμόδιες υπηρεσίες (αστυνομικές, δικαστικές, υγείας κ.ο.κ.), ώστε να καταγγείλουν την κακοποίηση που υφίστανται και να δεχτούν την κατάλληλη υποστήριξη, καθώς δεν έχουν αρθεί πρακτικά εμπόδια στην επικοινωνία, στη μεταφορά ή στην κίνηση στον χώρο. Ακόμη όμως κι όταν το κατορθώσουν, μπορεί να βρεθούν αντιμέτωπες με τη δυσπιστία/αμφισβήτησή τους ή την αδυναμία κατάλληλης ανταπόκρισης των επαγγελματιών, οι οποίοι/-ες δεν γνωρίζουν πώς να διαχειριστούν περιστατικά βίας κατά γυναικών με αναπηρία (UN, 2012).

4. Χαρτογράφηση της έμφυλης βίας κατά των γυναικών με αναπηρία

Η ύπαρξη των προαναφερθέντων παραγόντων κινδύνου οδηγεί στην υπόθεση ότι υπάρχουν ποσοτικές και ποιοτικές διαφοροποιήσεις στη βία κατά των γυναικών με αναπηρία. Η χαρτογράφηση του πεδίου αυτού ωστόσο παρουσιάζει δυσκολίες. Η πρώτη αφορά το γεγονός ότι στο μεγαλύτερο μέρος των δεδομένων που συλλέγονται για την έμφυλη βία η αναπηρία δεν περιλαμβάνεται ως ανεξάρτητη μεταβλητή.⁶ Επίσης, ακόμη και σε έρευνες που αφορούν τη βία κατά των γυναικών με αναπηρία –ιδίως όταν προσεγγίζουν το φαινόμενο σε σχέση με τον γενικό πληθυσμό– συχνά δεν γίνεται διάκριση ανάμεσα στα είδη και τον βαθμό της αναπηρίας, ενώ ενδέχεται να μη συμπεριλαμβάνονται ειδικότερες μορφές βίας που απευθύνονται στα άτομα με αναπηρία (OHCHR, 2012· Breiding and Armour, 2015).

Παρά τους όποιους μεθοδολογικούς περιορισμούς, πληθώρα στοιχείων υποδεικνύουν ότι οι γυναίκες με αναπηρία καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής τους υπόκεινται σε έμφυλη βία περισσότερο από τις γυναίκες χωρίς αναπηρία (Breiding and Armour, 2015· Shan, Tsitsou and Woodin, 2016). Σύμφωνα με αναφορές που έχουν συνταχθεί στο πλαίσιο των εργασιών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, περίπου το 80% των γυναικών με αναπηρία είναι θύματα βίας κι έχουν τετραπλάσιες πιθανότητες να υποστούν σεξουαλική βία, ενώ το 80% εκείνων που διαβιούν σε ιδρύματα είναι εκτεθειμένες στη βία (European Parliament, 2004). Πλέον πρόσφατη έκθεση αναφέρει ότι οι γυναίκες και τα κορίτσια με αναπηρία έχουν μιάμιση έως δέκα φορές περισσότερες πιθανότητες να υπάρξουν θύματα βίας και ειδικότερα ενδοοικογενειακής βίας και σεξουαλικής εκμετάλλευσης (European Parliament, 2013). Η πανευρωπαϊκή έρευνα για τη βία κατά των γυναικών (FRA, 2014) επιβεβαιώνει τις αναφορές αυτές, καθώς τα ποσοστά όλων των μορφών βίας εμφανίζονται υψηλότερα για τις γυναίκες με προβλήματα υγείας/αναπηρία σε σχέση με τα αντίστοιχα για εκείνες που δεν αντιμετωπίζουν παρόμοια προβλήματα. Όπως αποτυπώνεται στον Πίνακα 1, με εξαίρεση τη σεξουαλική παρενόχληση και την παρακολούθηση, η διαφορά υπερβαίνει τις δέκα ποσοστιαίες μονάδες.

6. Όπως διαπιστώνεται από την επισκόπηση των αγγλόφωνων αναφορών που υποβλήθηκαν στο GREVIO από τα κράτη που έχουν κυρώσει τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης, αξιοποιούνται διαφορετικές πηγές άντλησης στατιστικών στοιχείων για τη βία κατά των γυναικών (αρχεία της αστυνομίας, δικαστικά αρχεία, στοιχεία από τις δομές υποστήριξης των γυναικών-θύματων βίας, στοιχεία από τις υπηρεσίες υγείας και τις κοινωνικές υπηρεσίες κ.ο.κ.). Η Γερμανία αποτελεί το μόνο κράτος που αναφέρει την αναπηρία μεταξύ των καταγεγραμμένων χαρακτηριστικών του θύματος στα στατιστικά της αστυνομίας (Police Crime Statistics), ενώ η Γεωργία σχεδιάζει τη συμπερίληψη της αναπηρίας στα στοιχεία που θα περιλαμβάνουν οι κάρτες δεδομένων για τις γυναίκες θύματα εγκληματικών ενεργειών. Η ύπαρξη αναπηρίας καταγράφεται συχνότερα στα στοιχεία που συλλέγονται για τις ωφελούμενες υποστηρικτικών υπηρεσιών ή υπηρεσιών υγείας (Βοσνία Ερζεγοβίνη, Ισλανδία, Νορβηγία, Πολωνία, Σλοβενία, Σερβία κ.ά.), όχι όμως απαραίτητα του συνόλου των υπηρεσιών.

Πίνακας 1. Μορφές βίας ανάλογα με την εκτίμηση των γυναικών ως προς την κατάσταση της υγείας τους και την ύπαρξη αναπηρίας (%)

	Χωρίς αναπηρία, πρόβλημα υγείας ή περιορισμό στις καθημερινές δραστηριότητες	Με κάποια μορφή αναπηρίας, προβλήματος υγείας ή περιορισμού στις καθημερινές δραστηριότητες
Οποιαδήποτε μορφή φυσικής ή σεξουαλικής βίας ασκούμενης από οποιονδήποτε σύντροφο (τωρινό ή προηγούμενο) μετά την ηλικία των 15 ετών	19	34
Ψυχολογική βία ασκούμενη από οποιονδήποτε σύντροφο (τωρινό ή προηγούμενο) μετά την ηλικία των 15 ετών	41	54
Οποιαδήποτε μορφή φυσικής ή σεξουαλικής βίας μη ασκούμενης από σύντροφο μετά την ηλικία των 15 ετών	20	31
Σεξουαλική παρενόχληση υφιστάμενη μετά την ηλικία των 15 ετών	54	61
Παρακολούθηση υφιστάμενη μετά την ηλικία των 15 ετών	17	26
Οποιαδήποτε μορφή φυσικής, σεξουαλικής ή ψυχολογικής βίας υφιστάμενης πριν την ηλικία των 15 ετών	33	46

Πηγή: Ευρωπαϊκό Γραφείο Θεμελιωδών Δικαιωμάτων: Βάση δεδομένων της έρευνας για τη βία κατά των γυναικών, 2012.

Η βία κατά των γυναικών με αναπηρία μπορεί να είναι *ενεργή ή παθητική* (IES, 1998), *διαπροσωπική, θεσμική ή δομική* (CRPD, 2016). Λόγω των αυξημένων αναγκών τους για ιατρική ή/και προσωπική φροντίδα οι γυναίκες με αναπηρία βρίσκονται εκτεθειμένες σε *πολλαπλάσιους/-ες δυνητικούς/-ές κακοποιητές/-ήτριες* (σύντροφοι, μέλη της οικογένειας, προσωπικοί/-ές βοηθοί, επαγγελματίες υγείας) (Plummer and Findley, 2012). Οι ιδιαίτερες συνθήκες που αντιμετωπίζουν μπορεί να απαιτήσουν την επανανοηματοδότηση «παραδοσιακών» μορφών βίας. Πώς ορίζεται, για παράδειγμα, η ενδοοικογενειακή βία για τις γυναίκες που διαβιούν σε ιδρύματα;

Πέραν των «τυπικών» μορφών βίας, οι γυναίκες με αναπηρία βρίσκονται εκτεθειμένες σε *βία άμεσα συνδεδεμένη με την αναπηρία τους*. Σε αυτές περιλαμβάνονται πράξεις όπως: στέρψη της φαρμακευτικής αγωγής ή/και των βοηθημάτων (π.χ. αμαξίδιο, μπαστούνι, ακουστικά), στέρψη του δικαιώματος στην ελεύθερη μετά από ενημέρωση συναίνεση, άρνηση να τους παρέχουν βοήθεια σε δραστηριότητες της καθημερινότητας (π.χ. προσωπική υγιεινή, ντύσιμο), στέρψη φαγητού και νερού ή απειλή στέρψης, παρεμπόδιση της επικοινωνίας τους με το φιλικό ή οικογενειακό περιβάλλον, υποτιμητική συμπεριφορά στοχευμένη στην αναπηρία, ψυχολογική χειραγώγηση, παραπληροφόρηση (CRPD, 2016· Nixon, 2009). Πέραν αυτού οι γυναίκες με αναπηρία αντιμετωπίζουν αυξημένο κίνδυνο να υπάρξουν αντικείμενο σωματεμπορίας, είτε για να οδηγηθούν στην πορνεία είτε στην επαιτεία, να χρησιμοποιηθούν –σε ορισμένες κουλτούρες– ως «μέσο» θεραπείας ασθενειών ή και να πέσουν θύματα «δολοφονιών ελέους» (“mercy killings”) (UN, 2012).

Μορφές βίας που απαντώνται σαφώς και σε βάρος των γυναικών που ανήκουν στον γενικό πληθυσμό αλλά πλήττουν δυσανάλογα τις γυναίκες με αναπηρία είναι οι σχετιζόμενες με το δικαίωμα στον έλεγχο του σώματός τους, στη σεξουαλική ζωή και στην αναπαραγωγή. Η *αναγκαστική στείρωση*⁷ των γυναικών και των κοριτσιών με αναπηρία –ιδίαιτερα εκείνων με νοητικές αναπηρίες– εφαρμόζεται ως ευγονική πρακτική ελέγχου του πληθυσμού, διαχείρισης της σεξουαλικότητας και της έμμηνου ρύσης των γυναικών με αναπηρία, αποφυγής της εγκυμοσύνης και συχνά τελείται με τη σύμφωνη γνώμη της οικογένειας/των κηδεμόνων τους (Human Rights Watch, 2011). Στην αναγκαστική στείρωση, όπως και στην αναγκαστική άμβλωση, βλέπουμε το απότοκο της στερεοτυπικής θεώρησης των γυναικών με αναπηρία ως ανίκανων να έχουν μια «φυσιολογική» σεξουαλική ή/και οικογενειακή ζωή, και ακατάλληλων να αποφασίσουν οι ίδιες για τον εαυτό τους. Αποσιωπώμενο παλαιότερα, το πρόβλημα των αναγκαστικών στείρωσεων έχει πλέον έρθει στο φως. Σε ψήφισμά του το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (2018) επισημαίνει τον αυξημένο κίνδυνο των γυναικών με αναπηρία να υποστούν αναγκαστική στείρωση ή άμβλωση και καλεί τα κράτη μέλη να λάβουν όλα τα απαραίτητα μέτρα για την καταπολέμηση της αναγκαστικής στείρωσης.

Στην Ελλάδα οι δείκτες για την αποτύπωση της βίας κατά των γυναικών δεν περιλαμβάνουν την παράμετρο της αναπηρίας, γεγονός που δεν επιτρέπει μια ασφαλή εικόνα για τις διαστάσεις του φαινομένου. Η ετήσια έκθεση 2020 που εκπονήθηκε από το Παρατηρητήριο Θεμάτων Αναπηρίας αναφέρεται σε μελέτη που διεξήχθη από το Ελληνικό Μεσογειακό Πανεπιστήμιο σχετικά με την κακοποίηση των γυναικών στην Κρήτη, σύμφωνα με τα ευρήματα της οποίας το 81,7% των γυναικών με αναπηρία που συμμετείχαν είχε υποστεί κάποια μορφή βίας, συνήθως ασκούμενης από άτομα του οικογενειακού περιβάλλοντος των θυμάτων, δεν μπορεί όμως να χαρακτηριστεί αντιπροσωπευτική της εικόνας της βίας κατά των γυναικών με αναπηρία στο σύνολο του πληθυσμού.

Η ύπαρξη της αναπηρίας συγκαταλέγεται στα δεδομένα που καταγράφονται για τις ωφελούμενες των Συμβουλευτικών Κέντρων και των Ξενώνων Φιλοξενίας, που συνθέτουν (μαζί με τη Γραμμή Βοήθειας SOS) το Δίκτυο Δομών υποστήριξης γυναικών θυμάτων βίας και πολλαπλών διακρίσεων. Σύμφωνα με την πλέον πρόσφατη Εθνική Έκθεση για την εφαρμογή της Διακήρυξης και της Πλατφόρμας Δράσης του Πεκίνου (ΓΓΔΟΠΠΦ, 2020), κατά την περίοδο 1.1.2012 - 22.5.2019, ο αριθμός των γυναικών με αναπηρία που υποστηρίχθηκαν από το Δίκτυο Δομών ήταν 172 σε σύνολο σχεδόν 25.000 εξυπηρετούμενων (0,68%), από τις οποίες 96 έχουν καταχωριστεί ως θύματα βίας και οι υπόλοιπες ως θύματα πολλαπλών διακρίσεων. Επίσης, περιορισμένος αριθμός προκύπτει από στοιχεία που αντλήθηκαν από τη βάση δεδομένων της ΕΕΤΑΑ (CMT Prooptiki, 2019) για τα έτη 2015-2018· 136 ωφελούμενες ήταν γυναίκες με αναπηρία (περίπου το 1% του συνόλου των ωφελουμένων). Γίνεται σαφές ότι το ποσοστό αυτό δεν μπορεί να θεωρηθεί ενδεικτικό του μεγέθους του φαινομένου στο σύνολο του πληθυσμού, αλλά αποτυπώνει μάλλον την αποσιώπηση της βίας κατά των γυναικών με αναπηρία ή/και μεθοδολογικούς περιορισμούς.

7. Στο άρθρο 39 της Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης, η αναγκαστική στείρωση ορίζεται ως «η πραγματοποίηση χειρουργικής επέμβασης η οποία έχει ως σκοπό ή αποτέλεσμα την παύση της ικανότητας των γυναικών να αναπαράγει κατά φυσικό τρόπο χωρίς την προηγούμενη και ρητή συγκατάθεση ή κατανόηση της διαδικασίας».

5. Θεσμικό πλαίσιο

Το Γενικό Σχόλιο Νο. 28 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ασικά και Πολιτικά Δικαιώματα για την «ισότητα των δικαιωμάτων ανάμεσα στους άντρες και τις γυναίκες» κάνει εκτεταμένη αναφορά στη βία κατά των γυναικών, χωρίς όμως να αναφέρεται στον παράγοντα της αναπηρίας. Η αναπηρία αναγνωρίζεται ως παράγοντας πολλαπλής διάκρισης στο Γενικό Σχόλιο Νο. 16 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Οικονομικά, Κοινωνικά και Πολιτιστικά Δικαιώματα (2005), το οποίο επίσης χαρακτηρίζει την έμφυλη βία ως «μορφή διάκρισης που εμποδίζει τη δυνατότητα του ατόμου να απολαύσει δικαιώματα και ελευθερίες, συμπεριλαμβανομένων των οικονομικών, κοινωνικών και πολιτιστικών δικαιωμάτων, σε ισότιμη βάση». Το φύλο και η αναπηρία περιλαμβάνονται στους κοινωνικούς καθοριστικούς παράγοντες για τη σεξουαλική και αναπαραγωγική υγεία και λαμβάνονται υπόψη στον προσδιορισμό των χαρακτηριστικών που πρέπει να διακρίνουν τις σχετικές υπηρεσίες στο Γενικό Σχόλιο Νο. 22 του CDESCR (2016). Πιο πρόσφατο, το Γενικό Σχόλιο Νο. 36 του CCPR (HRC, 2019) υπογραμμίζει ότι η νομική προστασία του δικαιώματος στη ζωή πρέπει να ισχύει ισότιμα για όλα τα άτομα και να τους παρέχει αποτελεσματικές εγγυήσεις έναντι κάθε μορφής διάκρισης, συμπεριλαμβανομένων των μορφών πολλαπλής και διατομεακής διάκρισης. Στο ίδιο γενικό σχόλιο η γυναικοκτονία αναγνωρίζεται ως ακραία μορφή έμφυλης βίας.

Η Επιτροπή της Σύμβασης για την Εξάλειψη Όλων των Μορφών Διάκρισης κατά των Γυναικών θα αναγνωρίσει ότι «οι ανάπηρες γυναίκες υφίστανται διπλή διάκριση συνδεδεμένη με τις ιδιαίτερες συνθήκες διαβίωσής τους» και θα εκφράσει την ανησυχία της για την κατάστασή τους στην εξαιρετικά σύντομη Γενική Σύσταση Νο. 18 (CEDAW, 1991), ενώ οι ευρύτερες αναφορές στις γυναίκες με αναπηρία στις Γενικές Συστάσεις που αφορούν τις ηλικιωμένες γυναίκες (CEDAW, 2010) και την υγεία (CEDAW, 1999) δείχνουν να συνδέουν την ύπαρξη της αναπηρίας κατεξοχήν με τις θεματικές αυτές. Η βία κατά των γυναικών, από την άλλη πλευρά, αναπτύσσεται σε τρεις Γενικές Συστάσεις (Νο. 12, 1989· Νο. 19, Νο. 35, 2017) των οποίων το θέμα αποτελεί. Η οπτική της πολλαπλής διάκρισης διαφαίνεται στη Γενική Σύσταση Νο. 35, η οποία παραθέτει τη διαπίστωση προηγούμενων συστάσεων ότι οι διακρίσεις κατά των γυναικών είναι αξεδιάρυτα συνδεδεμένες με άλλους παράγοντες που επηρεάζουν τη ζωή τους. Ειδικότερες αναφορές στις γυναίκες με αναπηρία γίνονται σε σχέση με τη δικαιοπρακτική τους ικανότητα, με μορφές βίας που παραβιάζουν την αρχή της συναίνεσης μετά από ενημέρωση, με την ανάγκη για άρση των επικοινωνιακών εμποδίων και την ανάγκη προσβασιμότητας της ενημέρωσης και του διαλόγου με την κοινότητα.

Η Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού (UN, 1989) καλεί τα κράτη να σεβαστούν τα δικαιώματα κάθε παιδιού ανεξάρτητα από πιθανούς λόγους διάκρισης, στους οποίους συγκαταλέγονται το φύλο και η αναπηρία. Το Γενικό Σχόλιο Νο. 13 (CRC, 2011) θεωρεί τις διαστάσεις του φύλου και της ύπαρξης ευαλωτότητας (στην οποία περιλαμβάνεται και η αναπηρία) ως στοιχεία που πρέπει να ληφθούν υπόψη σε όλα τα μέτρα και τα στάδια των παρεμβάσεων για την αντιμετώπιση της βίας κατά των παιδιών. Επισημαίνει τις ιδιαίτερες μορφές βίας που μπορεί να υποστούν τα παιδιά με αναπηρία, στις οποίες περιλαμβάνει την εξαναγκαστική στέρωση που απευθύνεται κυρίως στα κορίτσια. Το φύλο, η αναπηρία, ο σεξουαλικός προσανατολισμός, το ανήκειν σε μειονοτικές ομάδες εξετάζονται και στο Γενικό Σχόλιο Νο. 20 (CRC, 2016) ως παράγοντες που διαφοροποιούν τις εμπειρίες των εφήβων, διαφοροποίηση που για τους τρεις

πρώτους μπορεί να εκδηλώνεται και στη βίωση βίας, τείνουν όμως να παρουσιάζονται μεμονωμένα μάλλον παρά συνδυαστικά.

Η *Σύμβαση για τα Δικαιώματα των Ατόμων με Αναπηρία* (ΟΗΕ, 2006) περιλαμβάνει την ισότητα μεταξύ ανδρών και γυναικών στις γενικές της αρχές (άρθρο 3), και με το άρθρο 6 –άρθρο διαθεματικού χαρακτήρα, άρρηκτα συνδεδεμένο με τα υπόλοιπα άρθρα που αναφέρονται σε συγκεκριμένα πεδία– αναγνωρίζει ότι οι γυναίκες και τα κορίτσια με αναπηρία υπόκεινται σε πολλαπλές διακρίσεις και δεσμεύει τα συμβαλλόμενα κράτη στη λήψη όλων των κατάλληλων μέτρων που θα τους «διασφαλίζουν την πλήρη και ίση απόλαυση όλων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και θεμελιωδών ελευθεριών». Το θέμα της βίας εξετάζεται κατεξοχήν στο άρθρο 16, που προσεγγίζει τις υποχρεώσεις των κρατών σχετικά με το θέμα βάσει τεσσάρων πυλώνων (προστασία των ατόμων, αποτροπή της βίας, αποκατάσταση των θυμάτων, εντοπισμό και διαχείριση των κακοποιητικών πράξεων), ενώ κάνει λόγο για «πτυχές της που βασίζονται στο φύλο» συνάδοντας με τη διαπίστωση του προοιμίου πως «οι γυναίκες και τα κορίτσια με αναπηρίες διατρέχουν συχνά τον μεγαλύτερο κίνδυνο, τόσο μέσα όσο και έξω από την κατοικία, λόγω βίας, τραυματισμού ή κακοποίησης, παραμέλησης ή αμελούς μεταχείρισης, κακομεταχείρισης ή εκμετάλλευσης». Τα άρθρα 23 και 25, τα οποία αναφέρονται στη διατήρηση της γονιμότητας των ΑμεΑ και την πρόσβασή τους στη σεξουαλική κι αναπαραγωγική υγεία αντίστοιχα, μπορούν να λειτουργήσουν ως έμμεσες αναφορές σε συγκεκριμένες μορφές έμφυλης βίας. Το *Γενικό Σχόλιο Νο. 3* (CRPD, 2016) παρέχει μία εμβριθή ανάλυση του πεδίου των διακρίσεων σε βάρος των γυναικών με αναπηρία. Οι ενότητες που αφιερώνονται στη συνδυαστική θεώρηση του άρθρου 6 με τα άρθρα 16 και 23 προσφέρουν μια αναλυτική παρουσίαση του φαινομένου της έμφυλης βίας κατά των γυναικών με αναπηρία, των μορφών με τις οποίες εκδηλώνεται και των παραμέτρων που επιδρούν σε αυτό.

Η *Σύμβαση του Συμβουλίου της Ευρώπης για την πρόληψη και την καταπολέμηση της βίας κατά των γυναικών και της ενδοοικογενειακής βίας* (COE, 2011) αναφέρεται στην αναπηρία στο πλαίσιο της εφαρμογής της αρχής της μη διάκρισης (άρθρο 4), ενώ στο άρθρο 18 επισημαίνει ότι τα κράτη υποχρεούνται να διασφαλίσουν ότι τα μέτρα που θα ληφθούν για την προστασία και την υποστήριξη των θυμάτων θα ανταποκρίνονται στις ειδικότερες ανάγκες των ευάλωτων ατόμων. Η σύσταση να ληφθεί υπόψη το ενδεχόμενο και τα αποτελέσματα της πολλαπλής διάκρισης παρουσιάζεται μεταξύ των γενικών αρχών της Συνθήκης στο Ερωτηματολόγιο που έχει εγκριθεί από την Ομάδα των Εμπειρογνομόνων (GREVIO), στο οποίο η αναπηρία αναφέρεται ως παράδειγμα μεταβλητής που μπορεί να λαμβάνεται υπόψη κατά τη συλλογή των στατιστικών στοιχείων.

Τον Μάρτιο του 2022, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή υιοθέτησε για πρώτη φορά *πρόταση οδηγίας για την καταπολέμηση της βίας κατά των γυναικών και της ενδοοικογενειακής βίας* (EC, 2022). Στην πρόταση αυτή, η αναπηρία αναγνωρίζεται ανάμεσα στους παράγοντες πολλαπλής διάκρισης που θέτουν τις γυναίκες σε αυξημένο κίνδυνο να βιώσουν έμφυλη βία, και υπογραμμίζεται η αναγκαιότητα να διασφαλιστεί ότι τα μέτρα προστασίας και υποστήριξης αλλά και πρόληψης ανταποκρίνονται στις ιδιαίτερες ανάγκες των γυναικών με αναπηρία. Μάλιστα, επίσης, οφείλει να λαμβάνεται και για τα άτομα με αναπηρία που εξαρτώνται από γυναίκες θύματα βίας. Στα συνοδευτικά έγγραφα της πρότασης περιλαμβάνεται ενημερωτικό σε μορφή κειμένου εύκολου προς ανάγνωση (easy to read), απευθυνόμενου σε άτομα με νοητική αναπηρία.

Το ελληνικό κράτος έχει κυρώσει όλες τις προαναφερθείσες συμβάσεις. Σε εθνικό επίπεδο το νομοθετικό πλαίσιο αναφορικά με την έμφυλη βία περιλαμβάνει τους εξής νόμους:

- Ν. 3500/2006. Για την αντιμετώπιση της ενδοοικογενειακής βίας και άλλες διατάξεις, στον οποίο οι παράγοντες του φύλου ή της αναπηρίας δεν λαμβάνονται υπόψη.⁸
- Ν. 4531/2018: Ι) Κύρωση της Σύμβασης του Συμβουλίου της Ευρώπης για την Πρόληψη και την Καταπολέμηση της Βίας κατά των γυναικών και της Ενδοοικογενειακής Βίας και προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας, με τον οποίο κυρώνεται η Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης.
- Ν. 4604/2019 για την «Πρόωθηση της ουσιαστικής ισότητας των φύλων, πρόληψη και καταπολέμηση της έμφυλης βίας», ο οποίος διευκρινίζει τους ρόλους της ΓΓΔΟΠΙΦ και των θεσμικών οργάνων (ΔΕΠΙΣ, ΠΕΠΙΣ, ΕΣΙΦ) σε σχέση με το θέμα της έμφυλης βίας, συμπεριλαμβάνει την πρόληψη της έμφυλης βίας στα κριτήρια για τη χορήγηση του «Σήματος Ισότητας» και περιγράφει τη σύνθεση και λειτουργία του Δικτύου Δομών για την πρόληψη και αντιμετώπιση της βίας και των πολλαπλών διακρίσεων κατά των γυναικών.

5.1 Εθνικά Σχέδια Δράσης για την αναπηρία και την ισότητα των φύλων

«Οδικό χάρτη» για τον σχεδιασμό και εφαρμογή δράσεων που υλοποιούν τις εθνικές πολιτικές συνιστούν τα εθνικά σχέδια δράσης. Το *Εθνικό Σχέδιο Δράσης για την Ισότητα των Φύλων (ΕΣΔΙΦ) 2016-2020* αναδεικνύει το θέμα των πολλαπλών διακρίσεων και ορίζει την «κοινωνική ένταξη και ισότιμη μεταχείριση των γυναικών που υφίστανται πολλαπλές διακρίσεις» ως τον πρώτο Άξονα Προτεραιότητας. Η ύπαρξη αναπηρίας/χρόνιας πάθησης συμπεριλαμβάνεται στις αιτίες διάκρισης, ωστόσο αυτό δεν αποτυπώνεται στις προτεινόμενες δράσεις. Η «έμφυλη βία» αποτελεί τον δεύτερο Άξονα Προτεραιότητας. Πρόκειται για έναν άξονα στον οποίο οι γυναίκες με αναπηρία γίνονται ορατές καθώς τόσο ο Στόχος 2 «Ολιστική και πολυ-τομεακή υποστήριξη των γυναικών θυμάτων βίας ή/και πολλαπλών διακρίσεων (π.χ. μετανάστριες, πρόσφυγες, Ρομά κ.λπ.)» και ο Στόχος 3 «Ευαισθητοποίηση του ευρύτερου πληθυσμού, επιμόρφωση επαγγελματιών και ανάπτυξη δικτύωσης» περιλαμβάνουν την υποενότητα «Βία κατά των γυναικών με αναπηρία» στις οποίες προτείνεται ένα πλέγμα πολυεπίπεδων δράσεων που απευθύνονται στις γυναίκες με αναπηρία, στους/στις επαγγελματίες και στο ευρύτερο κοινό. Στην υποενότητα «Σεξουαλική παρενόχληση κατά των γυναικών» του τρίτου στόχου, επίσης, γίνεται αναφορά στα ιδρύματα ψυχικής υγείας, ενώ στον Στόχο 4 «Παρακολούθηση του φαινομένου της βίας κατά των γυναικών και αξιολόγηση του Δικτύου» προτείνεται η εκπόνηση ερευνών για να καταγραφούν στοιχεία σχετικά με τη βία κατά των γυναικών και κοριτσιών με αναπηρία (Δράση 7). Οι δράσεις αυτές έχουν γενικό χαρακτήρα, δεν αποτυπώνουν την ανομοιογένεια των γυναικών με αναπηρία και τη συνθετότητα του φαινομένου της έμφυλης βίας σε βάρος τους, δεν συνδέονται με συγκεκριμένους δείκτες αξιολόγησης – αυτό ωστόσο ισχύει για το σύνολο των προτεινόμενων δράσεων. Σημεία που χρήζουν περαιτέρω επεξεργασίας ωστόσο συνιστούν: η απουσία προβλέψεων για τις γυναίκες που βιώνουν έμμεση διάκριση λόγω αναπηρίας (π.χ. μητέρες τέκνων με αναπηρία), η αγνόηση της αναγκαστικής στέρωσης και της αναγκαστικής άμβλωσης ως μορφών έμφυλης βίας στους προαναφερθέντες στόχους, αλλά και στον Στόχο 1 «Εφαρμογή και αναθεώρηση της νομοθεσίας», η έλλειψη σαφούς αναφοράς στο αναπηρικό κίνημα στους φορείς υλοποίησης των σχετικών δράσεων.

8. Ο Ν. 3500/2006 τροποποιήθηκε σύμφωνα με τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης μετά την κύρωση αυτής.

Τον Δεκέμβριο του 2020 εκπονήθηκε το *Εθνικό Σχέδιο Δράσης για τα Δικαιώματα των Ατόμων με Αναπηρία (ΕΣΔ)* υπό τον συντονισμό του υπουργού Επικρατείας, στη διαμόρφωση του οποίου συμμετείχε η ΓΓΔΟΠΠΦ. Ο ένατος στόχος του ΕΣΔ αναφέρεται στις γυναίκες με αναπηρία και περιλαμβάνει δράσεις που σχετίζονται με την οριζόντια ενσωμάτωση της διάστασης της αναπηρίας σε όλες τις πολιτικές και τα προγράμματα για την ισότητα των φύλων και με την πρόληψη και την καταπολέμηση της έμφυλης βίας κατά των γυναικών και των κοριτσιών με αναπηρία, συμπεριλαμβανομένων των αναγκαστικών αμβλώσεων και της στέρωσης. Ιδιαίτερη σημασία έχει επίσης η «προβολή» των γυναικών με αναπηρία που υφίστανται πρόσθετους λόγους διακρίσεων (π.χ. γυναίκες πρόσφυγες, γυναίκες Ρομά). Η πλειονότητα αυτών των δράσεων περιλαμβάνεται στο ΕΣΔΙΦ 2021-2025.

Η κύρωση της Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης, η κύρωση της Σύμβασης για τη Βία και την Παρενόχληση του Διεθνούς Οργανισμού Εργασίας αλλά και το *Εθνικό Σχέδιο Δράσης για τα Δικαιώματα των Ατόμων με Αναπηρία (ΕΣΔ)* αποτυπώνονται στο *Εθνικό Σχέδιο Δράσης για την Ισότητα των Φύλων (ΕΣΔΙΦ) 2021-2025*. Η πρόληψη και καταπολέμηση της έμφυλης και ενδοοικογενειακής βίας συνιστά τον πρώτο Άξονα του ΕΣΔΙΦ, αναλυόμενη στον μεγαλύτερο αριθμό δράσεων συγκριτικά με τους Άξονες 2 και 3, ενώ απαντάται και σε δράσεις του Άξονα Προτεραιότητας 4 και ειδικότερα στους στόχους 4.3 «Βελτίωση θέσης γυναικών που υφίστανται πολλαπλές διακρίσεις και άρση του κοινωνικού αποκλεισμού τους», 4.5 «Προώθηση της ισότητας των φύλων στην υγεία» και 4.8 «Ενίσχυση στατιστικών στοιχείων, ερευνών και πρόσβασης στη γνώση υπό την οπτική του φύλου». Πρόκειται για την κατεξοχήν θεματική που λαμβάνεται υπόψη στις προτάσεις των επιμέρους υπουργείων και συγκεκριμενοποιείται με ένα πλέγμα στόχων και δράσεων στο πνεύμα των τεσσάρων πυλώνων της Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης (πρόληψη, προστασία, δίωξη και συντονισμένες πολιτικές). Η έμφυλη βία συνιστά το κύριο –σχεδόν αποκλειστικό– πεδίο αναφοράς για τις γυναίκες με αναπηρία. Το θέμα της βίας κατά των γυναικών με αναπηρία αποτελεί αντικείμενο των *Δράσεων 1.3.4 και 4.3.2. του ΕΣΔΙΦ*, ενώ λαμβάνεται υπόψη στις προτάσεις της *Δράσης 4.8.3.*

Η πλειονότητα των προτεινόμενων δράσεων κινείται στους άξονες της ενημέρωσης/επιμόρφωσης των γυναικών, εκπαίδευσης των επαγγελματιών και ενίσχυσης των παρεχόμενων υπηρεσιών, όπως και στο ΕΣΔΙΦ 2016-2020. Σημαντικές διαφοροποιήσεις ωστόσο συνιστούν η συμπερίληψη της πρόληψης και καταπολέμησης της εξαναγκαστικής αμβλώσεως και στέρωσης και η μέριμνα για τροποποίηση του σχετικού νομικού και κανονιστικού πλαισίου, λαμβανομένης υπόψη της παραμέτρου της ύπαρξης δικαστικής συμπαράστασης, η εισαγωγή της έννοιας της καθολικής προσβασιμότητας και η ενεργή εμπλοκή του αναπηρικού κινήματος – εξέλιξη που συνάδει με τα προβλεπόμενα στο ΕΣΔ. Η αναφορά στις αιτούσες άσυλο με αναπηρία, επίσης, συνιστώντας συνδυαστική θεώρηση τριών αιτιών διάκρισης, εισάγει μία προσέγγιση αξιοποιήσιμη και στο πεδίο της έμφυλης βίας. Εξακολουθούν, ωστόσο, να μην προτείνονται εξειδικευμένοι και σαφείς δείκτες αξιολόγησης για τις επιμέρους δράσεις.

6. Προτάσεις

Θεμέλιο της αποτελεσματικής διαχείρισης της βίας κατά των γυναικών με αναπηρία αποτελεί η *οπική* υπό την οποία εξετάζεται το ζήτημα. Όπως συστήνεται σε σχετική εισήγηση του ΟΗΕ (2012), «τα κράτη πρέπει να διασφαλίσουν μία προοπτική ενδυνάμωσης σε αντίθεση με εκείνη της ευαλωτότητας και να εφαρμόσουν το κοινωνικό μοντέλο της αναπηρίας αντί ενός ιατρικού ή φιλανθρωπικού μοντέλου».⁹

Απότοκος της οπικής αυτής είναι η συνειδητοποίηση ότι:

α) η βία κατά των γυναικών με αναπηρία δεν μπορεί να ιδωθεί ανεξάρτητα από το σύνολο των διακρίσεων που αυτές βιώνουν· η αντιμετώπισή της μπορεί να λάβει χώρα στο πλαίσιο μιας ολιστικής αντιμετώπισης που εκτείνεται σε πολλαπλά πεδία (π.χ. εργασία, εκπαίδευση κ.ο.κ.) και

β) είναι απαραίτητη η ενεργή ουσιαστική συμμετοχή των γυναικών με αναπηρία σε όλο το φάσμα και σε όλες τις φάσεις των σχετικών δράσεων.

Ο αποτελεσματικός σχεδιασμός, λοιπόν, κοινωνικής πολιτικής για την αντιμετώπιση του φαινομένου οφείλει να βασίζεται σε μία διττή προσέγγιση κατά την οποία *η διάσταση της αναπηρίας θα διαχέεται οριζόντια στον σχεδιασμό και την εφαρμογή των δράσεων για την καταπολέμηση της έμφυλης βίας, ενώ παράλληλα θα αναπτύσσονται προγράμματα στοχευμένα στις ιδιαίτερες συνθήκες που βιώνουν οι γυναίκες με αναπηρία, ώστε να άρουν τους επιπρόσθετους παράγοντες ευαλωτότητας.*

Η διαμόρφωση ενός *θεσμικού πλαισίου* που προάγει γενικότερα τα δικαιώματα των ατόμων με αναπηρία και των γυναικών είναι ασφαλώς υποστηρικτική, ενώ τα επιμέρους Εθνικά Σχέδια Δράσης μπορούν να διαλέγονται μεταξύ τους. Πέραν αυτού όμως είναι απαραίτητη η συμπλήρωση/τροποποίηση της σχετικής με την έμφυλη βία νομοθεσίας, προκειμένου να ανταποκρίνεται σε ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της βίας κατά των γυναικών με αναπηρία (π.χ. διαβίωση σε ιδρύματα, δικαστική συμπαράσταση).

Η αποτελεσματικότητα του σχεδιασμού και της αξιολόγησης των όποιων πολιτικών/πρακτικών προϋποθέτει την *ερευνητική τεκμηρίωση* της βίας κατά των γυναικών. Η αναπηρία (είδος και βαθμός αυτής), η σχέση με τον δράστη, κοινωνικοοικονομικά στοιχεία αποτελούν εκ των ουκ άνευ μεταβλητές για τη διερεύνηση της έμφυλης βίας κατά των γυναικών με αναπηρία – μίας διερεύνησης που πέραν της αποτύπωσης του φαινομένου θα μπορεί να συμβάλει στην κατανόησή του. Οι προαναφερθείσες μεταβλητές, που περιλαμβάνονται συχνά στα στατιστικά στοιχεία που συγκεντρώνουν οι υποστηρικτικές υπηρεσίες, θα πρέπει να ληφθούν υπόψη στο σύνολο των πηγών άντλησης στοιχείων για την έμφυλη βία (π.χ. αστυνομικά και δικαστικά αρχεία).¹⁰ Σκόπιμη είναι επίσης η διεξαγωγή ευρύτερων ερευνών σχετικά με τη βία κατά των γυναικών με αναπηρία.¹¹

Καθώς οι στερεοτυπικές αντιλήψεις συνιστούν σημαντικό παράγοντα κινδύνου για τη βία κατά των γυναικών με αναπηρία, είναι κατανοητή η σημασία της αμφισβήτησής τους στο πλαίσιο της πρόληψης αυτής, και ιδιαίτερα για μορφές βίας όπως η σεξουαλική βία, η αναγκαστική στείρωση και άμβλωση. *Εκστρατείες ενημέρωσης/ευαισθητοποίησης* του γενικού πληθυσμού, *ενημερωτικές*

9. A/67/27, p. 22.

10. Βλ. υποσημείωση 6.

11. Σύμφωνα με τις υποβληθείσες στο GREVIO εθνικές αναφορές, παρόμοιες μελέτες έχουν διεξαχθεί στην Αλβανία, στην Αυστρία, στη Γερμανία, στην Ιταλία και στην Πολωνία.

δράσεις σε σχολεία, αλλά και εξειδικευμένες δράσεις εκπαίδευσης τόσο των ίδιων των γυναικών και των οικογενειών τους, όσο και επαγγελματιών εντάσσονται σε αυτό το πλαίσιο.

Η σεξουαλική αγωγή, η ενημέρωση για τα δικαιώματά τους και για τις υπηρεσίες τις οποίες μπορούν να αξιοποιήσουν, η ενδυνάμωση των γυναικών και κοριτσιών με αναπηρία έχουν ρόλο κλειδί στην πρόληψη της έμφυλης βίας. Οι Ballan and Burke Freyer (2012) υπογραμμίζουν τη δυνατότητα να εφαρμοστεί η εκπαίδευση στην αυτοάμυνα και στις γυναίκες με αναπηρία όχι μόνο ως μέσο διδασκαλίας τεχνικών αυτοπροστασίας, αλλά και προαγωγής του αισθήματος αυταξίας και της διαμόρφωσης θετικής αυτοεικόνας.

Η άγνοια της παραμέτρου της αναπηρίας ή η αποκλειστική προσκόλληση σε αυτή κατά τη διαχείριση περιπτώσεων έμφυλης βίας κατά γυναικών με αναπηρία αποτελούν τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος: της έλλειψης εξοικείωσης. Η εκπόνηση εκπαιδευτικών/επιμορφωτικών προγραμμάτων είναι απαραίτητη ώστε οι επαγγελματίες, σε ένα ευρύ φάσμα υπηρεσιών, να μπορέσουν να ανταποκριθούν στις ανάγκες των γυναικών. Οι υπηρεσίες υγείας, οι κοινωνικές υπηρεσίες, η αστυνομία, η δικαιοσύνη συνιστούν τέτοιους τομείς.¹²

Η εκπαίδευση των επαγγελματιών και η εφαρμογή εύλογων προσαρμογών, στο περιβάλλον ή/και στις διαδικασίες, συνιστούν τους δύο άξονες προκειμένου οι υποστηρικτικές υπηρεσίες για τα θύματα της έμφυλης βίας να μπορούν να αξιοποιηθούν και για τις γυναίκες με αναπηρία, χωρίς να απαιτείται η δημιουργία ξεχωριστών δομών. Στη Γερμανία, για παράδειγμα, η τηλεφωνική γραμμή υποστήριξης θυμάτων έμφυλης βίας είναι προσβάσιμη στις γυναίκες με αναπηρία και οι σύμβουλοι έχουν εξειδικευτεί στη συμβουλευτική γυναικών με αναπηρία, ενώ πλήρως προσβάσιμες είναι και ανάλογες γραμμές στην Αυστρία και την Ισπανία. Στην Πολωνία τα κέντρα υποστήριξης έχουν τη δυνατότητα συνεργασίας με διερμηνέα νοηματικής γλώσσας, ενώ στην Ισλανδία οι υπεύθυνοι προστασίας δικαιωμάτων των ατόμων με αναπηρία παρευρίσκονται στην ανακριτική διαδικασία για να τη διευκολύνουν. Στην Ισπανία η εφαρμογή «Libres», η οποία παρέχει ενημέρωση για θέματα έμφυλης βίας, αναβαθμίστηκε ώστε το περιεχόμενό της να γίνει πιο προσιτό στα άτομα με αναπηρία. Στη Σουηδία το 60% των ξενώνων εξυπηρετεί άτομα με αναπηρία.

Η αρχή της προσβασιμότητας διέπει το σύνολο των προτεινόμενων δράσεων, τόσο σε επίπεδο πρόληψης όσο και σε επίπεδο υποστήριξης. Όπως ορίζει το άρθρο 9 της CRPD, η προσβασιμότητα αφορά το φυσικό περιβάλλον, τις κτιριακές εγκαταστάσεις, τα μέσα μεταφοράς, την πληροφορία και τις επικοινωνίες. Σύμφωνα με τους κανονισμούς που διέπουν τις χρηματοδοτούμενες από τα Ευρωπαϊκά Διαρθρωτικά Επενδυτικά Ταμεία (ΕΔΕΤ) δράσεις, η παρακολούθηση του άρθρου 9 συνιστά κριτήριο συμμόρφωσης με τη γενική αιρεσιμότητα 3 «Αναπηρία», γεγονός που σημαίνει ότι τα συγχρηματοδοτούμενα έργα οφείλουν να είναι προσβάσιμα στα άτομα με αναπηρία. Στην Ελλάδα –κι αυτό ισχύει και για την περίπτωση των γυναικών με αναπηρία που υπέστησαν έμφυλη βία– ο έλεγχος της προσβασιμότητας εστιάζει κυρίως στις κτιριακές εγκαταστάσεις και δεν δίνει ανάλογη έμφαση στις διαδικασίες, στο πληροφοριακό υλικό ή στην ηλεκτρονική προσβασιμότητα. Ενδεικτικά, στην επίσημη έκθεση 2020 του Παρατηρητηρίου Θεμάτων Αναπηρίας

12. Σύμφωνα με τις υποβληθείσες στο GREVIO εθνικές εκθέσεις, η εκπαίδευση των επαγγελματιών, διαφόρων ειδικοτήτων, αποτελεί ένα πεδίο στο οποίο έχουν δραστηριοποιηθεί πολλά κράτη (π.χ. Ισλανδία, Αυστρία, Εσθονία, Βοσνία, Γεωργία κ.ά.). Στην Ελλάδα το Ινστιτούτο Επιμόρφωσης του Εθνικού Κέντρου Δημόσιας Διοίκησης και Αυτοδιοίκησης, στο πλαίσιο της επιμόρφωσης των δημόσιων υπαλλήλων, παρέχει προγράμματα εκπαίδευσης με αντικείμενο την έμφυλη βία.

επισημαίνεται ότι οι καμπάνιες για την πρόληψη της ενδοοικογενειακής βίας που διεξήχθησαν μέσω των μέσων κοινωνικής δικτύωσης και τηλεοπτικών σποτ («Μένουμε σπίτι, δε μένουμε σιωπηλές») δεν ήταν πλήρως προσβάσιμες στις γυναίκες με αναπηρία, αναφέροντας χαρακτηριστικά την έλλειψη ταυτόχρονης διερμηνείας στη νοηματική και την απόδοση του μηνύματος υπό τη μορφή κειμένου εύκολου για ανάγνωση.

Η συνδυαστική θεώρηση του Εθνικού Σχεδίου Δράσης για τα Δικαιώματα των Ατόμων με αναπηρία, το οποίο αφιερώνει τον ένατο στόχο στις γυναίκες με αναπηρία, κάνοντας λόγο για «ενσωμάτωση της διάστασης της αναπηρίας σε όλες τις πολιτικές και τα προγράμματα για την ισότητα των φύλων» και του Ν. 4604/2019, που με το άρθρο 3 εντάσσει τη διάσταση του φύλου σε όλους τους τομείς του δημόσιου και ιδιωτικού βίου, δίνει το πλαίσιο για μια διττή –τουλάχιστον– προσέγγιση που θα λαμβάνει υπόψη τόσο το φύλο όσο και την αναπηρία. Η εφαρμογή της οπτικής αυτής στη μελέτη κι η εφαρμογή της Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης θα επιτρέψει την αξιοποίησή της ως έναν ολοκληρωμένο «οδικό χάρτη» και για το θέμα της έμφυλης βίας.

Βιβλιογραφία

Ξενόγλωσση

- Association “Initiatives and Social Studies” (IES) (1998). *Guide on Violence and Disabled Women*.
- Ballan, M.S. and Burke-Freyer, M. (2012). “Self-Defense Among Women with Disabilities: An Unexplored Domain in Domestic Violence Cases”, *Violence Against Women*, 18 (9), pp. 1083-1107.
- Beleza, M.L. (2003). *Discrimination against Women with Disabilities*, Germany: Council of Europe Publishing.
- Breiding, M.J. & Armour, S.D. (2015). “The association between disability and intimate partner violence in the United States”, *Annals of Epidemiology*, 25, pp. 455-457.
- Brownridge, D.A. (2006). “Partner Violence Against Women With Disabilities”, *Violence Against Women*, 12 (9), pp. 805-822.
- Combrinck, H. (2017). “Promises of protection? Article 16 of the Convention on the Rights of Persons with Disabilities and gender-based violence in South Africa”, *International Journal of Law and Psychiatry*, 53, pp. 59-68.
- Committee on Economic, Social and Cultural Rights (2016). *General Comment No. 22 on the right to sexual and reproductive health (art. 12 of the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights)*.
- Committee on Economic, Social and Cultural Rights (2005). *General Comment No. 16 - The equal right of men and women to the enjoyment of all economic, social and cultural rights (art. 3 of the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights)*.
- Committee on the Elimination of Discrimination against Women (2017). *General Recommendation No. 35 on gender based violence against women, updating general recommendation No. 19*.
- Committee on the Elimination of Discrimination against Women (2010). *General Recommendation No. 27 on older women and protection of their human rights*.

- Committee on the Elimination of Discrimination against Women (1999). *General Recommendation No. 24: Article 12 of the Convention (women and health)*.
- Committee on the Elimination of Discrimination against Women (1992). *General Recommendation No. 19: Violence against women*.
- Committee on the Elimination of Discrimination against Women (1991). *General Recommendation No. 18: Disabled women*.
- Committee on the Elimination of Discrimination against Women (1989). *General Recommendation No. 12: Violence against women*.
- Committee on the Rights of Persons with Disabilities (2016). *General Comment on No. 3 on women and girls with disabilities*.
- Committee on the Rights of the Child (2016). *General Comment No. 20 on the implementation of the rights of the child during adolescence*.
- Committee on the Rights of the Child (2011). *General Comment No 13: The right of the child to freedom from all forms of violence*.
- Council of Europe (2018). *Gender Equality Strategy 2018-2023*.
- Council of Europe (2011). *Convention on preventing and combating violence against women and domestic violence*.
- European Commission (2022). *Proposal for a Directive of the European Parliament and of the Council on combating violence against women - COM(2022) 105 final*.
- European Disability Expertise (2020). *Statistics on Persons with Disabilities (2018)*.
- European Parliament (2018). *The Situation of Women with Disabilities - P8_TA(2018)0484*.
- European Parliament (2013). *Report on Women with Disabilities (2013/2065(INI))*.
- European Parliament (2003). *Report on the Situation of Minority Women in the European Union (2003/2109(INI))*
- European Parliament and Council of European Union (2013). *Regulation (EU) No. 1303/2013 of the European Parliament and of the Council of 17 December 2013 on laying down common provisions on the European Regional Development Fund, the European Social Fund, the Cohesion Fund, the European Agricultural Fund for Rural Development and the European Maritime and Fisheries Fund and laying down general provisions on the European Regional Development Fund, the European Social Fund, the Cohesion Fund and the European Maritime and Fisheries Fund and repealing Council Regulation (EC) No. 1083/2006*.
- European Parliament and Council of European Union (2013). *Regulation (EU) No. 1304/2013 of the European Parliament and of the Council of 17 December 2013 on the European Social Fund and repealing Council Regulation (EC) No. 1081/2006*.
- European Union Agency for Fundamental Rights (2014). *Violence against women: an EU-wide survey*, Luxembourg: Publications Office of the European Union.
- General Secretariat for Demography and Family Policy and Gender Equality (2020). *Greece: Comprehensive national review report Beijing +25*.
- Group of Experts on Action against Violence against Women and Domestic Violence (2016). *Questionnaire on legislative and other measures giving effect to the provisions of the Council of Europe Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence (Istanbul Convention)*.

- Human Rights Committee (2019). *General Comment No 36. Article 6: right to life.*
- Human Rights Committee (2000). *General Comment No 28. Article 3 (The equality of rights between men and women).*
- Human Rights Watch (2011). *Sterilization of Women and Girls with Disabilities. A Briefing Paper.*
- Mays, J.M. (2006). “Feminist disability theory: domestic violence against women with a disability”, *Disability & Society*, 2, pp. 1147-1158.
- Nixon, J. (2009). “Domestic violence and women with disabilities: locating the issue on the periphery of social movements”, *Disability & Society*, 21, pp. 77-89.
- OHCHR (2012). *Thematic study on the issue of violence against women and girls with disability - A/HRC/20/5.*
- Plummer, S.B and Findley, P.A. (2012). “Women with disabilities’ experience with physical and sexual abuse: A review of the literature and implications for the field”, *Trauma, Violence & Abuse*, 13 (1), pp. 15-29.
- Shan, S., Tsitsou, L. and Woodin, S. (2016). “Hidden Voices: Disabled Women’s Experiences of Violence and Support Over the Life Course”, *Violence Against women*, 22 (10), pp. 1189-1210.
- Thira, R.K., Hague, J. and Mullender, A. (2011). “Losing out on both counts: disabled women and domestic violence”, *Disability & Society*, 26 (6), pp. 757-771.
- United Nations (2012). *Report of the Special Rapporteur on violence against women, its causes and consequences – A/67/227.*
- United Nations (1989). *Convention on the Rights of the Child.*
- United Nations (1979). *Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women.*
- Womendez, C. and Schneiderman, K. (1991). “Escaping from abuse: Unique experiences for women with disabilities”, *Sexuality and Disability*, 9, pp. 273-280.
- World Health Organization and World Bank (2011). *World Report on Disability.*

Ελληνόγλωσση

- Γενική Γραμματεία Δημογραφικής και Οικογενειακής Πολιτικής και Ισότητας των Φύλων (2021). *Εθνικό Σχέδιο Δράσης για την Ισότητα των Φύλων 2021-2025.*
- Γενική Γραμματεία Ισότητας των Φύλων (2017). *Εθνικό Σχέδιο Δράσης για την Ισότητα των Φύλων (2016-2020).*
- Γενική Γραμματεία Οικογενειακής Πολιτικής και Ισότητας των Φύλων (2020). *1η επίσημη έκθεση για τη βία κατά των γυναικών.*
- Γραφείο Υπουργού Επικρατείας (2020). *Εθνικό Σχέδιο Δράσης για τα Δικαιώματα των Ατόμων με Αναπηρία.*
- CMT Prooptiki (2019). «Έκθεση αξιολόγησης» στο πλαίσιο του Έργου με τίτλο: «Μελέτη αξιολόγησης της λειτουργίας των δομών υποστήριξης γυναικών θυμάτων βίας στα ΠΕΠ και στο ΕΠ ΜΔΤ».
- N.4604/2019. Προώθηση της ουσιαστικής ισότητας των φύλων, πρόληψη και καταπολέμηση της έμφυλης βίας - Ρυθμίσεις για την απονομή Ιθαγένειας - Διατάξεις σχετικές με τις εκλογές στην Τοπική Αυτοδιοίκηση - Λοιπές διατάξεις.
- N.4531/2018. Ι) Κύρωση της Σύμβασης του Συμβουλίου της Ευρώπης για την Πρόληψη και την Καταπολέμηση της Βίας κατά των γυναικών και της Ενδοοικογενειακής Βίας και προσαρμογή

της ελληνικής νομοθεσίας, ΙΙ) Ενσωμάτωση της 2005/214/ΔΕΥ απόφασης-πλαίσιο, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ, σχετικά με την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης επί χρηματικών ποινών και ΙΙΙ) Άλλες διατάξεις αρμοδιότητας Υπουργείου Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και λοιπές διατάξεις. Ν. 3500/2006. Για την αντιμετώπιση της ενδοοικογενειακής βίας και άλλες διατάξεις. Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών (2006). *Σύμβαση του ΟΗΕ για τα Δικαιώματα των Ατόμων με Αναπηρία και προαιρετικό πρωτόκολλο*, μτφ. Π. Νάσκου-Περράκη, Κ. Χαϊνογλου και Σ. Κατσούλης, άρθρο 1. Παρατηρητήριο Θεμάτων Αναπηρίας (2020). *Ετήσια έκθεση*. Στρατηγάκη, Μ. (2007). *Το φύλο της κοινωνικής πολιτικής*, Αθήνα: Μεταίχιμο.

Φύλο, φροντίδα και πολιτικές συμφιλίωσης εργασίας και οικογένειας στην πανδημία

Νέλλη Καμπούρη

Εργαστήριο Σπουδών Φύλου, Τμήμα Κοινωνικής Πολιτικής, Πάντειο Πανεπιστήμιο Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών

Περίληψη

Το άρθρο μελετά τη ραγδαία αύξηση των αναγκών φροντίδας στην περίοδο της πανδημίας και τις επιπτώσεις της στις έμφυλες σχέσεις εξουσίας, καθώς και στις πολιτικές για τη συμφιλίωση της επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής. Ξεκινώντας από μια ευρύτερη ανάλυση των τάσεων στα θέματα ισορροπίας επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής σε ευρωπαϊκό επίπεδο, το άρθρο περνάει στην ελληνική περίπτωση, η οποία εμφανίζει κάποιες ιδιαιτερότητες που συνδέονται με το μοντέλο του κράτους πρόνοιας. Καταλήγει σε συμπεράσματα αναφορικά με τις σχετικές πολιτικές και υποστηρίζει ότι το πλαίσιο πολιτικής το οποίο έχει κυριαρχήσει δεν θέτει ως πρωταρχικό ζήτημα την ισότητα των φύλων, αλλά την ενίσχυση της μητρότητας για την αντιμετώπιση του δημογραφικού προβλήματος. Οι πολιτικές αυτές εμφανίζονται έτσι σαν να αφορούν αποκλειστικά τις γυναίκες και τον ρόλο τους στην αναπαραγωγή, ενώ η δυνητική συμμετοχή των ανδρών και το μοίρασμα των υποχρεώσεων φροντίδας παραμένουν στο περιθώριο. Αποσιωπάται έτσι το φύλο ως δυναμική σχέση που μεταβάλλεται, καθώς και οι ανδρικές πρακτικές φροντίδας που άλλαξαν εξαιτίας της πανδημίας, οδηγώντας σε επαναδιαπραγματεύσεις του έμφυλου καταμερισμού εργασίας εντός των ελληνικών σπιτιών και οικογενειών.

Λέξεις κλειδιά: συμφιλίωση επαγγελματικής οικογενειακής ζωής, πανδημία, ισότητα των φύλων, φροντίδα, οικιακή εργασία, κρίση

Abstract

The article examines the rapid rise of care needs during the pandemic and its impact on gender relations, as well as the policies for the reconciliation of work and life. Starting from a broader analysis of the main trends in work-life balance at the European level, the article moves on to discuss the Greek case, which shows some peculiarities associated with the welfare state model. It draws conclusions about the relevant policies and argues that the prevailing policy framework

does not raise gender equality as a primary issue but prioritizes the strengthening of motherhood as a means to address the demographic deficit. These policies appear as if they concern women only and their role in reproduction, while the potential involvement of men and the sharing of care responsibilities remain at the margins. Gender is thus silenced as a dynamic relationship that changes, as are the male care practices that have been transformed due to the pandemic, leading to renegotiations of the gender division of labor within Greek homes and families.

Keywords: work-life balance, pandemic, gender equality, care, domestic work, crisis

1. Εισαγωγή

Οι ευρωπαϊκές και ελληνικές πολιτικές για την αντιμετώπιση των κοινωνικοοικονομικών επιπτώσεων της πανδημίας έχουν εστιάσει κυρίως στην παραγωγή και στην αμειβόμενη εργασία με σκοπό να αποτρέψουν την αύξηση της ανεργίας, ιδιαίτερα των νέων (Ευρωπαϊκή Επιτροπή, 2020· Κάτσικας και Φασιανός 2020 & 2021). Από μια φεμινιστική σκοπιά, όμως, η αμειβόμενη εργασία και η ανεργία είναι φαινόμενα αλληλένδετα με την αναπαραγωγή, δηλαδή την παραγωγική και την αναπαραγωγική εργασία της φροντίδας στους ιδιωτικούς χώρους του σπιτιού και της οικογένειας (Weeks, 2016). Ιδιαίτερα στην περίοδο της πανδημίας, η μη αμειβόμενη εργασία στους αθέατους αυτούς χώρους αυξήθηκε τόσο ώστε να αποτελεί αντικείμενο διεθνούς φεμινιστικού προβληματισμού, με ολόένα και περισσότερους διεθνείς και μη κυβερνητικούς οργανισμούς (ΜΚΟ) να ανασύρουν το ζήτημα αυτό στις ευρύτερες προτάσεις τους για μια μετάβαση σε μια οικονομία της φροντίδας (European Women's Lobby, 2021· ILO, 2022· Kambouri, 2022· UN Women, 2021α).

Το άρθρο αυτό έχει δύο στόχους. Ο πρώτος στόχος είναι να στρέψει το βλέμμα προς τις αλλαγές που συντελέστηκαν στους αθέατους ιδιωτικούς χώρους της φροντίδας στην Ευρώπη και στην Ελλάδα στη διάρκεια της πανδημίας, όπου εξαιτίας των υγειονομικών μέτρων για τον περιορισμό της διάδοσης του κορονοϊού πολλές από τις υπηρεσίες που παρέχονταν από το κράτος πρόνοιας και από ιδιωτικούς φορείς σταμάτησαν και πολλές από τις/τους εργαζόμενες/-ους φροντίδας έπαψαν να εργάζονται. Η απουσία εναλλακτικών λύσεων έκανε πιο ορατό τον άνιστο έμφυλο καταμερισμό της μη αμειβόμενης εργασίας στους ιδιωτικούς χώρους μεταξύ ανδρών και γυναικών, αλλά και άνοιξε δυνατότητες επαναδιαπραγματεύσεων των έμφυλων ρόλων τόσο στα σπίτια και τις οικογένειες όσο και στην αμειβόμενη εργασία. Ο δεύτερος στόχος του άρθρου είναι να αναλύσει σε ποιο βαθμό οι έμφυλες αυτές προκλήσεις που συνδέονται με τη μη αμειβόμενη εργασία της φροντίδας αποτέλεσαν αντικείμενο των κοινωνικών πολιτικών που σχεδιάστηκαν για την αντιμετώπιση των αρνητικών κοινωνικοοικονομικών επιπτώσεων της πανδημίας στην ΕΕ και στην Ελλάδα. Το άρθρο εντάσσεται στο πλαίσιο μιας ευρύτερης φεμινιστικής προβληματικής σχετικά με το έμφυλο πλαίσιο διαμόρφωσης των κοινωνικών πολιτικών, και ιδιαίτερα σχετικά με την ενσωμάτωση του φύλου στις κοινωνικές πολιτικές σε περιόδους κρίσεων (Pearson and Sweetman, 2011· Leschke and Jepsen, 2011· Καραμεσίνη και Rubery, 2015).

2. Πανδημία και φροντίδα στην Ευρώπη

Μία από τις σημαντικότερες προκλήσεις για την ισότητα των φύλων που έφερε η πανδημία στην Ευρώπη ήταν η ραγδαία αύξηση των ευθυνών φροντίδας για τα νοικοκυριά: έρευνες που έχουν προσπαθήσει να «εκτιμήσουν το ανεκτίμητο» υπολογίζουν ότι «οι μη αμειβόμενες εισφορές των γυναικών στη φροντίδα» ισοδυναμούν με το «2,35% του παγκόσμιου ΑΕΠ» (UN Women, 2021β:2). Στην Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ) στη διάρκεια της πανδημίας, το 81% των γυναικών σε σύγκριση με το 48% των ανδρών παρέιχαν τουλάχιστον μια μορφή μη αμειβόμενης φροντίδας σε καθημερινή βάση (EIGE, 2021). Παρόλο που πριν την πανδημία είχε σημειωθεί σημαντική πρόοδος ως προς τη συμμετοχή των ανδρών στη μη αμειβόμενη φροντίδα, το χάσμα αυτό παρέμενε υψηλό ακόμα και όταν και τα δύο μέλη του νοικοκυριού ήταν εργαζόμενα. Πριν την πανδημία, οι πολιτικές για τον συνδυασμό της επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής, οι κρατικές και ιδιωτικές δομές φροντίδας, τα άτυπα οικογενειακά δίκτυα και η «εξωτερίκευση» της φροντίδας σε ιδιώτες εργαζόμενες/-ους, που στη συντηρητική πλειοψηφία τους είναι μετανάστριες, αποτελούσαν τις κύριες μεθόδους για τη μείωση των ανισοτήτων στη φροντίδα, που είχαν άμεσες συνέπειες και στην απασχόληση (EIGE, 2021). Στη διάρκεια της πανδημίας, το πρόβλημα γιγαντώθηκε, φέρνοντας στο προσκήνιο, με μεγαλύτερη ένταση σε σχέση με το παρελθόν, τον άνισο έμφυλο καταμερισμό ανά φύλο στη μη αμειβόμενη φροντίδα.

Οι παράγοντες που συνέβαλαν σε αυτή την πρόκληση ήταν πολλαπλοί και ήταν αποτέλεσμα κυρίως των μέτρων της καραντίνας που υιοθετήθηκαν εσπευσμένα από τις κυβερνήσεις για την αποφυγή της διάδοσης του ιού:

- (α) το κλείσιμο των παιδικών σταθμών, των νηπιαγωγείων, των σχολείων, των δομών φροντίδας ηλικιωμένων και ατόμων με αναπηρίες,
- (β) η μείωση της άτυπης στήριξης από την ευρύτερη οικογένεια (γιαγιάδων, θείων, παππούδων κ.τ.λ.),
- (γ) η απαγόρευση της παροχής επί πληρωμής φροντίδας από μη εσωτερικές/-ούς εργαζόμενες/-ους εξαιτίας των μέτρων απαγόρευσης της κυκλοφορίας.

Ο συνδυασμός αυτών των παραγόντων οδήγησε σε μια ιδιότυπη συνθήκη, κατά την οποία στις δυσκολίες του εγκλεισμού και της χωρίς προετοιμασία μετάβασης στην τηλεργασία για την αποφυγή συγχρωτισμού στους εργασιακούς χώρους ήρθαν να προστεθούν και οι αυξημένες ευθύνες φροντίδας αλλά και νέα προβλήματα, όπως η ανάγκη στήριξης των παιδιών στα μαθήματα εξαιτίας της τηλεκαπαίδευσης, καθώς και η αυξημένη ανάγκη για φροντίδα των αρρώστων, που στις περισσότερες περιπτώσεις μετατέθηκαν χωρίς αμοιβή στον ιδιωτικό χώρο εγκλεισμού.

Στη συνθήκη αυτή, στην Ευρώπη παρατηρήθηκε αύξηση της ενασχόλησης των ανδρών με τη φροντίδα. Αυτό συνέβη κυρίως όταν οι άνδρες έκαναν τηλεργασία και οι γυναίκες ήταν εργαζόμενες σε δομές ή επιχειρήσεις της πρώτης γραμμής που παρέμεναν ανοιχτές στη διάρκεια των καραντινών, δηλαδή στα νοσοκομεία, στα φαρμακεία ή στα σουπερ μάρκετ (EIGE, 2020). Όπως και στην οικονομική κρίση του 2008, η αύξηση των ανδρικών πρακτικών φροντίδας αμφισβήτησε τις έμφυλες σχέσεις εξουσίας που βασίζονται στο μοντέλο του άνδρα κουβαλητή και αποτέλεσε αντίβαρο στις ματαιωμένες από την κρίση βίαιες αρρενωπότητες που κυριάρχησαν σε άλλα πεδία (Moura et al., 2015· Καμπούρη και Μαρινούδη, 2020). Παρ' όλα αυτά, στον βαθμό που η αύξηση αυτή δεν στηρίζεται από τις πολιτικές και τον δημόσιο λόγο, δεν είναι ξεκάθαρο αν είναι

μια εφήμερη ή πιο ουσιαστική αλλαγή των έμφυλων ρόλων και του έμφυλου καταμερισμού της μη αμειβόμενης εργασίας φροντίδας στους ιδιωτικούς χώρους του σπιτιού και της οικογένειας.

Παρόλο που η πανδημία έδωσε την ευκαιρία σε περισσότερους άνδρες να υιοθετήσουν πιο ενεργά ρόλους φροντιστών που ξεφεύγουν από τα κυρίαρχα πρότυπα της αρρενωπότητας, οι επιπλέον απλήρωτες ευθύνες επιβάρυναν κυρίως τις γυναίκες, που παραδοσιακά θεωρούνται ως προορισμένες να καλύπτουν τις ανάγκες αυτές χωρίς αμοιβή. Σε σχετική έρευνα που συγκρίνει τις ώρες που αφιέρωναν κάθε εβδομάδα οι άνδρες και οι γυναίκες στην Ευρώπη στη φροντίδα το 2016 (European Quality of Life Survey) και το 2020, διαπιστώθηκε ότι υπήρξε μια σημαντική αύξηση μετά την επιβολή της πρώτης καραντίνας και για τα δύο φύλα, αλλά οι γυναίκες συνέχιζαν να έχουν τον κύριο όγκο της ευθύνης (EIGE, 2020). Πιο συγκεκριμένα, οι ώρες απασχόλησης των ανδρών στο μαγείρεμα και στην οικιακή εργασία αυξήθηκαν ανά εβδομάδα από 6,8 το 2016 σε 12,1 το 2020, ενώ των γυναικών από 15,8 σε 18,6 αντίστοιχα, οι ώρες απασχόλησης των ανδρών στη φροντίδα των παιδιών από 5,8 σε 7,8 και των γυναικών από 12,2 σε 12,6, και οι ώρες απασχόλησης των ανδρών στη μακροχρόνια φροντίδα ηλικιωμένων ατόμων ή ατόμων με αναπηρίες από 1,8 σε 2,8 και των γυναικών από 3,2 σε 4,5 (EIGE, 2020:36). Αυτά τα δεδομένα δείχνουν ότι, παρά την αύξηση των ωρών που οι άνδρες αφιέρωναν στις μη αμειβόμενες εργασίες φροντίδας, οι γυναίκες αναγκάστηκαν να υιοθετήσουν πρακτικές φροντίδας που δεν ανταποκρίνονται στα σύγχρονα μοντέλα επαγγελματικής ζωής.

Οι έμφυλες ανισότητες στη φροντίδα είχαν άμεσες επιπτώσεις στους ρυθμούς και την ποιότητα της καθημερινής ζωής, ιδιαίτερα για τις/τους εργαζόμενες/-ους με παιδιά μικρής ηλικίας, όσες/-ους εργάζονταν με τηλεργασία από το σπίτι τους. Σύμφωνα με σχετική έρευνα του Ευρωπαϊκού Ιδρύματος για τη Βελτίωση των Συνθηκών Διαβίωσης και Εργασίας, την περίοδο της πανδημίας, 31% των γυναικών αισθάνονταν υπερβολικά κουρασμένες μετά το τέλος της εργασίας για να ασχοληθούν με την προσωπική τους ζωή, ενώ το αντίστοιχο ποσοστό για τους άνδρες ήταν 26%. Επίσης, 29% των γυναικών δυσκολεύονταν να συγκεντρωθούν στη δουλειά τους λόγω της οικογένειάς τους –σε σύγκριση με 16% των ανδρών– και 24% των γυναικών δήλωσαν ότι είναι πιο δύσκολο να συγκεντρωθούν στην οικογένειά τους λόγω της δουλειάς τους – σε σύγκριση με το 13% των ανδρών (Eurofound, 2020). Οι δυσκολίες των γυναικών να συνδυάσουν την επαγγελματική με την οικογενειακή ζωή εντάθηκαν ιδιαίτερα επειδή αισθάνονταν υπεύθυνες για την οργάνωση των δραστηριοτήτων φροντίδας, κάτι που τους προκαλεί πάντοτε αυξημένη αγωνία και άγχος. Η πανδημία ενέτεινε τη συναισθηματική εργασία σε θέματα φροντίδας των γυναικών, καθώς ήταν εκείνες που φρόντιζαν για την υγεία και την ευημερία των μελών της οικογένειας (Hjálmsdóttir and Bjarnadóttir, 2021). Παράλληλα οι συνθήκες εγκλεισμού έδιναν μια αίσθηση ασφάλειας από την απειλή του κορονοϊού, αλλά συγχρόνως δημιουργούσαν μεγαλύτερες συναισθηματικές πιέσεις καθώς υπήρχε η αίσθηση του περιορισμού και της έλλειψης ευκαιριών απόδρασης από την καθημερινότητα του διπλού φόρτου εργασίας (Bowlby, 2012).

Το γεγονός ότι, παρόλο που μειώθηκε το έμφυλο χάσμα, οι γυναίκες επιβαρύνθηκαν υπέρμετρα από τις οικογενειακές ευθύνες, καταδεικνύει ότι συνολικά οι πολιτικές των κρατών μελών της ΕΕ ενάντια στον κορονοϊό σχεδιάστηκαν χωρίς να λάβουν υπόψη τις υπάρχουσες έμφυλες ανισότητες στη φροντίδα. Παρ' όλα αυτά προϋπήρχαν σημαντικές διαφορές μεταξύ των κρατών μελών, τόσο ως προς τις πολιτικές για την εναρμόνιση της επαγγελματικής και προσωπικής ζωής όσο και ως προς τα πρότυπα της θηλυκότητας και της αρρενωπότητας, οι οποίες επηρέασαν και τις αλλα-

γές που συντελέστηκαν. Για παράδειγμα, όσον αφορά τις ώρες που αφιερώνονται στην οικιακή εργασία, η διαφορά μεταξύ των γυναικών και των ανδρών ήταν μόνο 2-3 ώρες σε χώρες όπως η Δανία, η Γαλλία, η Σουηδία και η Φινλανδία, ενώ, για χώρες όπως η Ελλάδα και η Ρουμανία, η διαφορά έφτανε τις 13-14 ώρες (Eurofound, 2020). Ιδιαίτερα για την ελληνική περίπτωση, σχετική έρευνα που διενεργήθηκε στην πρώτη φάση της πανδημίας ανέδειξε ότι, παρόλο που αυξήθηκε η συμμετοχή των ανδρών, 60% των ερωτηθέντων δήλωσε ότι «η κατανομή των οικογενειακών ευθυνών παρέμεινε ίδια» (Συμεωνάκη et al., 2020). Οι διαφορές αυτές καταδεικνύουν την κυριαρχία διαφορετικών έμφυλων καταμερισμών της φροντίδας, αλλά και τον βαθμό ανάπτυξης των παροχών του κράτους πρόνοιας και την προσβασιμότητα στις δομές φροντίδας (Seguino, 2007).

Παρά τις διαφορές μεταξύ κρατών μελών, όμως, κατά τη διάρκεια της καραντίνας, η τάση που κυριάρχησε συνολικά στην Ευρώπη ήταν αυτή της επιστροφής σε έναν έμφυλο καταμερισμό της φροντίδας που ενδέχεται να έχει άμεσες επιπτώσεις στο χάσμα των αμοιβών μεταξύ ανδρών και γυναικών και στην εξώθηση των γυναικών προς επαγγελματικές «λύσεις» οι οποίες είναι χαμηλότερα αμειβόμενες, επισφαλείς και κατώτερες των προσδοκιών και των δυνατοτήτων τους. Και αυτό επειδή το έμφυλο χάσμα στη φροντίδα αποτελεί μία από τις βασικότερες αιτίες τόσο για τον οριζόντιο όσο και για τον κάθετο διαχωρισμό ανά φύλο, ενώ συμβάλλει καθοριστικά και στη χαμηλότερη συμμετοχή των γυναικών στην απασχόληση και ιδιαίτερα στην πλήρη απασχόληση (EIGE, 2021). Επιπλέον, τα προβλήματα που προέκυψαν σε σχέση με τη φροντίδα στην περίοδο της πανδημίας ενδέχεται να επηρεάσουν και πιο μακροχρόνια τις έμφυλες σχέσεις εξουσίας, εντείνοντας τα ήδη υπάρχοντα έμφυλα χάσματα, τα οποία σε μεγάλο βαθμό οφείλονται στην άνιση κατανομή της μη αμειβόμενης φροντίδας. Υπάρχει, με άλλα λόγια, κίνδυνος, σε συνθήκες παρατεταμένης οικονομικής κρίσης που διαφαίνεται μετά την επιβολή καραντίνας, οι γυναίκες να είναι οι πρώτες που θα απολυθούν λόγω έμφυλων διακρίσεων, ή που θα εγκαταλείψουν την αγορά εργασίας αποθαρρημένες και εξαντλημένες από τον διπλό φόρτο εργασίας (European Parliament, 2021). Η απώλεια εργασίας κατά τη διάρκεια τέτοιου είδους κρίσεων, πέραν από τις επιπτώσεις που θα έχει στα εισοδήματα και την κοινωνική αναγνώριση των γυναικών, είναι πολύ πιθανό να έχει και ιδιαίτερα επιβαρυντικές επιπτώσεις στην ψυχική τους υγεία (Eurofound, 2020).

3. Πολιτικές για την εξισορρόπηση της επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής στην Ευρώπη

Οι πολιτικές για τη φροντίδα και την εξισορρόπηση της επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής στην ΕΕ δεν έχουν σχεδιαστεί για τις συνθήκες της πανδημίας, καθώς παίρνουν ως δεδομένο ότι, όταν οι εργαζόμενες/-οι πηγαίνουν στους χώρους εργασίας τους για να δουλέψουν ή δουλεύουν από το σπίτι, υπάρχουν δημόσιοι και ιδιωτικοί φορείς, όπως παιδικοί σταθμοί, νηπιαγωγεία, σχολεία, δομές φροντίδας ηλικιωμένων και ατόμων με αναπηρίες, οικιακές εργαζόμενες, φροντίστριες/-τές βρεφών, παιδιών και ηλικιωμένων, αλλά και άτυπα οικογενειακά δίκτυα που καλύπτουν τις άμεσες ανάγκες τους. Γενικά οι πιο ανεπτυγμένες πολιτικές στην ΕΕ αφορούν τους εργαζόμενους γονείς με παιδιά μικρής ηλικίας και συμπεριλαμβάνουν την πρόσβαση σε κρατικές δομές φροντίδας, άδειες και επιδόματα για εργαζόμενους γονείς. Παρόλο που υπέστησαν πλήγμα εξαιτίας των πολιτικών λιτότητας ιδιαίτερα μετά το 2008, οι πολιτικές για τη φροντίδα των

ατόμων με αναπηρίες είναι πιο ανεπτυγμένες στην ΕΕ σε σχέση με τις πολιτικές για τη φροντίδα των ηλικιωμένων, ενώ και στις δύο περιπτώσεις δίνεται μεγαλύτερη έμφαση στις ανάγκες των φρονιζομένων με μακροχρόνιες ανάγκες παρά στις ανάγκες των φροντιστριών/-τών (European Commission, 2016). Σε ορισμένα κράτη μέλη υπάρχουν, όμως, μεγαλύτερες ελλείψεις σε όλο το εύρος των πολιτικών και των κρατικών δομών για τη φροντίδα, οι οποίες επιβαρύνουν ιδιαίτερα τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα που δεν διαθέτουν επαρκείς πόρους για να καλύψουν το κόστος της ιδιωτικής φροντίδας, αλλά επίσης και όσες/-ους εργάζονται ως επισφαλείς και δεν έχουν πρόσβαση σε βασικές παροχές φροντίδας που εξαρτώνται από μόνιμες και σταθερές σχέσεις εργασίας (Warren, 2021). Αν και στη δεκαετία του 1990 έγινε προσπάθεια για σύγκλιση των κρατών πρόνοιας σε ευρωπαϊκό επίπεδο, στα λιγότερο ανεπτυγμένα κράτη πρόνοιας οι ανάγκες που δεν καλύπτονταν συνέχιζαν να αντιμετωπίζονταν άτυπα από τα ευρύτερα οικογενειακά δίκτυα ως την πανδημία (Ferrera, 2005).

Το 2019, η Ευρωπαϊκή Ένωση υιοθέτησε μια νέα οδηγία σχετικά «με την ισορροπία μεταξύ επαγγελματικής και ιδιωτικής ζωής για τους γονείς και τους φροντιστές», καταργώντας την προηγούμενη Οδηγία 2010/18/ΕΕ του Συμβουλίου (Ευρωπαϊκή Ένωση, 2019). Σύμφωνα με την πρώτη, καθορίστηκαν «οι ελάχιστες απαιτήσεις για την άδεια πατρότητας, τη γονική άδεια και την άδεια φροντίδας, καθώς και για τις ευέλικτες ρυθμίσεις εργασίας για τους εργαζομένους που είναι γονείς ή φροντιστές» με σκοπό να προωθηθεί η ισότητα των φύλων. Μέσω της Οδηγίας αυτής, δόθηκε έμφαση στον καταμερισμό των ευθυνών φροντίδας εντός των οικογενειών και στην υποχρέωση των κρατών μελών να ενισχύσουν τη συμμετοχή των πατεράδων στη φροντίδα μέσω της καθιέρωσης των αδειών πατρότητας και της προώθησης της χρήσης τους. Παράλληλα δόθηκε έμφαση στην επέκταση των δικαιωμάτων που σχετίζονται με ισορροπία μεταξύ επαγγελματικής και ιδιωτικής ζωής σε όλες τις κατηγορίες εργαζομένων, συμπεριλαμβανομένων όσων εργάζονται ως ελεύθεροι επαγγελματίες. Αν και η οδηγία αυτή ήταν προς μια θετική κατεύθυνση, με την έλευση των καραντίνων, τόσο τα κράτη πρόνοιας όσο και τα άτυπα δίκτυα φροντίδας απενεργοποιήθηκαν, δημιουργώντας τεράστια κενά φροντίδας σε όλη την Ευρώπη.

Παρόλο που θα μπορούσε να προβλεφθεί ότι η καραντίνα θα επιδρούσε άμεσα στις σχέσεις του φύλου, αλλάζοντας τα δεδομένα στον τομέα της φροντίδας, τα κράτη μέλη της ΕΕ δεν πρόβλεψαν εκτιμήσεις των επιπτώσεών τους στην ισότητα των φύλων. Το αποτέλεσμα ήταν ότι τα μέτρα για την καραντίνα που σχεδιάστηκαν ενάντια στη διάδοση του κορονοϊού έδωσαν προτεραιότητα στη στήριξη των επιχειρήσεων, των εισοδημάτων και της απασχόλησης, αλλά δεν έλαβαν υπόψη τους ζητήματα συμφιλίωσης επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής που βρίσκονταν στο προσκήνιο ήδη πριν την πανδημία και ήταν αναμενόμενο να ενταθούν λόγω των περιορισμών που επιβλήθηκαν (EIGE, 2020). Σύντομα, οι ιδιαίτερες συνθήκες της πανδημίας ανέδειξαν στον δημόσιο λόγο ζητήματα που αφορούν το φύλο στους ιδιωτικούς χώρους, αλλά εστίασαν κυρίως στην έμφυλη βία, η οποία αναγνωρίστηκε ως μια «σκιώδης πανδημία» που άρχισε να διαχέεται εξαιτίας του εγκλεισμού που επιβλήθηκε, και στον περιορισμό των διαθέσιμων υπηρεσιών στήριξης και προστασίας των επιζωσών/-ζόντων (UN Women, 2020· Bourgault et al., 2021). Ενώ το θέμα της έμφυλης βίας κυριάρχησε στον δημόσιο λόγο, σε κάποια κράτη μέλη άρχισαν να ακούγονται φωνές που έδωσαν έμφαση στην εξισορρόπηση της επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής όχι μόνο στις εξειδικευμένες συζητήσεις στο πλαίσιο των σπουδών του φύλου και των οργανώσεων που ασχολούνται με την ισότητα των φύλων, αλλά και σε λιγότερο εξειδικευμένα πλαίσια. Είναι, για

παράδειγμα, χαρακτηριστικό ότι την περίοδο αυτή άρχισαν να πολλαπλασιάζονται τα εκλαϊκευμένα άρθρα με πρακτικές συμβουλές για το πώς θα καταφέρουν οι εργαζόμενες/-οι να εξισορροπήσουν τις επαγγελματικές τους δραστηριότητες με τις υποχρεώσεις φροντίδας. Ο πολλαπλασιασμός των άρθρων αυτών καταδεικνύει ότι το βασικό στοιχείο το οποίο διαχωρίζει την υγειονομική κρίση του κορονοϊού από άλλες κρίσεις, στις οποίες η έμφαση δινόταν κυρίως σε φαινόμενα που σχετίζονται με τον δημόσιο χώρο (πτώση της παραγωγικότητας, ανεργία, αστεγία), είναι η έμφαση που δόθηκε στον ιδιωτικό χώρο. Ο εγκλεισμός που επιβλήθηκε οδήγησε στην αναδιοργάνωσή του με τέτοιο τρόπο ώστε να αποτελεί χώρο δουλειάς και συγχρόνως φροντίδας, γεγονός που έκανε πιο ορατές ανισότητες που προηγουμένως ήταν δυσδιάκριτες.

Ακόμα και αν αυτό δεν αποτυπώθηκε άμεσα στις δημόσιες συζητήσεις για τις κοινωνικές πολιτικές, οι συνέχειες μεταξύ αμειβόμενης και μη αμειβόμενης εργασίας στους αφανείς χώρους του σπιτιού και της οικογένειας αποτέλεσαν καθημερινό βίωμα για έναν αυξημένο αριθμό ανθρώπων και των δύο φύλων, που ήρθαν ξαφνικά αντιμέτωπες/-οι με τον άνισο καταμερισμό τους. Αυτό είχε ως συνέπεια σε κάποια κράτη μέλη να έρθουν στο φως της δημοσιότητας ζητήματα που έως τότε παρέμεναν στην αφάνεια. Όπως υποστηρίζει το ακόλουθο απόσπασμα για τη Μεγάλη Βρετανία λίγο πριν την έξοδο από την ΕΕ:

Ενώ στις περισσότερες κρίσεις τα φώτα της δημοσιότητας τείνουν να είναι στην οικονομία και την αμειβόμενη απασχόληση, σε αυτή την κρίση οι απλήρωτες εργασίες φροντίδας που γίνονται στο σπίτι έχουν αποκτήσει πρωτοφανή ορατότητα, ιδιαίτερα καθώς γίνονται παράλληλα με τη μισθωτή εργασία και με άλλες δεσμεύσεις (Rubery et al., 2020:71).

Ακόμα και σε αυτά τα κράτη μέλη, όμως, που το θέμα έλαβε δημοσιότητα, δεν υπήρξε πρόβλεψη, στον σχεδιασμό των πολιτικών για την αντιμετώπιση του κορονοϊού, σχετικά με την ενσωμάτωση της διάστασης του φύλου.

Αυτό είχε ως συνέπεια όχι απλά να υπάρξει οπισθοδρόμηση, αλλά και να δημιουργηθούν νέες μορφές έμφυλων ανισοτήτων που δυσχεραίνουν ακόμα περισσότερο τις προσπάθειες για συμφιλίωση επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής, με αποτέλεσμα να επιβαρύνονται ιδιαίτερα οι γυναίκες εργαζόμενες. Όπως υποστήριξε σχετική έκθεση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου:

Υπάρχουν αναδυόμενες ενδείξεις ότι, ενώ οι άνδρες έχουν επηρεαστεί δυσανάλογα από την ίδια την ασθένεια, οι γυναίκες πλήττονται πιο σοβαρά από τις πολιτικές που εφαρμόζονται για την καταπολέμησή της και την αντιμετώπιση της οικονομικής και κοινωνικής κατάρρευσης (European Parliament, 2021:6).

Η αναγνώριση αυτών των έμφυλων ανισοτήτων οδήγησε κάποια κράτη μέλη να υιοθετήσουν μια σειρά έκτακτων μέτρων που απέβλεπαν στην προσωρινή αντιμετώπιση των προβλημάτων που προέκυψαν: (α) υιοθέτηση ειδικών γονικών αδειών (πατρότητας-μητρότητας) όταν εργάζονται και οι δύο γονείς και δεν μπορούν να παρέχουν φροντίδα, και (β) εξαίρεση επιλεγμένων δομών φροντίδας από τα μέτρα για την καραντίνα, ώστε να εξυπηρετήσουν τις ανάγκες φροντίδας των εργαζομένων στα βασικά επαγγέλματα που συνεχίζουν να απαιτούν φυσική παρουσία στους χώρους εργασίας.

Παρόλο που οι πολιτικές για τις γονικές άδειες υιοθετήθηκαν από όλα τα κράτη μέλη της ΕΕ, οι επιπτώσεις τους διαφέρουν ανάλογα με το είδος τους. Όπως υποστηρίζουν οι Rubery και Tavora (2021), στην περίπτωση των ειδικών γονικών αδειών, η αποτελεσματικότητά τους εξαρτάται από το αν είναι αμειβόμενες, αν χρειάζονται την έγκριση των διευθυντών, αν δίνονται με εισοδηματικά κριτήρια, και αν οι αμοιβές που τους αντιστοιχούν είναι υψηλότερες ή ίσες με τις αποζημιώσεις που δίνονται για τη διατήρηση των θέσεων εργασίας. Αν οι γονικές άδειες πληρώνονται περισσότερο ή το ίδιο με τις αποζημιώσεις που δίνονται για τη διατήρηση των θέσεων εργασίας, αναγνωρίζεται η αξία της φροντίδας και δίνονται κίνητρα και στους δύο γονείς να τις πάρουν. Αντίθετα, όταν οι γονικές άδειες δεν αμειβονται, όπως στην περίπτωση της Ισπανίας, όταν χρειάζεται η συγκατάθεση της εργοδοσίας για την έγκρισή τους, όταν εξαρτώνται από το εισόδημα, ή αμειβονται πολύ χαμηλά, τότε υποτιμάται η αξία της φροντίδας, με αποτέλεσμα τα άτομα που την παρέχουν, που είναι κυρίως γυναίκες, να εξαρτώνται για την επιβίωσή τους από άλλα μέλη της οικογένειάς τους. Αντίθετα, σε χώρες όπως το Βέλγιο και η Ιταλία δόθηκαν κίνητρα στους γονείς να μοιραστούν τις ευθύνες φροντίδας, επιτρέποντας σε κάθε έναν από αυτούς να πάρουν έως 50% των γονικών αδειών ώστε, για να μπορέσουν να συμπληρώσουν ολοκληρωμένες άδειες, να πρέπει να εμπλακούν και οι δύο. Συνολικά, αυτό που δείχνει η ευρωπαϊκή περίπτωση είναι ότι οι πολιτικές για τις γονικές άδειες ενδέχεται να έχουν είτε θετικά αποτελέσματα, αναγνωρίζοντας την αξία της φροντίδας και δίνοντας κίνητρα για το μίσθιασμα των ευθυνών φροντίδας μεταξύ των φύλων, είτε αρνητικά αποτελέσματα, οδηγώντας περισσότερους γονείς, που κατά κανόνα είναι μητέρες, στην ανεργία (Rubery and Tavora, 2021). Αντίθετα με τις άδειες, το άνοιγμα των δομών φροντίδας για την κάλυψη των αναγκών των εργαζομένων πρώτης γραμμής δεν υιοθετήθηκε ευρέως από τα κράτη μέλη, με συνέπεια να υπάρχουν σημαντικές διαφοροποιήσεις.

4. Η συμφιλίωση εργασίας και οικογένειας στην Ελλάδα κατά τη διάρκεια της πανδημίας

Οι πολιτικές για τη συμφιλίωση της επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής στην Ελλάδα εστιάζουν πρώτον στην παροχή αδειών και δεύτερον στην παροχή πρόσβασης σε κρατικές και επιχειρηγούμενες δομές φροντίδας. Σε αντίθεση με άλλα κράτη μέλη της ΕΕ, στις σχετικές πολιτικές δεν ευνοήθηκαν οι ευέλικτες μορφές απασχόλησης, καθώς δεν φαίνεται να υπάρχει προτίμηση για αυτές τις μορφές απασχόλησης, αλλά ούτε και σχετικές συνδικαλιστικές διεκδικήσεις (Καραμεσίνη, 2021· Καραμεσίνη, Σκόμπα και Χατζηβαρνάβα, 2019).

Όταν ξεκίνησε η πανδημία, η σχετική νομοθεσία για τις γονικές άδειες προέβλεπε τα ακόλουθα: (α) άδειες μητρότητας μετά αποδοχών (τρεις μήνες για τον δημόσιο τομέα, δύο μήνες για τον ιδιωτικό και δύο μήνες για τις αυτοαπασχολούμενες), (β) άδειες φροντίδας παιδιού μετά αποδοχών (εννιά μήνες για τον δημόσιο τομέα, τέσσερις μήνες για τον ιδιωτικό), οι οποίες αφορούν τόσο τις μητέρες όσο και τους πατέρες που μπορούν να τις πάρουν είτε αυτόνομα είτε να τις καταναείμουν μεταξύ τους, (γ) άδειες πατρότητας μετά αποδοχών (δύο ημερών για τον δημόσιο και ιδιωτικό τομέα), (δ) άδειες σχολικής παρακολούθησης παιδιών μετά αποδοχών (τέσσερις ημέρες για τον δημόσιο και ιδιωτικό τομέα) και (ε) μειωμένο ωράριο εργασίας μετά αποδοχών για γονείς παιδιών ή συζύγων με αναπηρία.

Επίσης, προβλέπονταν: (α) γονικές άδειες άνευ αποδοχών (εξήντα μήνες για τον δημόσιο τομέα και τέσσερις μήνες για τον ιδιωτικό) και (β) άδειες άνευ αποδοχών λόγω ασθένειας εξαρτημένου μέλους (έως και έναν μήνα για τον δημόσιο και ιδιωτικό τομέα) (Καραμεσίνη, 2021:280-281). Παρόλο που το νομικό πλαίσιο είναι αρκετά ανεπτυγμένο και συμπεριέλαβε τα τελευταία χρόνια και τις/τους αυτοαπασχολούμενες/-ους, διακρίνεται από σαφείς ανισότητες μεταξύ των διαφορετικών ομάδων απασχολούμενων, με τον δημόσιο τομέα να έχει σαφώς πιο γενναιόδωρες παροχές σε σχέση με τους υπόλοιπους, και τον τομέα των αυτοαπασχολούμενων να έχει τις λιγότερες παροχές. Το γεγονός ότι στην Ελλάδα δεν υπάρχει ένα σύστημα συλλογής στατιστικών δεδομένων σχετικά με το ζήτημα των αδειών κάνει ιδιαίτερα δύσκολη την ανάλυση της εφαρμογής του νομικού αυτού πλαισίου τόσο στον δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα, όσο και σε άνδρες και γυναίκες αντίστοιχα (Χατζηβαρνάβα, 2019). Συγχρόνως, όμως, όπως συμβαίνει σε όλο τον κόσμο, το σύστημα των παρεχόμενων αδειών δεν ήταν σε θέση να καλύψει σε κανέναν τομέα τις ιδιαίτερα αυξημένες ανάγκες για φροντίδα που προέκυψαν στη διάρκεια της πανδημίας.

Ο άλλος βασικός τομέας άσκησης πολιτικών για τη συμφιλίωση της επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής είναι αυτός των δομών φροντίδας και εκπαίδευσης παιδιών. Πέρα από τη φοίτηση στα σχολεία, που είναι υποχρεωτική για όλα τα παιδιά για τα εννέα πρώτα χρόνια της εκπαίδευσης (πρώτη δημοτικού έως τρίτη γυμνασίου), με το άρθρο 34 του Νόμου 4704/2020 (Α' 133) έγινε επίσης υποχρεωτική η διετής φοίτηση στα νηπιαγωγεία όσων νηπίων την 31η Δεκεμβρίου του έτους εγγραφής συμπληρώνουν ηλικία πέντε ετών, και για όσα νήπια που συμπληρώνουν ηλικία τεσσάρων ετών σταδιακά από το σχολικό έτος 2018-2019. Αυτό οδήγησε στη δημιουργία νέων δομών και νέων τμημάτων στις δομές των δήμων, οι οποίες δεν τηρούσαν πάντοτε τις ενδεδειγμένες προδιαγραφές, αλλά άρχισαν να καλύπτουν ολοένα και περισσότερες ανάγκες φροντίδας παιδιών αυτής της ηλικίας. Επιπλέον, μέσω του προγράμματος ενταξίωσης της οικογενειακής και επαγγελματικής ζωής που χρηματοδοτήθηκε από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο (ΕΚΤ), δόθηκε δωρεάν πρόσβαση σε δομές φροντίδας παιδιών. Το πρόγραμμα έδωσε προτεραιότητα σε αιτούσες μητέρες με βάση κοινωνικά κριτήρια, δηλαδή σε γυναίκες άνεργες, με επισφαλή απασχόληση, με αναπηρίες και με χαμηλά εισοδήματα, μέσω αιτήσεων που καταθέτουν σε δομές του δημόσιου ή του ιδιωτικού τομέα της επιλογής τους με ένα κουπόνι για κάθε ωφελούμενη (Σκόμπα, 2019). Το πρόγραμμα έχει αξιολογηθεί πολύ θετικά από τις ωφελούμενες, μολονότι διακρίνεται από έμφυλες προκαταλήψεις, καθώς απευθύνεται μόνο σε μητέρες, ενώ οι πατεράδες έχουν πρόσβαση μόνο όταν είναι μονογονείς. Παρόλο που έχει θετικά αποτελέσματα ως προς τη συμμετοχή των γυναικών στην αγορά εργασίας, ενισχύει την αντίληψη ότι η φροντίδα των παιδιών αποτελεί ευθύνη των γυναικών και δεν προκρίνει το μοίρασμα των ευθυνών μεταξύ των φύλων (Καραμεσίνη, 2021).

Ο τομέας της φροντίδας ατόμων με αναπηρίες και ηλικιωμένων είναι ο λιγότερο ανεπτυγμένος στην Ελλάδα και οι ανάγκες φροντίδας καλύπτονται κυρίως από τα μέλη των νοικοκυριών και από άτυπες/-ους φροντίστριες/-ιοτές, που είναι πολύ συχνά μετανάστριες/-τες. Οι σχετικές πολιτικές εστίαζαν στο παρελθόν σε ιατρικές και κοινωνικές υπηρεσίες για άτομα με αναπηρίες και ηλικιωμένους που ήταν κυρίως κλειστής φροντίδας, αλλά από την δεκαετία του 1980 διευρύνονται και συμπεριλαμβάνουν υπηρεσίες ανοικτής φροντίδας, όπως τα Κέντρα Ανοικτής Προστασίας Ηλικιωμένων (ΚΑΠΗ), και της κατ' οίκον φροντίδας με το Πρόγραμμα «Βοήθεια στο Σπίτι» (Χατζηβαρνάβα, 2019). Για τα παιδιά με αναπηρία υπάρχουν επίσης ειδικά σχολεία. Στην περίοδο της πανδημίας

έκλεισαν τα ΚΑΠΗ, αλλά παρέμειναν ανοιχτές κάποιες δομές για τα άτομα με αναπηρίες, και το πρόγραμμα *Βοήθεια στο σπίτι* προσαρμόστηκε για να παρέχει υπηρεσίες σε άτομα που ήταν ιδιαίτερα ευάλωτα και απομονωμένα. Οι συγγενείς που φρόντιζαν ηλικιωμένους που βρίσκονται σε κλειστές δομές ή σε σπίτια με ιδιωτικές/-ούς φροντίστριες/-ιστές σε πολλές περιπτώσεις έπρεπε να κρατήσουν αποστάσεις ή να σταματήσουν εντελώς να τους επισκέπτονται, εξαιτίας του αυξημένου κινδύνου σοβαρής νόσησης και θανάτου από κορονοϊό λόγω ηλικίας. Παρόλο που αυτό δεν ενέτεινε τον φόρτο εργασίας τους, δημιούργησε πολλά προβλήματα για τους ηλικιωμένους, που έχασαν τις επαφές τους με τους οικείους τους.

Αν και η Ελλάδα, μαζί με την Κύπρο και την Πολωνία, είναι τα κράτη που εμφάνιζαν ήδη πριν την κρίση του κορονοϊού τα υψηλότερα έμφυλα χάσματα στη φροντίδα στην ΕΕ (EIGE, 2021), ο σχεδιασμός των πολιτικών για την αντιμετώπιση των χασμάτων αυτών δεν έθεσε ως προτεραιότητα τη συμφιλίωση της επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής. Οι πολιτικές για την απασχόληση στην καραντίνα απέβλεπαν κυρίως στη στήριξη της απασχόλησης και την αποφυγή της αύξησης των απολύσεων εξαιτίας της μείωσης της κατανάλωσης και του υποχρεωτικού κλεισίματος επιχειρήσεων. Προβλέφθηκαν έτσι αποζημιώσεις για τους εργαζόμενους/-ες των επιχειρήσεων αυτών, οι οποίες καταβάλλονταν από το κράτος για το διάστημα που βρίσκονταν σε αναστολή. Οι επιχειρήσεις υποχρεούνταν ως αντάλλαγμα να μην προβούν σε μειώσεις προσωπικού με καταγγελία σύμβασης εργασίας και, σε περίπτωση πραγματοποίησής τους, αυτές θα ήταν άκυρες. Εντούτοις το κλείσιμο των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων και των δομών φροντίδας έκαναν επιτακτική την ανάγκη για την αντιμετώπιση των *αυξημένων αναγκών φροντίδας, ιδιαίτερα των γονιών.*

4.1 Άδειες για γονείς

Παρόλο που δεν αποτελούσε προτεραιότητα, δημιουργήθηκε ένα πλαίσιο για την κάλυψη των αναγκών των εργαζόμενων γονιών μέσω της χορήγησης ειδικών αδειών. Σύμφωνα με το άρθρο 4 της ΠΝΠ της 11/3/2020 (Α'55), η οποία κυρώθηκε με το άρθρο 2 του Ν. 4682/2020 (Α'76) θεσπίστηκαν έκτακτες γονικές άδειες σε περιόδους αναστολής των δραστηριοτήτων εκπαίδευσης και φροντίδας. Οι άδειες αυτές αφορούσαν γονείς παιδιών εγγεγραμμένων σε παιδικούς σταθμούς προσχολικής ηλικίας, καθώς και σε νηπιαγωγεία, δημοτικά και γυμνάσια (πρώτα εννιά έτη) και ειδικά σχολεία, καθώς και γονείς ατόμων με αναπηρία κάθε ηλικίας, εγγεγραμμένα σε ειδικούς σταθμούς εκπαίδευσης και φροντίδας. Με την Υπουργική Απόφαση 17787/520/8.5.2020 Κ.Υ.Α.(Β'1778) και Δ1α/ΓΠ.οικ. 72989/14.11.2020 εξειδικεύτηκαν οι διαδικασίες για την εφαρμογή των μέτρων αυτών και επεκτάθηκαν ώστε να συμπεριλάβουν και γονείς παιδιών που φοιτούν σε ολόημερα σχολεία ή παιδιών που ήταν στην τελευταία τριετία της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης (λύκειο) και σε ιδιωτικά φροντιστήρια.

Ο σχεδιασμός των αδειών προέβλεπε τριήμερη κατ' εξαίρεση άδεια μετά αποδοκών, ακολουθούμενη από μία ημέρα ετήσιας άδειας, η οποία επαναλαμβανόταν κάθε τέσσερις εργάσιμες ημέρες. Σε περίπτωση που οι εργαζόμενοι/-οι δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις ή είχαν εξαντλήσει τις ετήσιες άδειές τους, μπορούσαν να κάνουν χρήση οποιασδήποτε άλλης άδειας. Τις έκτακτες αυτές άδειες δικαιούνταν όλες/-οι οι εργαζόμενοι/-οι του ιδιωτικού και του δημόσιου τομέα. Και οι δύο γονείς (πατέρας-μητέρα) δικαιούνταν να λαμβάνουν έκτακτες άδειες, αλλά όχι ταυτόχρονα. Η περίοδος της έκτακτης άδειας πραγματοποιείτο με καταβολή εθνικής ασφάλισης, τα 2/3

από τον εργοδότη και το 1/3 από το κράτος. Η έκτακτη άδεια χορηγούνταν εκτός των γονικών αδειών για ασθένεια παιδιών ή τις αναρρωτικές άδειες ή την αναγκαστική απομόνωση παιδιών που προκαλείται από τον COVID-19. Ωστόσο αυτές οι έκτακτες άδειες προβλέπονταν κυρίως για τους γονείς που δεν μπορούσαν να εργαστούν εξ αποστάσεως, ενώ όσοι δικαιούνταν εξ αποστάσεως εργασία δεν είχαν πρόσβαση σε αυτές. Η συγκεκριμένη πολιτική βασίστηκε στην αρχή ότι η έκτακτη άδεια θα πρέπει να παρέχεται ως τελευταία λύση και μόνο εφόσον δεν υπήρχε άλλος τρόπος αντιμετώπισης του προβλήματος, κυρίως η τηλεργασία. Τα μέτρα αυτά ουσιαστικά, επομένως, αποσιώπησαν τα ζητήματα ισορροπίας μεταξύ επαγγελματικής και προσωπικής ζωής που αντιμετωπίζουν όσες/-οι εργάζονται εξ αποστάσεως με τηλεργασία. Στον σχεδιασμό των σχετικών πολιτικών θεωρήθηκε ότι θα μπορούν να φροντίζουν τα παιδιά τους ενώ εργάζονταν από το σπίτι. Ο σχεδιασμός αυτός αναδεικνύει την κυριαρχία στερεοτυπικών προσλήψεων του φύλου, που θέλουν τις εργαζόμενες μητέρες να συνδυάζουν πολλαπλούς ρόλους και να αγνοούν το κόστος που αυτό μπορεί να έχει για τη σωματική και ψυχική τους υγεία, την κοινωνική και προσωπική τους ζωή, αλλά και για την επαγγελματική τους εξέλιξη.

4.2 Η λειτουργία των σχολείων στην πανδημία

Στις 10/03/2020, η Ελληνική Κυβέρνηση στο πλαίσιο των μέτρων για την αντιμετώπιση του κορονοϊού αποφάσισε να αναστείλει τη λειτουργία των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων όλων των βαθμίδων, ξεκινώντας ένα πρόγραμμα εξ αποστάσεως εκπαίδευσης μέσω της χρήσης νέων τεχνολογικών εργαλείων. Για την εξ αποστάσεως εκπαίδευση των παιδιών του δημοτικού, του γυμνασίου και του λυκείου στήθηκε μια ειδική πλατφόρμα Webex, η οποία δεν είχε χρησιμοποιηθεί στο παρελθόν. Αυτό σήμαινε ότι δεν υπήρχε το απαραίτητο εκπαιδευτικό υλικό ούτε προηγήθηκε η απαραίτητη εκπαίδευση εκπαιδευτικών, μαθητών/-τριών και γονιών σχετικά με τη χρήση της πλατφόρμας, η οποία ξεκίνησε απευθείας με πολλαπλά προβλήματα και ελλείψεις (Κογκίδου, 2021). Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να υπάρχουν κοινωνικές ανισότητες ως προς την πρόσβαση στη διαδικτυακή πλατφόρμα, καθώς η σύνδεση και οι συσκευές εξαρτώνται από την κοινωνική κατάσταση των οικογενειών.

Αρχικά η πλατφόρμα ήταν δυσλειτουργική και υπερφορτωμένη, δυσκολεύοντας τόσο τους/τις δασκάλους/-ες και καθηγητές/-ήτριες όσο και τους/τις μαθητές/-ήτριες να συνδεθούν, με αποτέλεσμα να αναγκάζονται οι γονείς να αφιερώνουν επιπλέον χρόνο να επιλύσουν τεχνικά ζητήματα. Για πολλούς γονείς αυτό σήμαινε συχνές διακοπές της εργασίας για τη στήριξη των παιδιών, ενώ, ακόμα και όταν αυτά τα προβλήματα επιλύονταν, δεν υπήρχε η δυνατότητα χρήσης του διαδικτύου για εργασία, διότι το εύρος της σύνδεσης δεν επαρκούσε. Προκειμένου να αντιμετωπιστούν αυτά τα τεχνικά προβλήματα, το Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων έλαβε την απόφαση να οργανώσει τη διδασκαλία σε δύο βάρδιες: τα μαθήματα του γυμνασίου και του λυκείου πραγματοποιούνταν το πρωί, ενώ των δημοτικών και των νηπιαγωγείων μετά το μεσημέρι, ενώ υπήρχαν ασύγχρονα μαθήματα τις πρωινές ώρες στην τηλεόραση για παιδιά δημοτικού. Αυτή η απόφαση είχε τραγικές συνέπειες για τη ζωή των εργαζόμενων γονιών –και κυρίως των μητέρων– καθώς η φροντίδα τις πρωινές ώρες συνέπιπτε με το εργασιακό ωράριο. Για πολλούς γονείς, αυτό είχε ως αποτέλεσμα να αναγκάζονται να παίρνουν δύσκολες αποφάσεις σχετικά με την κατανομή του χρόνου φροντίδας και εργασίας, οι οποίες οδηγούσαν σε υπερβολική κούραση, ανικανότητα συγκέντρωσης στην εργασία, αλλά και ανεπαρκή φροντίδα.

Γενικότερα, ο σχεδιασμός των πολιτικών για την αναστολή της διά ζώσης διδασκαλίας και το άνοιγμα των σχολείων αγνόησε την ανάγκη συμφιλίωσης επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής. Χαρακτηριστικό είναι ότι οι δραστηριότητες των ολόημερων σχολείων, που είναι κομβικές για τη στήριξη της εργασίας πλήρους απασχόλησης, ανεστάλησαν για το μεγαλύτερο μέρος του έτους, οδηγώντας σε μια σημαντική οπισθοδρόμηση όσον αφορά τις πολιτικές για ισότητα των φύλων. Τον Μάιο του 2020, τα σχολεία άνοιξαν για σύντομο χρονικό διάστημα, αλλά οι μαθήτριες/-τές παρακολουθούσαν μόνο λίγες ημέρες την εβδομάδα μαθήματα, καθώς χωρίστηκαν σε δύο ομάδες και μόνο η μισή τάξη μπορούσε να κάνει διά ζώσης μαθήματα, ενώ η υπόλοιπη τάξη τα έκανε διαδικτυακά. Κατά τη διάρκεια του 2021 τα σχολεία παρέμειναν κλειστά για το μεγαλύτερο μέρος της σχολικής χρονιάς. Τα ελληνικά σχολεία έκλεισαν για πολύ πιο παρατεταμένα διαστήματα σε σχέση με άλλα κράτη μέλη. Επιπλέον, στην Ελλάδα δεν υπήρχαν ανοικτά σχολεία για να βοηθηθούν οι εργαζόμενοι γονείς που παρείχαν υπηρεσίες πρώτης γραμμής. Οι μοναδικές δομές που παρέμειναν ανοικτές ήταν οι δομές φροντίδας ατόμων με αναπηρίες, που συνέχισαν να λειτουργούν παρά τις δυσκολίες.

Επιπλέον, το κλείσιμο των σχολείων έδωσε αφορμή για τη ρατσιστική αντιμετώπιση παιδιών που διαμένουν σε στρατόπεδα και δομές φιλοξενίας αιτούντων άσυλο, των οποίων η πρόσβαση στην εκπαίδευση διακόπηκε εντελώς (AIDA and ECRE, 2020). Αυτό συνεχίστηκε και σε περιόδους κατά τις οποίες τα σχολεία άνοιξαν για τα υπόλοιπα παιδιά στην Ελλάδα, εξαιτίας της αναστολής εξόδου που εφαρμόστηκε σε πολλά από τα κέντρα αυτά, ιδιαίτερα το ΚΥΤ. Πέρα από την καταπάτηση του δικαιώματος των παιδιών αυτών στην πρόσβαση στην εκπαίδευση (Συνήγορος του Πολίτη, 2021), οι γονείς τους, που αποτελούν μια ιδιαίτερα ευάλωτη κατηγορία, αντιμετώπισαν και συνεχίζουν να αντιμετωπίζουν έντονα προβλήματα συμφιλίωσης επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής, τα οποία εμποδίζουν την πρόσβασή τους στην αγορά εργασίας και την κοινωνική τους ένταξη στις τοπικές κοινωνίες. Στο πλαίσιο αυτό, έχει ιδιαίτερη σημασία να αναλογιστούμε τις διαθεματικές διαστάσεις της φροντίδας και της συμφιλίωσης επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής.

Παρόλο που το ζήτημα των κλειστών σχολείων άγγιξε έναν μεγάλο αριθμό εργαζομένων, κυρίως γυναικών, στον δημόσιο λόγο δεν συζητήθηκε ευρέως. Υπήρξε έντονη κριτική από συλλόγους διδασκόντων και γονέων για την παρατεταμένη περίοδο κλεισίματος και εξ αποστάσεως εκπαίδευσης που εφαρμόστηκε στην Ελλάδα, ακόμη και σε περιόδους που τα κρούσματα μόλυνσης από τον κορονοϊό ήταν σχετικά χαμηλά, η οποία όμως εστίασε κυρίως στις ψυχολογικές επιπτώσεις στην υγεία των παιδιών και όχι των γονιών. Αυτή η αποσιώπηση του ζητήματος στον δημόσιο λόγο στην Ελλάδα έρχεται σε αντίθεση με την ορατότητα των ζητημάτων της συμφιλίωσης επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής στη διάρκεια της πανδημίας σε άλλα κράτη μέλη της ΕΕ. Σχετίζεται δε άμεσα με την κατακλυσμική επίδραση του κινήματος με το, το οποίο κυριάρχησε στις φεμινιστικές διεκδικήσεις, πρακτικές και συζητήσεις στην περίοδο της πανδημίας.

5. Συμπεράσματα: Η κρίση του κορονοϊού ως αφορμή οπισθοδρόμησης της ισότητας των φύλων στην Ελλάδα

5.1 Η οικονομική κρίση

Η κρίση του κορονοϊού στην Ελλάδα ήρθε μετά από μια περίοδο οικονομικής κρίσης, η οποία ανέτρεψε τα στερεότυπα για τις έμφυλες σχέσεις εξουσίας. Παρόλο που υπήρχαν έντονες πιέσεις για επιστροφή των γυναικών σε παραδοσιακούς ρόλους μπέρων και φροντιστριών, παρατηρήθηκε ανθεκτικότητα ως προς τη συμμετοχή τους στην απασχόληση. Παρά τη ραγδαία αύξηση της ανεργίας και της επισφάλειας, υψηλά ποσοστά γυναικών παρέμειναν ενεργές είτε ως εργαζόμενες είτε αναζητώντας εργασία (Καραμεσίνη και Rubery, 2015). Αυτή η εμμονή ανέδειξε ότι, σε αντίθεση με άλλες κρίσεις, η οικονομική κρίση δεν κατάφερε να ανατρέψει τα κεκτημένα της ισότητας των φύλων που είχαν εμπεδωθεί μέσω των εργασιακών και καθημερινών πρακτικών κυρίως και όχι τόσο των επίσημων νομικών ρυθμίσεων και πολιτικών. Παρ' όλα αυτά, οι γυναίκες που παρέμειναν ή πρωτομπήκαν στην αγορά εργασίας την περίοδο της κρίσης αντιμετώπισαν τη διεύρυνση της επισφάλειας. Σύμφωνα με μια σχετική ανάλυση, ακόμα και οι γυναίκες που επέστρεφαν στη φροντίδα –είτε στο πλαίσιο της οικογένειάς τους είτε της κοινότητάς τους μέσω δράσεων αλληλεγγύης– το έκαναν περισσότερο από επιλογή που δήλωνε ευαλωτότητα, αλλά συγχρόνως και άρνηση αποδοχής της επισφάλειας στην αγορά εργασίας ως δεδομένης (Daskalaki et al., 2021).

Εξαιτίας των φιλελεύθερων πολιτικών που εφαρμόστηκαν την περίοδο εκείνη, ήδη επικρατούσε ευρύτερη «κρίση φροντίδας» στην υγειονομική περίθαλψη, που ήταν αποτέλεσμα, όπως στα περισσότερα κράτη μέλη του Παγκόσμιου Βορρά, της υποχώρησης του κράτους πρόνοιας εξαιτίας των πολιτικών λιτότητας που εφαρμόστηκαν στο πλαίσιο των μνημονίων (Frazer, 2016· Mezzadri et al., 2020). Εντούτοις η κρίση αυτή δεν επηρέασε τόσο αρνητικά τη συμφιλίωση της επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής στην Ελλάδα, καθώς τόσο οι γονικές άδειες όσο και οι δομές φροντίδας παιδιών διευρύνθηκαν κυρίως επειδή δόθηκε έμφαση στις κοινωνικές πολιτικές στο δημογραφικό έλλειμμα και στην αύξηση της παιδικής φτώχειας (Καραμεσίνη, 2021). Παρόλο που η ενσωμάτωση του φύλου στην περίπτωση των πολιτικών αυτών έγινε με κίνητρο την επιστροφή σε πιο παραδοσιακούς ρόλους των γυναικών, ως μπέρων που αναπαράγουν το έθνος και ως γεννημένων από τη φύση τους να φροντίζουν, αναπτύχθηκαν παράλληλα και προσπάθειες να ενισχυθεί η συμμετοχή των ανδρών στη φροντίδα μέσω της διεύρυνσης των αδειών πατρότητας, κυρίως λόγω πιέσεων της ΕΕ για εναρμόνιση με το σχετικό πλαίσιο.

5.2 Η υγειονομική κρίση

Σε αντίθεση με την οικονομική κρίση, όμως, οι πολιτικές για την αντιμετώπιση της πανδημίας στην Ελλάδα είχαν ιδιαίτερα αρνητικά αποτελέσματα για την ισότητα των φύλων. Για τις περισσότερες γυναίκες, η επιστροφή στη φροντίδα δεν ήταν μια απόφαση που σχετιζόταν με την άρνηση συμμετοχής στην επισφάλεια που κυριαρχούσε στην αγορά εργασίας, ενώ τα κινήματα αλληλεγγύης που έδωσαν κοινωνικό νόημα και αξία στη φεμινιστική έννοια της φροντίδας την περίοδο της οικονομικής κρίσης ατόνησαν στη διάρκεια της υγειονομικής κρίσης λόγω της απαγόρευσης του συγχρωτισμού. Στον τομέα της συμφιλίωσης της επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής, το κλείσιμο

των δομών φροντίδας και ο εγκλεισμός δημιούργησαν τις συνθήκες για να επικρατήσουν έστω και εφήμερα οπισθοδρομικές αντιλήψεις για τον ρόλο των γυναικών ως μητέρων και ως μη αμειβόμενων υπεύθυνων για τη φροντίδα, στις οποίες ήταν δύσκολο να υπάρξουν μαζικές αντιστάσεις.

Οι επίσημες πολιτικές βασίστηκαν και έθεσαν στόχους που ώθησαν τις γυναίκες κυρίως να εργάζονται από το σπίτι προκειμένου να συνδυάζουν τη φροντίδα της οικογένειας με την επαγγελματική εργασία. Η διάσταση του φύλου όχι μόνο δεν ενσωματώθηκε στις πολιτικές για τη συμφιλίωση της οικογενειακής και επαγγελματικής ζωής, αλλά επικράτησαν συντηρητικά στερεότυπα σχετικά με τον ρόλο των γυναικών ως μητέρων που φροντίζουν ανιδιοτελώς τους δικούς τους ανθρώπους, τα οποία υπερτονίζουν τη συμφιλίωση της επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής ως ένα ζήτημα που αφορά αποκλειστικά τις γυναίκες και τις ετεροκανονικές οικογένειες.

Αυτή η λογική της ενσωμάτωσης του φύλου με μέτρα που ενέχουν έμφυλη προκατάληψη δεν είναι φυσικά κάτι νέο, αλλά το συναντάμε ιστορικά ως κυρίαρχο στοιχείο της ανάπτυξης των σχετικών πολιτικών. Πριν την πανδημία, η Γενική Γραμματεία Ισότητας των Φύλων μετονομάστηκε σε Γενική Γραμματεία Δημογραφικής και Οικογενειακής Πολιτικής και Ισότητας των Φύλων. Με βάση τη λογική αυτή, η κυβέρνηση ανακοίνωσε στο Πλαίσιο της Εθνικής Στρατηγικής για την αντιμετώπιση του κορονοϊού στις 27.7.2020 ότι θα ξεκινήσει πιλοτικά ένα νέο έργο με τον τίτλο «Νταντάδες της γειτονιάς» για τις εργαζόμενες μητέρες στην Ελλάδα. Το πρόγραμμα χρηματοδοτείται από το Εθνικό Στρατηγικό Πλαίσιο Αναφοράς (ΕΣΠΑ), μέσω του οποίου θα δημιουργηθεί ένα «μητρώο επιμελητών/-τριών» πιστοποιημένων φροντιστών/-στριών και στη συνέχεια θα εκδοθούν κουπόνια για οικογένειες προκειμένου να προσλάβουν νταντάδες, οι οποίες θα εργάζονται είτε στο σπίτι τους ή στο σπίτι των γονέων (Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων, 2022). Αφορά δε τη στήριξη των μητέρων βρεφών ηλικίας από δύο μηνών έως δυόμισι ετών και την ενίσχυση της απασχόλησης των άνεργων γυναικών που θα απασχοληθούν ως νταντάδες.

Σκοπός του είναι, όπως υποστήριξε το σχετικό δελτίο Τύπου, να *αποτρέψει τις μητέρες* από το να εγκαταλείπουν τη δουλειά τους προσωρινά ή μόνιμα για να φροντίσουν τα παιδιά τους. Όπως είχε γίνει ήδη σαφές και με τη μετονομασία της ΓΠΦ, αποκλειστικός στόχος της δράσης ήταν οι μητέρες και η μείωση του δημογραφικού ελλείμματος. Όπως υποστήριξε η Γενική Γραμματέας:

Προσωπικά, δεν γνωρίζω καμία νέα μαμά που να μην ανησυχεί για το πού θα αφήσει το παιδί της, μετά την άδεια μητρότητας. Τα παιδιά μου έχουν μεγαλώσει αλλά δεν μπορώ να ξεχάσω, όταν ήταν στη βρεφική ηλικία και έπρεπε να επιστρέψω στην εργασία μου, το άγχος και την ψυχολογική πίεση. Ταυτόχρονα, είδα πολλές γυναίκες στο περιβάλλον μου να εγκαταλείπουν την εργασία τους ή τις φιλοδοξίες τους, όταν έγιναν μητέρες. Αρκετές από αυτές δεν γύρισαν ποτέ στον επαγγελματικό στίβο, αν και είχαν τα προσόντα για να κάνουν καριέρα. Θα ήθελα οι νεότερες γενιές γυναικών να έχουν τη δυνατότητα να κάνουν και καριέρα και οικογένεια, αν το θέλουν, και να μη χρειάζεται να επιλέξουν ένα από τα δύο (Συρεγγέλα, 2020).

Η ανακοίνωση αυτή έγινε εν μέσω της πανδημίας, όταν δεν μπορούσε ακόμα να εφαρμοστεί, εξαιτίας των περιορισμών της καραντίνας για την αποφυγή της διάδοσης του ιού. Όμως το 2022, με την άρση της καραντίνας, ανακοινώθηκε ότι θα αρχίσει να εφαρμόζεται πιλοτικά σε συγκεκριμένους δήμους προκειμένου να επεκταθεί σταδιακά σε όλη την επικράτεια.

Υιοθετώντας έμφυλα στερεότυπα και πρότυπα για τη μητρότητα και αποσιωπώντας τον ρόλο των πατέρων στη φροντίδα, η προσέγγιση αυτή εγγράφεται σε μια ευρύτερη συντηρητική στροφή προς την αντιμετώπιση των ζητημάτων της ισότητας των φύλων, σαν να αφορούν αποκλειστικά και μόνο τη διευκόλυνση των γυναικών να επιτελέσουν τα παραδοσιακά τους καθήκοντα. Επιπλέον, αγνοούνται οι διαθεματικές διαστάσεις της γονεϊκότητας και ιδιαίτερα πώς η κοινωνική τάξη, η ηλικία, η μεταναστευτική προέλευση και το φύλο καθιστούν κάποια σώματα μη αμειβόμενων φροντιστριών ως πιο ευάλωτα. Γίνεται έτσι αντιληπτό με ποιους τρόπους η ενσωμάτωση της ισότητας των φύλων στις κοινωνικές πολιτικές διολισθαίνει στη διάρκεια της πανδημίας σε στόχους που κάθε άλλο παρά φεμινιστικοί είναι. Και αυτό το βλέπουμε όταν περνάμε από την ουσιαστική ισότητα των φύλων στην ενίσχυση της μητρότητας των Ελληνίδων για την αντιμετώπιση του δημογραφικού ελλείμματος. Στο πλαίσιο αυτό, υπάρχει ένα κενό το οποίο θα μπορούσε να καλυφτεί από τη διεύρυνση της ατζέντας και των διεκδικήσεων των φεμινιστικών κινημάτων, για να συμπεριλάβουν παράλληλα με την έμφυλη βία και ζητήματα συμφιλίωσης επαγγελματικής, οικογενειακής και προσωπικής ζωής.

Βιβλιογραφία

Ξενόγλωσση

- Addati, L., Cattaneo, U. and Pozzan, E. (2022). *Care at work: Investing in care leave and services for a more gender equal world of work*, Geneva: International Labour Office, https://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---dgreports/---dcomm/documents/publication/wcms_838653.pdf
- AIDA and ECRE (2020). «Country Report: Access to education», <https://asylumineurope.org/reports/country/greece/reception-conditions/employment-and-education/access-education/>
- Bourgault, S., Peterman, A. and O'Donnell, M. (2021). *Violence against women and children during covid-19 –one year on and 100 papers in: A fourth research round up*, Center for Global Development, <https://www.cgdev.org/publication/violence-against-women-and-children-during-covid-19-one-year-and-100-papers-fourth>
- Bowlby, S. (2012). “Recognising the time-space dimensions of care: caringscapes and carescapes”, *Environment and Planning A*, 44, pp. 2101-2118, <https://doi.org/10.1068/a444492>
- Daskalaki, M., Fotaki, M. and Simosi, M. (2021). “The gendered impact of the financial crisis: Struggles over social reproduction in Greece”, *Environment and Planning A: Economy and Space*, 2, 53 (4), pp. 741-762, <https://doi.org/10.1177/0308518X20922857>
- EIGE (2021). *Gender inequalities in care and consequences for the labour market*, Vilnius: European Institute for Gender Equality.
- EIGE (2020). *Gender equality and the socio-economic impact of the COVID-19 pandemic*, Vilnius: European Institute for Gender Equality.
- Eurofound (2020). *Living, working and COVID-19*, COVID-19 series, Luxembourg: Publications Office of the European Union, Denis Bouget, Slavina Spasova and Bart Vanhercke.
- European Commission (2016). *Work-life balance measures for persons of working age with dependent relatives in Europe. A study of national policies*, Brussels: European Commission.

- European Parliament (2021). *Covid-19: The need for a gendered response*, Rosamund Shreeves (author), Brussels: European Parliament Research Service.
- European Women's Lobby (2019). *Purple Pact: A feminist approach to the economy*, Brussels: EWL.
- Ferrera, M. (2005). *The Boundaries of Welfare. European Integration and the New Spatial Politics of Social Protection*, Oxford: Oxford University Press.
- Fraser, N. (2016). "Contradictions of capital and care", *New Left Review*, July/August, pp. 99-117.
- Hjálmsdóttir, A. and Bjarnadóttir, V.S. (2021). "'I have turned into a foreman here at home': Families and work-life balance in times of COVID-19 in a gender equality paradise", *Gender Work Organization*, 28, pp. 268-283, <https://doi.org/10.1111/gwao.12552>
- Kambouri, N. (2021). *Towards a Gendered Recovery in the EU: Women and Equality in the Aftermath of the Pandemic*, Έκθεση για το Gender 5+, Brussels: Gender 5+.
- Leschke, J. and Jepsen, M. (2011). *The economic crisis – challenge or opportunity for gender equality in social policy outcomes? A comparison of Denmark, Germany and the UK*, Working Paper 2011.04, Brussels: ETUI.
- Mezzadri, A., Newman, S. and Stevano, S. (2021). "Feminist global political economies of work and social reproduction", *Review of International Political Economy*, <https://doi.org/10.1080/09692290.2021.1957977>
- Moura, T., Spindler, E. and Taylor, A. (2015). "Portugal's Masculinities Crisis: Gender equality in the era of flagging economies", Brazil: Instituto Promundo, <https://doi.org/10.22355/exaequo.2015.32.06>
- Pearson, R. and Sweetman, C. (2011) (eds.). *Gender and the Economic Crisis*, London: Practical Action and OXFAM.
- Rubery, J. and Tavora, I. (2021). "The Covid-19 crisis and gender equality: risks and opportunities", in B. Vanhercke, S. Spasova and B. Fronteddu (eds.), *Social policy in the European Union: State of play 2020. Facing the pandemic*, Brussels: European Trade Union Institute (ETUI) and European Social Observatory (OSE).
- Seguino, S. (2007). "Plus Ça Change? Evidence on Global Trends in Gender Norms and Stereotypes", *Feminist Economics*, 13 (2), pp. 1-28.
- UN Women (2021a). "Beyond Covid-19: A feminist plan for sustainability and social justice", <https://www.unwomen.org/sites/default/files/Headquarters/Attachments/Sections/Library/Publications/2021/Feminist-plan-for-sustainability-and-social-justice-en.pdf>
- UN Women (2021β). *COVID-19 and the care economy: Immediate action and structural transformation for a gender-responsive recovery*, Policy Brief No. 16, <https://www.unwomen.org/sites/default/files/Headquarters/Attachments/Sections/Library/Publications/2020/Policy-brief-COVID-19-and-the-care-economy-en.pdf>
- UN Women (2020). "The shadow pandemic: violence against women during covid-19", <https://www.unwomen.org/en/news/in-focus/in-focus-gender-equality-in-covid-19-response/violence-against-women-during-covid-19>
- Warren, T. (2021). "Work-life balance and gig work: 'Where are we now' and 'where to next' with the work-life balance agenda?" *Journal of Industrial Relations*, 63 (4), pp. 522-545, <https://doi.org/10.1177/00221856211007161>

- Ευρωπαϊκή Επιτροπή (2020). «Στήριξη της απασχόλησης των νέων - Γέφυρα προς την απασχόληση για την επόμενη γενιά». Ανακοίνωση της Επιτροπής προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο, την Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή και την Επιτροπή των περιφερειών, COM/2020/276 final.
- Ευρωπαϊκή Ένωση (2019). «Οδηγία 2019/1158 της 20ής Ιουνίου 2019 σχετικά με την ισορροπία μεταξύ επαγγελματικής και ιδιωτικής ζωής για τους γονείς και τους φροντιστές και την κατάρτιση της οδηγίας 2010/18/ΕΕ του Συμβουλίου».
- Καμπούρη, Ν. και Μαρινούδη, Σ. (2020). «Φύλο και ανθεκτικότητα», στο Γ. Πετράκη, Ν. Καμπούρη και Σ. Μαρινούδη, *Φύλο, κράτος πρόνοιας και ανθεκτικότητα στην κρίση*, Αθήνα: Νήσος.
- Καραμεσίνη, Μ. (2021). *Γυναίκες, φύλο και εργασία στην Ελλάδα*, Αθήνα: Νήσος.
- Καραμεσίνη, Μ. και Rubery, J. (2015). *Γυναίκες και λιτότητα. Η οικονομική κρίση και το μέλλον της ισότητας των φύλων*, Αθήνα: Νήσος και Εργαστήριο Σπουδών Φύλου - Πάντειο Πανεπιστήμιο.
- Καραμεσίνη, Μ., Σκόμπα, Μ. και Χατζηβαρνάβα, Ε. (2019). «Μοντέλα κοινωνικού κράτους, μοντέλα οικογένειας και φροντίδας και πολιτική συμφιλίωσης: Η Ελλάδα σε διεθνή σύγκριση», στο Μ. Καραμεσίνη και Μ. Συμεωνάκη (επιμ.), *Συμφιλίωση εργασίας και οικογένειας στην Ελλάδα. Γένεση, εξέλιξη και αποτίμηση μιας πολιτικής*, Αθήνα: Νήσος και Εργαστήριο Σπουδών Φύλου - Πάντειο Πανεπιστήμιο.
- Κάτσικας, Δ.Χ. και Φασιανός Α. (2021). «In focus – Πανδημία και ανεργία στην Ευρώπη», *ΕΛΙΑΜΕΠ*, <https://www.eliamep.gr>
- Κάτσικας, Δ.Χ. και Φασιανός, Α. (2020α). «In focus – Ανεργία και Covid-19: Είναι η Ευρωζώνη πιο ανθεκτική από τις ΗΠΑ;», *ΕΛΙΑΜΕΠ*, <https://www.eliamep.gr>
- Κοκίδου, Μ. (2021). «Τηλεκπαίδευση: είναι αυτό το μέλλον του σχολείου;», *2045: Το Μέλλον Σήμερα*, <https://www.2045.gr/thematologia/ekpaideusi/tilekpekpaidefsi-einai-afto-to-mellon-tou-sxoleiou/>
- Σκόμπα, Μ. (2019). «Υπηρεσίες φροντίδας για παιδιά προσχολικής ηλικίας: Βασικό εργαλείο εναρμόνισης οικογενειακής και επαγγελματικής ζωής», στο Μ. Καραμεσίνη και Μ. Συμεωνάκη (επιμ.), *Συμφιλίωση εργασίας και οικογένειας στην Ελλάδα. Γένεση, εξέλιξη και αποτίμηση μιας πολιτικής*, Αθήνα: Νήσος και Εργαστήριο Σπουδών Φύλου - Πάντειο Πανεπιστήμιο.
- Συμεωνάκη Μ., Χατζηβαρνάβα, Ε., Καζάνη, Α., Σταματοπούλου, Γ., Αθανασοπούλου, Α. και Παρσάνογλου Δ. (2020). «Εργασία, οικογένεια, συντροφικότητα και γονεϊκότητα κατά το πρώτο κύμα της πανδημίας COVID-19», *Κοινωνική Πολιτική*, 13, Δεκέμβριος, σελ. 5-42.
- Συνήγορος του Πολίτη (2021). Εκπαιδευτική ένταξη παιδιών που διαβιούν σε Δομές και ΚΥΤ του Υπουργείου Μετανάστευσης & Ασύλου, <https://www.synigoros.gr/el/?i=childrens-rights.el.dpporismata>
- Συρεγγέλα, Μ. (2020). «Νταντάδες της γειτονιάς: Πότε ξεκινά το πρόγραμμα και ποιοι είναι οι δικαιούχοι», *Έθνος* 02.08.2020, https://www.ethnos.gr/ellada/118140_ntantades-tis-geitonias-pote-xekina-programma-roiioi-einai-oi-dikaiouhoi
- Υπουργείο Απασχόλησης και Κοινωνικών Υποθέσεων (2020). «Απόφαση Υπουργείου “Χορήγηση άδειας έκτακτου σκοπού σε περίπτωση αναστολής λειτουργίας εκπαιδευτικών μονάδων ή

μονάδων φροντίδας παιδιών, καθώς και τμημάτων αυτών λόγω κρουσμάτων κορωνοϊού COVID 19”», <https://www.e-forologia.gr/lawbank/document.aspx?digest=AA9C05C816EB6140.1D031AEA53&version=2020/10/01>

Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων (2022). «Πρόγραμμα Νταντάδες της γειτονιάς», <https://ypergasias.gov.gr/isotita-ton-fylon/programma-ntantades-tis-geitonias/>

Χατζηβαρνάβα, Ε. (2019). «Γονικές και λοιπές άδειες φροντίδας: Σημαντική πρόοδος, κατακερματισμός και ανισότητες», στο Μ. Καραμεσίνη και Μ. Συμεωνάκη (επιμ.), *Συμφιλίωση εργασίας και οικογένειας στην Ελλάδα. Γένεση, εξέλιξη και αποτίμηση μιας πολιτικής*, Αθήνα: Νήσος και Εργαστήριο Σπουδών Φύλου - Πάντειο Πανεπιστήμιο.

Δεν είμαστε όλες σε αναμονή για τη «λήξη» της πανδημίας: φεμινιστικές αρθρώσεις για την έμφυλη βία στη Λατινική Αμερική

Ματίνα Παπαγιαννοπούλου & Ναυσικά Μοσχοβάκου

Τμήμα Κοινωνικής Πολιτικής, Πάντειο Πανεπιστήμιο

Περίληψη

Η πανδημία έφερε με ένταση στο προσκήνιο προϋπάρχουσες βαθιές και αλληλένδετες έμφυλες ανισότητες, συνυφασμένες με διασταυρούμενα συστήματα καταπίεσης και τρωτότητας. Σε αυτές τις συνθήκες, η έμφυλη βία επηρέασε δυσανάλογα αυτές/-ούς που ήταν ήδη πιο πιθανό να τη βιώσουν, καταγράφοντας αύξηση στα ποσοστά των αναφορών παγκοσμίως. Στη Λατινική Αμερική, όπου παρατηρούνται διαχρονικά μερικά από τα υψηλότερα ποσοστά έμφυλης βίας και γυναικοκτονιών, τα φεμινιστικά κινήματα, οριζόντιες συλλογικότητες και ομάδες κοινωνικών δικαιωμάτων διάνοιξαν νέους τρόπους έκφρασης, ώστε να ανταποκριθούν στις έμφυλες, φυλετικές, ταξικές και άλλες πιέσεις που σημειώνονται στο πεδίο της κοινωνικής πολιτικής. Έξω από θεσμικά πλαίσια, σφυρηλατήθηκαν μορφές συλλογικής φεμινιστικής απόκρισης, αλληλεγγύης και αντίστασης μέσα από την επινόηση και τη συγκρότηση εναλλακτικών πρακτικών, δομών και υπηρεσιών για επιζώσες έμφυλης βίας. Αυτά τα εγχειρήματα συγκροτούν ένα «εμείς» που μετατοπίζεται από το (δια)τοπικό στο διεθνικό, ενεργοποιώντας νέες δυνατότητες συλλογικής φεμινιστικής άρθρωσης απέναντι στη βία, τη φτώχεια και τον αποκλεισμό.

Λέξεις κλειδιά: φύλο, έμφυλη βία, φεμινισμός, πανδημία, Λατινική Αμερική, κινήματα

Abstract

The pandemic outbreak has brought to the forefront pre-existing rooted and interconnected gender inequalities, intersected with systems of oppression and vulnerability. Under these circumstances, gender-based violence disproportionately affected those who were already most likely to experience such incidents, and related reports rates were increased worldwide. In Latin America, where some of the highest rates of gender-based violence and femicides have been reported over the years, feminist movements, grass root collectives and social rights' groups

have opened up new ways of expression to address gender, racial, class and other social tensions that are identified at the social policy field. Beyond institutional frameworks, forms of collective feminist response, solidarity and resistance were forged through the invention and development of alternative practices, structures and services for survivors of gender-based violence. These ventures form a strong “we” that shifts from the (inter)local to the transnational level, and reveal new possibilities of collective feminist articulation against violence, poverty and exclusion.

Keywords: gender, gender based violence, feminism, pandemic, Latin America, movements

«Κατά την αναγκαστική και ουσιαστική συνειδητοποίηση της θνητότητάς μου, και του τι ευχόμενοι να είμαι και τι θα ήθελα για τη ζωή μου [...] αυτό που μετάνιωσα περισσότερο ήταν οι σιωπές μου. Τι είχα ποτέ φοβηθεί; Θα πέθαινα – είτε αργά είτε γρήγορα, είτε είχα ποτέ μιλήσει η ίδια είτε όχι. Οι σιωπές μου δεν με είχαν προστατεύσει. Η σιωπή σας δεν θα σας προστατεύσει. Είμαι η εαυτή μου –μια Μαύρη πολεμίστρια ποιήτρια που κάνω τη δουλειά μου– Ηρθα για να σας ρωτήσω: εσείς κάνετε τη δική σας;»

Audre Lorde

1. Αβεβαιότητες και ασυμμετρίες

Κατά την περίοδο της πανδημίας, επιβλήθηκαν περιοριστικά μέτρα και απαγορεύσεις κυκλοφορίας από πολλές κυβερνήσεις παγκοσμίως, ενώ αστυνομικές και στρατιωτικές δυνάμεις κινητοποιήθηκαν για να επιβάλουν τον κατ’ οίκον περιορισμό· οι οδυνηρές επιπτώσεις μιας νεοφιλελεύθερης κυβερνολογικής, που έχει κυριαρχήσει σε κάθε πτυχή των κοινωνιών μας, αναδείχθηκαν επίμονα, παράλληλα με τα τραυματικά συμβάντα αυτής της κρίσης, τα οποία ενέτειναν τις προϋπάρχουσες βαθιές και αλληλένδετες ανισότητες. Με λίγα λόγια, οι άνθρωποι, όπως θα έλεγε ο Μπέμπε (2020:74), υποβλήθηκαν σε «δοκιμασίες σημαδεμένες από την υπερβολή».

Είδαμε όσες και όσους βρίσκονται στο περιθώριο της κοινωνίας, των πολιτικών και του κράτους πρόνοιας, ως αποτέλεσμα πολέμων, αποικιακής κληρονομιάς, έμφυλων, ταξικών και φυλετικών ανισοτήτων, να πλήττονται από την πανδημία έως και να πεθαίνουν δυσανάλογα, καθώς η επισφάλεια δεν επιμερίζεται ούτε και βιώνεται με τον ίδιο τρόπο από όλες και όλους. Διαπιστώσαμε ότι οι ευρέως εφαρμοζόμενες πολιτικές αποστασιοποίησης και τα συναφή περιοριστικά μέτρα αποτέλεσαν μια σαφή συνθήκη προνομίων –άρα και αποκλεισμού– που επιδείνωσε τις ανισότητες, τόσο μεταξύ των ανθρώπων όσο και μεταξύ των χωρών. Η φυσική αποστασιοποίηση δεν ήταν δυνατή για όσες/-ους ήταν έγκλειστες/-οι σε καταυλισμούς, φυλακές και ιδρύματα, εκτοπισμένες/-οι από πολέμους και περιβαλλοντικές καταστροφές, καθώς, βεβαίως, και για όλα αυτά τα άτομα που η επιβίωσή τους εξαρτάται από το να βρίσκονται σε κοντινή απόσταση με άλλες/-ους ή των οποίων η εργασιακή και καθημερινή ζωή τις/τους αναγκάζει να είναι «εκεί έξω» (Carcelén, 2021). Οι γυναίκες και οι θηλυκότητες, ιδιαίτερα αυτές που δεν φέρουν ταξικά και εθνοφυλετικά προνόμια, επηρεάστηκαν με συγκεκριμένους έμφυλους και διαθεματικούς τρόπους (Turquet and Koissy-Kreïn, 2020), ενώ παράλληλα παρατηρήσαμε την όξυνση βίαιων και σεξουαλικών

επιθέσεων, λόγω ρατσιστικών και ξενοφοβικών πεποιθήσεων προς έμφυλα και φυλετικοποιημένα υποκείμενα, που ήδη βίωναν πολλαπλές διακρίσεις, φέρνοντας στην επιφάνεια αντιλήψεις σχετικά με μετανάστες/-τριες που εισάγουν τον ιό COVID-19 ή για ορισμένες εθνότητες που είναι πιο πιθανό να τον μεταδώσουν (Vega Macías, 2021· Carcelén, 2021).

Η πανδημία έφερε με ένταση στο προσκήνιο διασταυρούμενα συστήματα καταπίεσης, που ήταν γνωστά από καιρό: δομικός ρατσισμός, εθνικισμός, πατριαρχία, ταξικότητα, για να μας υπενθυμίσουν τον επισφαλή και τρωτό χαρακτήρα των ζώων μας, οι οποίες μπορούν να καταστούν οδυνηρά αβίωτες ή ακόμα και να αφανιστούν (Butler, 2018). Μέσω της βιοπολιτικής διαχείρισής της αποκαλύφθηκε το πλήρες εύρος των επιπτώσεων του νεοφιλελευθερισμού, καθώς δοκιμάστηκαν τα όρια της κοινωνικής πολιτικής και των συστημάτων υγείας και πρόνοιας, εντάθηκαν προϋπάρχουσες «κρίσεις», αυξήθηκε η ταχύτητα της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, των ριζικών ανισοτήτων και της ευαλωτότητας συγκεκριμένων πληθυσμών, ενώ την ίδια στιγμή αναδείχθηκε η σημασία δημόσιων αγαθών, χώρων και υπηρεσιών που εδώ και δεκαετίες πλήττονται, όπως επίσης και η αναγκαιότητα της προάσπισης του δικαιώματος για την ισότιμη πρόσβαση όλων των ατόμων σε αυτά (Αθανασίου, 2020:38).

Πολλές είναι οι μελέτες που έχουν ήδη παρουσιάσει ότι τα αποτελέσματα της πανδημίας στο πεδίο της κοινωνικής πολιτικής είναι έμφυλα καθορισμένα, επηρεάζοντας δυσανάλογα τις γυναίκες (Kambouri, 2020· EWL, 2020), άλλες εστιάζοντας ευρύτερα στον τομέα της φροντίδας (Chatzidakis et al., 2020· Καμπούρη κ.ά., 2020) και άλλες στο φαινόμενο της έμφυλης και ενδοοικογενειακής βίας (Θεοφιλόπουλος κ.ά., 2022· UN Women, 2020, 2020a, 2020b· HRW, 2020), το οποίο χαρακτηρίστηκε ως «σκιάδης πανδημία» (UN Women, 2020) ή ως «διπλή πανδημία» (Reliefweb, 2020),¹ εξαιτίας της καταγεγραμμένης αύξησης σχετικών αναφορών την περίοδο των περιοριστικών μέτρων και του εγκλεισμού. Δεν είναι τυχαίο, άλλωστε, ότι καθοριστικό σημείο εστίασης αποτέλεσε το πεδίο της διαθεματικότητας, καθώς επισημαίνεται ότι η πανδημία επιδείνωσε περαιτέρω την ευαλωτότητα ατόμων λόγω του φύλου τους, και ιδιαίτερα εκείνων με ταυτοτικά και κοινωνικά χαρακτηριστικά, που όταν τέμνονται με το φύλο εντείνουν την περιθωριοποίησή τους (Βουγιούκα και Λιάπη, 2020), αναδεικνύοντας τις ανισότητες φροντίδας που βιώνουν διαφορετικές κοινότητες και άτομα σε ολόκληρο τον κόσμο (Mezzadri, 2020), αλλά ταυτόχρονα και την αναγκαιότητα της προστασίας των δημόσιων υπηρεσιών παροχής φροντίδας.

1. Η χρήση του όρου «πανδημία», για να ερμηνευτεί και κατ' επέκταση να αντιμετωπιστεί η έμφυλη βία, προτάσσει μια ιατροκοιμημένη προσέγγιση στο θέμα, η οποία α-πολιτικοποιεί το περιεχόμενο αυτής της συζήτησης, καθιερώνοντας πλαίσια «διάγνωσης», «πρόληψης» ή «θεραπείας» ακόμα και για συμπεριφορές ή καταστάσεις που δεν έχουν ιατρικό, παθολογικό ή βιολογικό υπόβαθρο. Έτσι, αυτή η διαδικασία ιατροκοποίησης/παθολογικοποίησης μεταμορφώνει το αντικείμενο της έμφυλης βίας και περιβάλλει τη διαχείρισή της με όρους βιοπολιτικών μοντέλων άσκησης της εξουσίας.

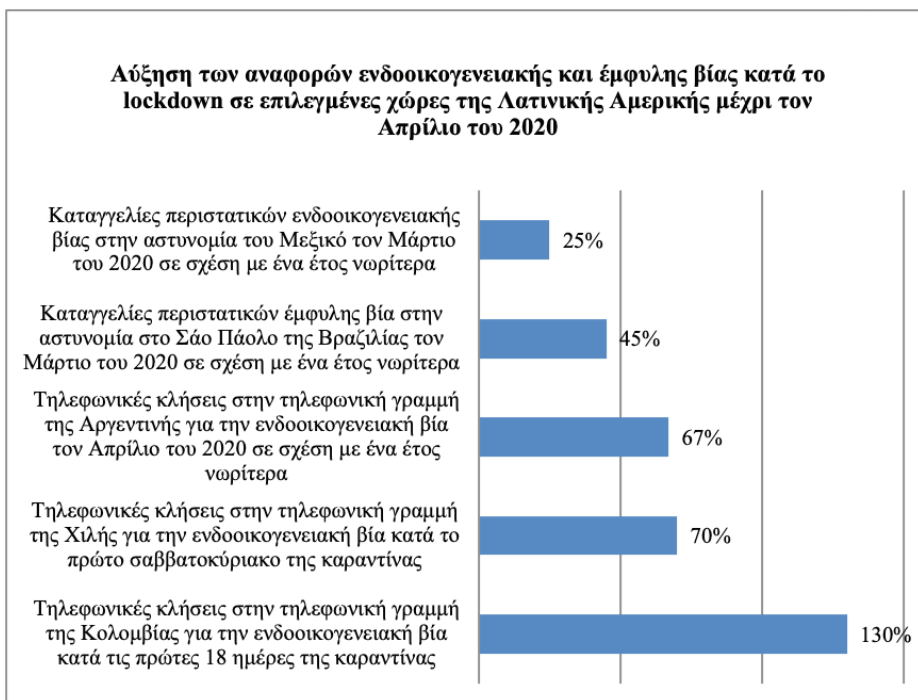
2. Απώλειες και τρωτότητες

Μέσα σε τέτοιες συνθήκες, η έμφυλη βία έχει επηρεάσει δυσανάλογα αυτές/-ούς που ήταν ήδη πιο πιθανό να τη βιώσουν, δηλαδή όσες και όσους αντιμετωπίζουν διασταυρούμενες και σύνθετες καταπίεσεις με βάση το φύλο, τη φυλή, την εθνότητα, την τάξη, τον σεξουαλικό προσανατολισμό και άλλα χαρακτηριστικά, όπως, για παράδειγμα, τα άτομα χωρίς ασφαλή και σταθερή στέγαση, που σε πολλά πλαίσια είναι ΛΟΑΤΚΙΑ+ και φυλετικά περιθωριοποιημένα, καθώς και γυναίκες που επηρεάζονται από πολεμικές συγκρούσεις (Harvey, 2021). Έρευνα της Διεθνούς Επιτροπής Διάσωσης (International Rescue Committee) σε δεκαπέντε χώρες διαπίστωσε ότι το 73% των εκτοπισμένων και προσφύγων γυναικών ανέφερε αυξημένη ενδοοικογενειακή βία κατά τη διάρκεια της πανδημίας και το 51% αυξημένη σεξουαλική βία (Abwola and Micheli, 2020), ενώ διαφάνηκε ότι οι μετανάστριες εργάτριες συχνά αντιμετώπισαν αυξημένο κίνδυνο βίας, καθώς πολλές φορές βρέθηκαν απομονωμένες με τους εργοδότες τους και χωρίς τη δυνατότητα να προσεγγίσουν την οικογένειά τους και υποστηρικτικά δίκτυα (Harvey, 2021). Ο περιορισμός των επιλογών αναζήτησης βοήθειας και προσφυγής στο σύστημα απονομής της δικαιοσύνης και η δύσκολη πρόσβαση σε υπηρεσίες σεξουαλικής και αναπαραγωγικής υγείας –καθώς κρίθηκαν ως μη «απαραίτητες» σε διάφορες χώρες (Rivera-Amarillo, 2020)– είχαν σοβαρές επιπτώσεις σε όσες/-ους αντιμετωπίζουν σεξουαλική κακοποίηση ή σεξουαλική επίθεση (Harvey, 2021).

Στη Λατινική Αμερική και στην Καραϊβική, όπου παρατηρούνται διαχρονικά μερικά από τα υψηλότερα ποσοστά έμφυλης βίας και που με βάση στοιχεία του 2016 αποτελούν τις πιο επικίνδυνες περιοχές στον κόσμο για τις γυναίκες (Pierobom et al., 2021), οι παραπάνω πιέσεις υπήρξαν ασφυκτικές, ενώ γυναικείες και τοπικές οργανώσεις ενέτειναν τις προσπάθειές τους για την πρόληψη και την αντιμετώπισή της, καθότι δεν δόθηκε επαρκής προτεραιότητα σε ζητήματα θεσμικής υποστήριξης και ιδιαίτερα στην ενίσχυση των πεδίων της κοινωνικής πολιτικής. Ειδικότερα, η αύξηση της έμφυλης βίας και της αντίστοιχης ζήτησης σχετικών υπηρεσιών στη Λατινική Αμερική καθίσταται εμφανής μέσα από την καταγραφή των αναφορών ενδοοικογενειακής και έμφυλης βίας κατά την πρώτη κιάλας περίοδο της επιβολής περιοριστικών μέτρων, καθώς τα ποσοστά διακυμάνθηκαν από 30% έως 90% στην Κολομβία, την Ουρουγουάη, την Αργεντινή, τη Χιλή, το Μεξικό, τη Βραζιλία και το Ελ Σαλβαδόρ, μεταξύ άλλων χωρών (Guerrero, 2020). Κατά τους μήνες Απρίλιο και Μάρτιο του 2020, για παράδειγμα, οι καταγγελίες ενδοοικογενειακής βίας στην αστυνομία του Μεξικού αυξήθηκαν κατά 25% τον Μάρτιο του 2020, σε σύγκριση με τον ίδιο μήνα του προηγούμενου έτους. Επιπλέον, στην Αργεντινή, τον Απρίλιο του 2020 σημειώθηκε αύξηση της ζήτησης υπηρεσιών σε τηλεφωνικές γραμμές για την ενδοοικογενειακή βία κατά 67%, σε σύγκριση με τον ίδιο μήνα του προηγούμενου έτους (βλ. Διάγραμμα 1).

Το 2020, οπότε και επιβάλλονται τα περιοριστικά μέτρα για την πανδημία, ο αριθμός των γυναικοκτονιών που καταγράφεται σε 26 χώρες της Λατινικής Αμερικής και της Καραϊβικής, σύμφωνα με στοιχεία που δημοσίευσε το 2021 η Οικονομική Επιτροπή για τη Λατινική Αμερική και την Καραϊβική, ξεπερνά τις 4.000. Ειδικότερα, η Βραζιλία, το Μεξικό και η Αργεντινή είναι οι χώρες της Λατινικής Αμερικής όπου καταγράφονται τα περισσότερα θύματα γυναικοκτονιών, ενώ παράλληλα η Ονδούρα, η Δομινικανή Δημοκρατία και το Ελ Σαλβαδόρ είναι οι χώρες με τα υψηλότερα ποσοστά (ανά 100.000 γυναίκες) γυναικοκτονιών (βλ. Διάγραμμα 2).

Διάγραμμα 1.

Πηγή: <https://www.statista.com/statistics/1113975/gender-violence-growth-coronavirus-latin-america/>

Διάγραμμα 2.

Πηγή: https://www.cepal.org/sites/default/files/infographic/files/21-00792_folleto_the_pandemic_in_the_shadows_web.pdf

Για τη διαχείριση της έμφυλης βίας, σε διεθνές θεσμικό επίπεδο, αναπτύχθηκαν κατευθυντήριες οδηγίες, ενώ παράλληλα καταγράφηκαν καλές πρακτικές από πολλές χώρες σε μια προσπάθεια ανταπόκρισης των κυβερνήσεων στις έντονες πιέσεις που δέχονταν οι επίσημες δομές στήριξης και προστασίας γυναικών που υφίστανται έμφυλη βία (Θεοφιλόπουλος κ.ά., 2022). Μετά τη σύνοψη πολιτικής του Γενικού Γραμματέα του ΟΗΕ, που κυκλοφόρησε στις 9 Απριλίου 2020 και στην οποία αναλύεται ο έμφυλος αντίκτυπος της πανδημικής «κρίσης» (UN, 2020), ακολούθησε μια πληθώρα οργανισμών του ΟΗΕ που ανέπτυξε ταχείες αξιολογήσεις των έμφυλων επιπτώσεων στις χώρες για να προσαρμόσουν τις υπηρεσίες τους, προκειμένου να προσεγγίσουν επιζώσες έμφυλης βίας, να εξασφαλίσουν την πρόσβαση σε υπηρεσίες για σεξουαλικά και αναπαραγωγικά ζητήματα κατά τη διάρκεια της καραντίνας και να προστατεύσουν την οικονομική ασφάλεια των γυναικών ως μέρος των εθνικών πακέτων έκτακτης ανάγκης (UN, 2020· UNFPA, 2020). Ωστόσο, ακόμα και σε χώρες της Λατινικής Αμερικής στις οποίες υπάρχει σχετική νομοθεσία για την έμφυλη βία και τη γυναικοκτονία, αυτές οι θεσμικές παρεμβάσεις κατά την περίοδο της καραντίνας δεν αξιολογήθηκαν ως επαρκείς για τη μείωση της έκτασής τους (Souza and Selis, 2022).² Επιπλέον, όπως διαφάνηκε, ενώ 146 κράτη-μέλη του ΟΗΕ και παρατηρήτριες χώρες δήλωσαν ότι θα προτεραιοποιήσουν το ζήτημα της έμφυλης βίας στα εθνικά τους σχέδια για την αντιμετώπιση της πανδημίας (Sharma et al., 2021), μόνο λίγα κράτη ακολούθησαν αυτή τη δέσμευση, και παγκοσμίως η χρηματοδότηση για τη διαχείριση της έμφυλης βίας αποτέλεσε μόλις το 0,0002% στο σύνολο των 26,7 τρισεκατομμυρίων δολαρίων που σχεδιάστηκαν στα σχετικά χρηματοδοτικά προγράμματα (Harvey, 2021).

Για να ενθαρρύνουν τη δράση προς την κατεύθυνση αυτή, φεμινίστριες στο UN Women και στο Πρόγραμμα Ανάπτυξης των Ηνωμένων Εθνών (UN Development Programme) ανέπτυξαν ένα εργαλείο για την αξιολόγηση της κατά φύλο αποτελεσματικότητας των πολιτικών παγκοσμίως (gender response tracker), στο πλαίσιο του COVID-19, που αναλύει περισσότερα από 2.500 μέτρα που λήφθηκαν από 206 χώρες (Staab et al., 2020). Εντούτοις, μόνο το 15% των χωρών, των οποίων οι πολιτικές εξετάστηκαν από το Gender Response Tracker, έχει αναγνωρίσει την πρόληψη και την απόκριση στην έμφυλη βία ως απαραίτητη πολιτική, ώστε να διευκολυνθούν οι επαγγελματίες στο πεδίο, προκειμένου να στηρίξουν αποτελεσματικότερα τα επιζώντα άτομα (γυναίκες, κορίτσια, LGBTQIA + άτομα) (Harvey, 2021). Για παράδειγμα, ακόμα και η εκστρατεία «Mask-19» (Μάσκα-19), που συγκέντρωσε σημαντική κάλυψη από τα μέσα ενημέρωσης και η οποία ξεκίνησε στην Ισπανία και εξαπλώθηκε στη Λατινική Αμερική, περιλαμβάνοντας τη δημιουργία μηχανισμών αναφοράς έμφυλης βίας σε προσβάσιμους –κατά τη διάρκεια της καραντίνας– χώρους (φαρμακεία και σούπερ μάρκετ), διαφάνηκε σε ορισμένες περιπτώσεις ότι ήταν αναποτελεσματική, καθώς υπήρξαν αναφορές για κακή διαχείριση από το προσωπικό ή μη γνώση της κωδικής λέξης, θέτοντας ενδεχομένως σε περαιτέρω κίνδυνο όσες αναζήτησαν βοήθεια (Saavedra, 2020). Συχνά, οι θεσμικές πολιτικές υπονομεύτηκαν από τους ηγέτες κρατών, όπως στη Βραζιλία και

2. Οι πολιτικές αυτές συνυπήρξαν παράλληλα με πολιτικές αρρενωπότητας (masculinist politics), αναπαράγοντας πατριарχικό λόγο (π.χ. «ο πόλεμος κατά του κορονοϊού») και επενεργώντας στις κυβερνητικές πολιτικές μέσω της ενθάρρυνσης υπερβολικά μιλιταριστικών και αυταρχικών προσεγγίσεων και της προτεραιότητας σε τομείς της οικονομίας και της κοινωνίας που κυριαρχούνται από άνδρες (π.χ. αεροπορία, παραγωγή αυτοκινήτων, κατασκευές κ.λπ.), ενώ ζωικοί τομείς όπου οι γυναίκες υπερ-εκπροσωπούνται υποτιμήθηκαν ή και παραμελήθηκαν ακόμα (π.χ. εκπαίδευση, φροντίδα, λιανικό εμπόριο) (Burrell and Ruxton, 2020).

στο Μεξικό, είτε μη θέτοντάς τις ως προτεραιότητα είτε απαξιώνοντας το μέγεθος της έμφυλης βίας (Löhr, 2021).³

Σε αυτό το πλαίσιο καθίσταται εμφανές ότι οι πολιτικές για τη διαχείριση αυτής της κατάστασης, εκτός από περιορισμένες, ήταν και αναποτελεσματικές, δείχνοντας την επίμονη ατζέντα κατά της έμφυλης ισότητας που χαρακτηρίζει πολλές από τις κυβερνήσεις στη Λατινική Αμερική σήμερα, αποτελώντας μέρος ενός ευρύτερου συντηρητικού πλαισίου άρνησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, συμπεριλαμβανομένων των τακτικών επιθέσεων κατά του θεσμικού πλαισίου για την προστασία των γυναικών και των LGBTQIA+ πληθυσμών. Οι μακροχρόνιες διασυνδέσεις επέτρεψαν στις φεμινίστριες, εντός και εκτός κυβερνήσεων και κρατικών οργανισμών, να ασκήσουν πίεση στους εθνικούς και διεθνείς φορείς χάραξης πολιτικής. Οι φεμινιστικές κινητοποιήσεις στις περιοχές της Λατινικής Αμερικής έχουν επιφέρει αλλαγές πέρα από και εναντίον των κρατικών μηχανισμών και των νομικών πλαισίων (Souza, 2019). Η άμεση σημασία αυτών των πρωτοβουλιών αντανακλάται στον τρόπο με τον οποίο αναπαράχθηκαν σε ολόκληρη την περιοχή, συνθέτοντας μια γραμματική της διεθνικής φεμινιστικής άρθρωσης, η οποία ενεργοποίησε κοινότητες, κάλυψε θεσμικά κενά και παρείχε στήριξη σε επιζώσες έμφυλης βίας.

3. Αλληλεγγύη και αντιστάσεις

Καθώς η πανδημική κρίση αποκαλύπτει πώς διασταυρώνονται διαφορετικά συστήματα καταπίεσης και μορφές επισφαλοποίησης, τίθεται ταυτόχρονα το ερώτημα της συγκρότησης ενός «εμείς», που παρά τις διαφορές και τις διαφοροποιήσεις των υποκειμένων μπορεί να διανοίξει νέους τρόπους απόκρισης και σχεσιακότητας στο πλαίσιο του διεθνισμού (Ruddick, 2010), μέσα από την έκφραση κοινωνικών κινημάτων, συλλογικοτήτων, αλλά και της επανανομηματοδότησης μιας κριτικής διαθεματικότητας στη βάση έμφυλων, φυλετικών, ταξικών και άλλων ανισοτήτων. Η παρούσα στιγμή συνιστά μια δυνατότητα να επανεξεταστούν ριζικά οι θεωρούμενες ως δεδομένες πολιτικές προσεγγίσεις και αρθρώσεις και να εισαχθούν νέες μορφές οργάνωσης. Οι γυναίκες, και ιδιαίτερα οι έγχρωμες, οι μετανάστριες, οι προσφύγισες, οι τρανς και όσες εργάζονται σε επισφαλείς συνθήκες και με επισφαλείς όρους είναι από τις ομάδες που πλήττονται περισσότερο από την πανδημία και τη διακυβέρνησή της, αλλά είναι επίσης αυτά τα υποκείμενα που πρωτοστατούν στην εξεύρεση βιώσιμων λύσεων, αντιστέκονται στην αδικία, ενισχύουν τις αλληλέγγυες πρακτικές, κάνοντας έτσι τις κοινότητές τους πιο ανθεκτικές σε αυτή την κρίση και σε άλλες μελλοντικές. Φεμινίστριες ακτιβίστριες, κινήματα βάσης και οριζόντια εγχειρήματα πολιτικής οργάνωσης, σε όλο τον κόσμο, προσπαθούν να επιφέρουν αλλαγές, παρά τους περιορισμούς και την αβεβαιότητα για το μέλλον.

Τα τελευταία χρόνια, συμπεριλαμβανομένης της περιόδου της πανδημίας, οι γυναίκες και τα φεμινιστικά κινήματα της Λατινικής Αμερικής πρωταγωνίστησαν σε μαζικές διαδηλώσεις, έξω από

3. Ήδη από την ανάληψη της εξουσίας του, ο Πρόεδρος του Μεξικού López Obrador έχει εφαρμόσει ατζέντα λιτότητας, με περικοπές στις υπηρεσίες έμφυλης βίας (καταφύγια και συμβουλευτικά κέντρα) (EQUIS, RNR and INTR, 2020). Αξιοσημείωτο είναι ότι κατά τους πρώτους μήνες της πανδημίας, όταν οι κλήσεις σχετικά με την ενδοοικογενειακή βία αυξήθηκαν στην τηλεφωνική γραμμή 911, ο Obrador ισχυρίστηκε ότι το «90%» αυτών των κλήσεων ήταν «ψευδείς» (EQUIS, RNR and INTR, 2020:18).

θεσμικά πλαίσια, διεκδικώντας δημόσιο χώρο και την κατοχύρωση δικαιωμάτων, σφυρηλατώντας νέες μορφές έκφρασης και αντίστασης, και εισφέροντας νέες μορφές συλλογικής φεμινιστικής απόκρισης στις έμφυλες προκλήσεις και πιέσεις που σημειώνονται στο πεδίο της κοινωνικής πολιτικής, της υγείας, της φροντίδας και ενάντια στους αυταρχικούς και πατερναλιστικούς μηχανισμούς ελέγχου. Παρά τα εξαιρετικά αυστηρά περιοριστικά μέτρα που τέθηκαν σε εφαρμογή στις περισσότερες χώρες της Λατινικής Αμερικής, φεμινιστικές ομάδες οργανώθηκαν για να απαιτήσουν δικαιοσύνη για κοινωνικά προβλήματα που προϋπήρχαν αλλά εντάθηκαν εξαιτίας της πανδημίας. Στα μαζικά και πολυσυλλεκτικά κινήματα των γυναικών της Λατινικής Αμερικής, μεταξύ πολλών, συμμετέχουν μαύρες, τρανς γυναίκες, λεσβίες, γυναίκες από διαφορετικές κοινωνικές τάξεις, γυναίκες με αναπηρίες. Σημείο συνάντησης όλων αυτών των διαφορετικών φωνών αποτελεί η αντίσταση ενάντια στην πατριαρχία, τον σεξισμό και την έμφυλη βία. Ωστόσο, σε κάθε χώρα της Λατινικής Αμερικής, τα αιτήματα και οι αγώνες διαφοροποιούνται.

Στο Μεξικό, στο κέντρο των διεκδικήσεων βρίσκεται η έμφυλη βία και αναπτύσσεται η καμπάνια *#MiPrimerAcoso* (*Η πρώτη μου παρενόχληση*) για να καταγγείλει τη σεξουαλική παρενόχληση και τη βία (Solera and Rodríguez Cortés, 2021). Τον Σεπτέμβριο του 2020 γυναίκες και φεμινιστικές συλλογικότητες καταλαμβάνουν τα γραφεία της Εθνικής Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, διεκδικώντας την αναγνώριση δικαιωμάτων, την ανάληψη πρωτοβουλιών για τον περιορισμό της έμφυλης βίας και την άμεση διερεύνηση γυναικοκτονιών και εξαφανίσεων γυναικών. Το 2019, στο Εκουαδόρ, διοργανώνονται μαζικές κινητοποιήσεις γυναικών για να απαιτήσουν τη νομιμοποίηση των αμβλώσεων. Την ίδια χρονιά στην πόλη Quito του Εκουαδόρ, με αφορμή τη γυναικοκτονία μιας εγκύου από τον σύντροφό της μπροστά στην αστυνομία, πραγματοποιούνται μαζικές συγκεντρώσεις και κατά της σεξουαλικής βίας, των γυναικοκτονιών και της ξενοφοβίας, με το σύνθημα *#TodosSomosMartha* (*Είμαστε όλες Μάρθα*). Παράλληλα, λόγω των περιοριστικών μέτρων και ενσαρκώνοντας ένα από τα πιο χαρακτηριστικά στοιχεία του τέταρτου φεμινιστικού κύματος, οι συλλογικότητες προσαρμόζουν τον αγώνα τους και στον εικονικό κόσμο. Στο Μεξικό, διαδικτυακά εργαστήρια, ομάδες ανάγνωσης και σεμινάρια φιλοξενούνται εβδομαδιαίως από διαφορετικούς οργανισμούς και ομάδες για να συνεχιστούν οι συνεχείς συζητήσεις γύρω από τη βία, τη σεξουαλική παρενόχληση, τις συνθήκες εργασίας, τα έμφυλα στερεότυπα, τα αναπαραγωγικά δικαιώματα και πολλά άλλα θέματα που επηρεάζουν τις γυναίκες και τα ΛΟΑΤΚΙΑ+ άτομα στην καθημερινή τους ζωή (Ventura Alfaro, 2020). Φεμινιστικές συλλογικότητες, όπως η ομάδα χακτιβιστριών Luchadoras στο Μεξικό, συντονίζουν συζητήσεις σχετικά με το πώς τα μέτρα που εφαρμόζονται για τον έλεγχο της πανδημίας αντικατοπτρίζουν και επιδεινώνουν ταυτόχρονα τις κοινωνικο-οικονομικές, πολιτικές, γεωγραφικές και έμφυλες ανισότητες.

Στην Αργεντινή αναπτύσσεται το (πράσινο) κύμα κατά της απαγόρευσης των αμβλώσεων, και –μετά από χρόνια ακούραστης φεμινιστικής δράσης– τον Δεκέμβριο του 2020 οι αμβλώσεις νομιμοποιούνται. Στην ίδια χώρα, υπό τη συλλογικότητα και το σύνθημα *#NiUnaMenos* (*Ούτε μία λιγότερη*) συγκεντρώνεται το φεμινιστικό κίνημα για να καταγγείλει την έμφυλη βία και τις γυναικοκτονίες (Sutton, 2020). Το σύνθημα εξαπλώνεται γρήγορα και σε άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής. Στη Χιλή οι διαδηλώσεις του 2019, που έχουν ως εκκίνηση τη διαμαρτυρία για τις αυξήσεις των εισιτηρίων στα μέσα μαζικής μεταφοράς, αντιμετωπίζονται με βίαιη καταστολή, συμπεριλαμβανομένης της σεξουαλικής κακοποίησης γυναικών από την αστυνομία, και καταλήγουν σε φεμινιστικές διαδηλώσεις κατά της κρατικής βίας και της βίας κατά των γυναικών. Σε αυτό το

πλαίσιο, λίγους μήνες αργότερα η φεμινιστική κολεκτίβα «Las Tesis» δημιουργεί το τραγούδι *Un violador en tu camino* (*Ένας βιαστής στον δρόμο σου*) κατά της βίας της τοξικής αρρενωπότητας (Guevara Rosas, 2021). Στη Βραζιλία, με μαζικές διαδηλώσεις και δράσεις ακτιβισμού οι φεμινιστικές συλλογικότητες καταγγέλλουν τον σεξισμό του Jair Bolsonaro. Το 2020, στην Κολομβία, φεμινιστικές συλλογικότητες ξεκινούν εκστρατεία υποστήριξης των σεξεργατριών που έχουν επηρεαστεί από την απαγόρευση της σεξουαλικής εργασίας κατά τη διάρκεια των περιοριστικών μέτρων.

Οι συλλογικότητες χρησιμοποιούν το διαδίκτυο ως εργαλείο για την οργάνωσή τους, αξιοποιώντας πλατφόρμες μέσω κοινωνικής δικτύωσης για να προασπίσουν βασικά δικαιώματα ευάλωτων γυναικών και αντιμετωπίζοντας δύο κύριες πτυχές της πανδημίας: την έμφυλη και ενδοοικογενειακή βία και την οικονομική ανασφάλεια. Οι μεξικανικές φεμινιστικές συλλογικότητες έχουν επικεντρωθεί στο να καταδείξουν την κυβέρνηση ως υπεύθυνη για την άρνησή της να αναγνωρίσει το εντεινόμενο ζήτημα της ενδοοικογενειακής βίας και της γυναικοκτονίας κατά τη διάρκεια της καραντίνας. Σε απάντηση στον ισχυρισμό του προέδρου López Obrador ότι τα ποσοστά ενδοοικογενειακής βίας δεν έχουν αυξηθεί κατά τη διάρκεια της καραντίνας, το hashtag *#nosotrastenemosotrodatos* (*Έχουμε άλλα δεδομένα*) έγινε viral. Μπροστά στην αδράνεια της κυβέρνησης, μικρές φεμινιστικές συλλογικότητες συγκεντρώνονται στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης για να αναπτύξουν δίκτυα υποστήριξης για τις επιζώσες. Διατηρούν στενή επαφή με τα θύματα, συχνά καλώντας τα σε καθημερινή βάση, όπως, για παράδειγμα, η «Las del aquelarre feminista», μια φεμινιστική κολεκτίβα με έδρα την πόλη του Μεξικού, η οποία λειτουργεί τη δική της τηλεφωνική γραμμή ψυχολογικής στήριξης, ενώ επαγγελματίες προσφέρονται εθελοντικά να γίνουν μέρος αυτού του δικτύου pro bono (Ventura Alfaro, 2020).

Επιπλέον, ως απάντηση στην αυξανόμενη οικονομική ανασφάλεια, οι φεμινιστικές συλλογικότητες άρχισαν να οργανώνουν συλλογικές κουζίνες και δίκτυα προμήθειας τροφίμων και βασικών προϊόντων για όσους/-ες επλήγησαν περισσότερο. Αυτές οι δραστηριότητες οργανώνονται στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, όπου φεμινιστικές συλλογικότητες καλούν για δωρεές τροφίμων, φαρμάκων και άλλων βασικών προϊόντων. Οι ακτιβιστές/-ίστριες είναι συχνά μέλη της κοινότητας που προσφέρουν τις δικές τους ιδιωτικές κατοικίες για τη λειτουργία και τη διανομή αυτών των αγαθών. Επομένως, αν και αυτές οι λειτουργίες πραγματοποιούνται σε ολόκληρη τη χώρα, είναι συχνά σε πιο μικρή, τοπική κλίμακα. Στην Toluca του Μεξικού, για παράδειγμα, ήδη από το ξέσπασμα του H1N1 το 2009 η φεμινιστική συλλογικότητα «Mujeres Trans Famosas» άρχισε να παρέχει γεύματα σε trans σεξεργάτριες των οποίων το εισόδημα επηρεάστηκε από μέτρα όπως το κλείσιμο ξενοδοχείων. Κατά τη διάρκεια της πανδημίας η κολεκτίβα επέκτεινε την εμβέλειά της, και πλέον παρέχει πάνω από εβδομήντα γεύματα την ημέρα σε όσες και όσους επηρεάζονται περισσότερο από την πανδημία: εργαζόμενοι/-ες του σεξ, παράνομοι/-ες ή άτυποι/-ες εργαζόμενοι/-ες, άστεγοι/-ες, τοξικοεξαρτημένοι/-ες. Μία άλλη δημοφιλής δραστηριότητα ανταλλακτικού εμπορίου ή, όπως το αποκαλούν, «φεμινιστικού εμπορίου» προτάθηκε από τη φεμινιστική κολεκτίβα «Brujas Feministas», μέσω πλατφορμών κοινωνικής δικτύωσης, όπου οι γυναίκες μπορούσαν να ανταλλάσσουν προϊόντα με συμβουλευτικές υπηρεσίες που επιθυμούν να λάβουν. Στο επίκεντρο αυτού του εμπορίου είναι η οικοδόμηση κοινότητας και συντροφιάς, βοηθώντας όσους/-ες είναι πιο ευάλωτοι/-ες απέναντι στην πανδημία, σε αντίθεση με την παραγωγή ιδιωτικού κέρδους (Ventura Alfaro, 2020).

Στη Βραζιλία, η «Redes da Maré» είναι μια οργάνωση της κοινωνίας των πολιτών που δραστηριοποιείται σε μία από τις πιο φτωχές γειτονιές του Ρίο ντε Τζανέιρο (Wilson et al., 2021). Πρόκειται

για τη γειτονιά του Maré, που περιλαμβάνει δεκαέξι φαβέλες με περισσότερους/-ες από 140.000 κατοίκους. Η δράση της οργάνωσης στοχεύει στην κατανόηση της ζωής των κατοίκων του Maré και επικεντρώνεται σε τέσσερις πυλώνες: α) γυναίκες και φύλο, β) πολιτικές μείωσης των ναρκωτικών, γ) πρωτοβουλίες για νέους/-ες, και δ) κοινωνικές και περιβαλλοντικές εμπειρίες. Το 2016, η οργάνωση ιδρύει το «Σπίτι των Γυναικών» («Casa das Mulheres») για να ενισχύσει τον ρόλο των γυναικών στις φαβέλες και να βελτιώσει τη ζωή και τις συνθήκες διαβίωσής τους. Το «Casa das Mulheres» αναγνωρίζει τον ιστορικό ρόλο των γυναικών στην ανάπτυξη των υποδομών της γειτονιάς και στα κοινωνικά κινήματα των φαβέλων από τη δεκαετία του 1980 και δίνει έμφαση στη διαθεματικότητα. Προσφέρει έναν ασφαλές χώρο συνάντησης γυναικών και παρέχει υπηρεσίες επαγγελματικής κατάρτισης, κοινωνικο-νομικής στήριξης και ψυχολογικής φροντίδας σε γυναίκες, πολλές από τις οποίες είναι επιζήσασες έμφυλης βίας. Με την έναρξη της πανδημικής κρίσης το «Σπίτι των Γυναικών» ανέπτυξε δύο θεσμικές απαντήσεις. Η πρώτη στόχευε στην κάλυψη βασικών αναγκών (π.χ. σίτιση, στέγαση, εμβολιασμός κ.λπ.) για άτομα που βρίσκονται σε καθεστώς φτώχειας, με έμφαση στις αυτόχθονες γυναίκες της περιοχής. Η δεύτερη αναπτύχθηκε ως απόκριση στην πιθανή αύξηση της ενδοοικογενειακής βίας στις φαβέλες, λόγω των περιοριστικών μέτρων, και στόχευε στον συντονισμό επαγγελματιών από διαφορετικούς τομείς περίθαλψης, για τη δημιουργία κοινών στρατηγικών προστασίας για τις γυναίκες της γειτονιάς του Maré.

Στο Buenos Aires, η «Asamblea Feminista Conurbana Noreste» λειτούργησε συλλογική κουζίνα και, μαζί με τη διανομή φαγητού, ενημέρωνε τα άτομα για ζητήματα φροντίδας. Όπως περιγράφεται από τη Laura Marquez, δασκάλα και φεμινίστρια ακτιβίστρια στην Αργεντινή, «η συλλογική κουζίνα είναι πολύ περισσότερο από μια πράξη αλληλεγγύης – είναι ένας χώρος για πολιτικό μετασχηματισμό» (Branigan, 2020). Οι μοβ κατασρόλες (το χρώμα του φεμινιστικού κινήματος) δημιουργήθηκαν από γυναίκες για γυναίκες και λειτούργησαν ως εργαλείο διαμοιρασμού στρατηγικών επιβίωσης (UN Women, 2021). Επιπρόσθετα, στην πόλη Santa Fe της Αργεντινής, η φεμινιστική συλλογικότητα «Casa Anfibia» δημιουργήθηκε με την έναρξη της πανδημίας ως χώρος φροντίδας και σίτισης, αφού στη γειτονιά San Agustín της πόλης ήταν όλα κλειστά. Η «Casa Anfibia» λειτουργεί εργαστήρια κατασκευών και επισκευών και, μέσα σε δύο μήνες, μέλη της κατασκεύασαν σπίτι για να μείνει μία γυναίκα θύμα ενδοοικογενειακής βίας κατά τη διάρκεια της καραντίνας. Ωστόσο, καθώς τα κρούσματα COVID-19 αυξήθηκαν μεταξύ των κατοίκων σε άτυπους οικισμούς σε όλη τη χώρα, η κλίμακα της κρατικής παραμέλησης προς τις περιθωριοποιημένες κοινότητες οδήγησε σε απειλητικούς κινδύνους για τη ζωή των ακτιβιστριών. Η Ramona Medina, η γνωστή ακτιβίστρια της «La Poderosa» –μιας αυτόνομης κοινοτικής οργάνωσης με 114 συνελεύσεις σε όλη την Αργεντινή και 12 συνελεύσεις σε άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής– πέθανε από τον COVID-19 στις 12 Μαΐου 2020, αφού οργάνωσε βασικές υπηρεσίες και υποστήριξε την πρόσβαση σε νερό και αποχέτευση σε αστικές φτωχογειτονιές.

Στη Χιλή, τον Μάρτιο του 2020, η οργάνωση «Coordinadora Feminista 8M», μία από τις πιο δυναμικές φεμινιστικές συλλογικότητες της χώρας, δημιούργησε το «Φεμινιστικό πλάνο έκτακτης ανάγκης για την κρίση του κορονοϊού» (Al-Ali, 2020). Το πλάνο περιλαμβάνει: α) στρατηγικές για τη συλλογική οργάνωση της φροντίδας και τη στήριξη της κοινότητας με την οπτική του φύλου (π.χ. απογραφή πληθυσμιακών ομάδων που βρίσκονται σε κίνδυνο, δημιουργία μητρώου φροντιστών/-τριών, ομάδες φροντίδας παιδιών εργαζόμενων στον τομέα της υγείας), β) στρατηγικές για την καταπολέμηση της πατριαρχικής βίας και την ορατότητα των έμφυλων

κινδύνων (π.χ. δημιουργία δικτύου έκτακτης ανάγκης για δράση σε περιστατικά έμφυλης βίας, ορισμός σύντομου πρωτοκόλλου με τα βήματα που πρέπει να ακολουθούνται σε περιστατικά έμφυλης βίας, όπως: ενεργοποίηση κοινότητας γειτόνων για την επίσκεψη στο «ύποπτο» σπίτι, κατάρτιση ασφαλούς πλάνου προστασίας για κάθε γυναίκα που βρίσκεται σε κίνδυνο), γ) τρόπους αυτο-οργάνωσης με βάση το δικαίωμα κατ' οίκον παραμονής (π.χ. κάλεσμα σε απεργία όλων των παραγωγικών δυνάμεων που δεν σχετίζονται με το σύστημα υγείας ή την παροχή φροντίδας και βασικών αγαθών), και δ) έκτακτα μέτρα για την προτεραιοποίηση της διασφάλισης της φροντίδας όλων (π.χ. άδεια για ιατρικούς λόγους, δωρεάν πρόσβαση σε ιατρική φροντίδα, κατ' οίκον περιορισμός φυλακισμένων με εξαίρεση άτομα που βρίσκονται στη φυλακή για σοβαρά εγκλήματα, παραβίαση ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όπως επίσης έμφυλη και σεξουαλική βία, προστασία των εργαζομένων και οικονομικές διευκολύνσεις).

Στην Κολομβία, οι γυναίκες διεξήγαγαν άτυπες απογραφές για να αξιολογήσουν τις ανάγκες των κοινοτήτων τους (Zulver, 2020). Στις δράσεις συμμετέχουν από συνεταιρισμοί που παράγουν μάσκες και άλλον προστατευτικό εξοπλισμό, μέχρι συλλογικότητες εργαζομένων στον τομέα της κοινοτικής υγείας· από δίκτυα που διοχετεύουν δωρεάν απολυμαντικά αλκοολούχα σκευάσματα και ιατρικές προμήθειες σε άτυπους οικισμούς, μέχρι οργανώσεις που προστατεύουν τα εργασιακά δικαιώματα των οικιακών βοηθών (Von Bülow, 2020· Acciari, 2020). Πολλές πρωτοβουλίες βασίζονται σε μακροχρόνιες ιστορίες συνεργασίας με οργανώσεις κοινωνικής δικαιοσύνης και φεμινιστικές οργανώσεις, συμπεριλαμβανομένων εκστρατειών για την αναπαραγωγική δικαιοσύνη και κατά της έμφυλης βίας. Η Carlota Isabel Salinas Perez, ακτιβίστρια φεμινίστρια της «Organización Femenina Popular» στο San Pablo, η οποία συγκέντρωνε κεφάλαια για να βοηθήσει ευάλωτα μέλη της κοινότητας που επλήγησαν από την πανδημία, δολοφονήθηκε, στις 24 Μαρτίου 2020, από ένοπλους άνδρες μπροστά από το σπίτι της (Zulver, 2020). Έτσι, διαφαίνεται ότι, όσο μεταμορφωτική και αν είναι η αλληλοβοήθεια, οι φεμινιστικές πρωτοβουλίες βάσης είναι επίσης ένα σύμπτωμα της «κρατικής εγκατάλειψης». Είναι η κρατική εγκατάλειψη που, στο πλαίσιο της πανδημίας, αναγκάζει τις γυναίκες σε περιθωριοποιημένες κοινότητες να βάλουν τη ζωή τους στην πρώτη γραμμή για να καλύψουν τα κενά των υπηρεσιών.

Η κολεκτίβα «8 Tijax» ιδρύθηκε το 2017 στη Γουατεμάλα ως απάντηση στα γεγονότα που έλαβαν χώρα την ίδια χρονιά σε ένα από τα μεγαλύτερα ορφανοτροφεία της χώρας, το Virgen de la Asunción, με αποτέλεσμα να καούν ζωντανά περισσότερα από σαράντα κορίτσια που βρίσκονταν κλειδωμένα σε απομόνωση, ως τιμωρία ενάντια στην εξέγερσή τους για τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης και τη συγκάλυψη της σεξουαλικής κακοποίησης πενήντα έξι έφηβων κοριτσιών (Wilson et al., 2021).⁴ Απόλυτα συνυφασμένη με τη δράση της συγκεκριμένης ομάδας είναι η εκστρατεία #NosDuelen56 (*Mas ponáne*), που στοχεύει στη διατήρηση της μνήμης των έφηβων θυμάτων.

4. Ειδικότερα, το βράδυ των γεγονότων μια ομάδα οκτώ φίλων δημιούργησε την κολεκτίβα «8 Tijax» για να υποστηρίξει νομικά και συμβουλευτικά τις οικογένειες των θυμάτων, καθώς και των επιζήσασών, και να τους παράσχει υπηρεσίες συνοδείας στο νοσοκομείο και στο νεκροτομείο. Σχεδόν πέντε χρόνια μετά, οι οικογένειες των θυμάτων εξακολουθούν να διεκδικούν απαντήσεις, ενώ η δικαστική διαδικασία βρήκε γραφειοκρατικών εμποδίων και απειλητικών ενεργειών. Σε ορισμένους/-ες συγγενείς των θυμάτων απαγορεύτηκε η είσοδος στο δικαστήριο, επειδή φορούσαν μπλούζες με φωτογραφίες των θυμάτων, ενώ σε άλλους/-ες απαγορεύτηκε να κλάψουν μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου. Τα κορίτσια που έχουν επιζήσει έχουν κατηγορηθεί για εγκλήματα όπως: φόνος, βαριά σωματική βλάβη, ένοπλη ληστεία, εμπρησμός και δημόσια αναταραχή. Τα μέλη της κολεκτίβας έχουν δεχτεί εκφοβισμό, ενώ τρεις συγγενείς θυμάτων έχουν δολοφονηθεί, χωρίς το κράτος να προσφέρει καμία προστασία.

Στο πλαίσιο αυτής της εκστρατείας, μετά τα γεγονότα, δημιουργήθηκε μνημείο για τα θύματα στην κεντρική πλατεία της πόλης της Γουατεμάλα, όπου κάθε Παρασκευή συγκεντρώνονταν οι συγγενείς για να τιμήσουν τη μνήμη των έφηβων κοριτσιών και να διεκδικήσουν δικαιοσύνη. Τον Σεπτέμβριο του 2019, η αστυνομία της Γουατεμάλα απομάκρυνε το μνημείο, αλλά σύντομα επανατοποθετήθηκε.

4. (Δια)τοπικές και διεθνικές δυνατότητες

Στη συνθήκη της αναμονής για τη «λήξη» της πανδημίας και της «επιστροφής στην κανονικότητα», διεθνικά φεμινιστικά δίκτυα με μακρόχρονη παρουσία και ιστορία, και έξω από επίσημους θεσμικούς χώρους, κινητοποιήθηκαν γρήγορα για να συντονίσουν φεμινιστικές και διαθεματικές δράσεις και πρακτικές, προκειμένου να αντιμετωπίσουν τις πολλαπλές επιπτώσεις της πανδημίας και της διαχείρισής της, καθώς και τις διαφορές στην εξουσία και στα προνόμια που αυτές ενέτειναν, μετασχηματίζοντας το τραυματικό συμβάν σε «συνθήκη δυνατότητας για το κοινωνικό και πολιτικό αίτημα δικαιοσύνης στην οδύνη και την ευαλωτότητα» (Αθανασίου, 2020:38).

Η «Φεμινιστική Συμμαχία για τα Δικαιώματα» («Feminist Alliance for Rights»), η οποία συγκεντρώνει φεμινίστριες από τον Παγκόσμιο Νότο και από περιθωριοποιημένες κοινότητες του Παγκόσμιου Βορρά, προκειμένου να αναπτύξει μια κοινή παγκόσμια πολιτική ατζέντα και να θέσει τις κυβερνήσεις και τους διεθνείς οργανισμούς υπόλογους για θέματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων των γυναικών, δημοσίευσε ένα κάλεσμα για μια φεμινιστική πολιτική COVID-19 στις 20 Μαρτίου 2020 (FAR, 2020). Υποστηριζόμενη από περισσότερα από 1.600 άτομα, γυναικεία δίκτυα και οργανώσεις από περισσότερες από εκατό χώρες, απαίτησε διαθεματικές απαντήσεις σε εννέα κρίσιμα πεδία: επισιτιστική ασφάλεια, υγειονομική περίθαλψη, εκπαίδευση, κοινωνική ανισότητα, νερό και αποχέτευση, οικονομική ανισότητα, βία κατά των γυναικών, πρόσβαση στην πληροφόρηση και κατάχρηση εξουσίας. Αυτές οι ενέργειες πολλαπλασιάστηκαν τόσο γρήγορα που σχεδόν εβδομήντα οργανώσεις, συντονισμένες από τον *Οργανισμό Περιβάλλοντος και Ανάπτυξης των Γυναικών (Women's Environment and Development Organization)*, συνεργάστηκαν για τη βάση δεδομένων «Φεμινιστική απάντηση στον COVID-19» σχετικά με την «παρακολούθηση της ανταπόκρισης και την ενίσχυση της συλλογικής δράσης των φεμινιστριών σε όλον τον κόσμο» (Burns and Reyes, 2020).

Ο «Σύνδεσμος για τις Γυναίκες στην Ανάπτυξη» («Association for Women in Development»), με 5.000 μέλη από σχεδόν κάθε χώρα, προώθησε τη διαδικτυακή καμπάνια *#FeministBailout (Φεμινιστική διάσωση)* από την 1η Ιουνίου έως την 5η Ιουνίου 2020 (Tabbush and Friedman, 2020). Αυτή η εκστρατεία προσπάθησε να «διασώσει όσες κρατούν τις κοινωνίες μας μαζί», δηλαδή τις οικιακές εργάτριες, τις σεξεργάτριες, τις εργάτριες χωρίς χαρτιά, τις κακοπληρωμένες και μη αμειβόμενες εργαζόμενες στον τομέα της φροντίδας, τις μετανάστριες εργάτριες, τις εποχικές εργαζόμενες στον αγροτικό τομέα. Επιπρόσθετα, στο *Μανιφέστο των Διασυνοριακών Φεμινιστριών/-ών (Cross Border Feminists, 2020)*, στο οποίο δηλώνεται η μη επιστροφή στην κανονικότητα, καθώς «η κανονικότητα ήταν το πρόβλημα», και μέσω του παγκόσμιου φεμινιστικού και τρανσφεμινιστικού κινήματος, καλούνται όλες/-οι/-α για την άρση της απομόνωσης και της σιωπής στις πολλαπλές μορφές βίας, που επιδεινώνονται από την παγκόσμια πανδημία, ενώ προτάσσεται

η οργάνωση μέσω της συνάντησης εξεγερσιακών πρακτικών που αντλούνται από τη δύναμη των παγκόσμιων φεμινιστικών απεργιών των τελευταίων ετών.

Στο πλαίσιο των προηγούμενων κινηματικών εμπειριών του γυναικείου και φεμινιστικού κινήματος επινοήθηκε και αξιοποιήθηκε η φεμινιστική απεργία⁵ ως μια νέα μορφή πολιτικής οργάνωσης και δράσης. Η φεμινιστική απεργία της Αργεντινής, που πραγματοποιήθηκε το 2016, γρήγορα ξεπέρασε τα σύνορα, οδήγησε στη διοργάνωση της πρώτης μαζικής Διεθνούς Απεργίας Γυναικών της 8ης Μαρτίου του 2017 και επεκτάθηκε σε περισσότερες από πενήντα χώρες, από τη Νότια Αμερική έως την Ευρώπη (Gago, 2020:171), προσδίδοντας έναν δημοφιλή χαρακτήρα των σύγχρονων φεμινιστικών κινημάτων, τα οποία έχουν χαρακτηριστεί ως ο «φεμινισμός του 99%» (Arruzza et al., 2019). Υπό το σύνθημα *Ni Una Menos* (*Ούτε μία λιγότερη*) γυναίκες συλλογικότιες και φεμινιστικές οργανώσεις διαδήλωσαν κατά της πατριαρχίας, συνδέοντας τη βία και τις γυναικοκτονίες με άλλες μορφές εκμετάλλευσης των γυναικών και των θηλυκοτήτων, σηματοδοτώντας μια συλλογική απόφαση πολιτικοποίησης των νεκρών γυναικείων σωμάτων, ώστε να μην αντιμετωπίζονται ως αντικειμενοποιημένα θύματα προσωπικών τραγωδιών. Η εκτεταμένη ατζέντα της απεργίας, η οποία ζητούσε τη συμπερίληψη ζητημάτων τάξης, φύλου, σεξουαλικότητας, εθνοτικής καταγωγής και φυλής, εφιστά την προσοχή στην υλικότητα των γυναικείων σωμάτων και στην ανάγκη για ανάκτηση των γυναικείων δικαιωμάτων πάνω στο σώμα τους – τόσο με την έννοια της ανάκτησης της γυναικείας σεξουαλικότητας και επιθυμίας από τον κρατικό έλεγχο, όσο και με την έννοια της διατήρησης των σωμάτων των γυναικών ως ζωντανών μπροστά στα εξελισσόμενα βιοπολιτικά/νεκροπολιτικά καθεστώτα. Έχοντας υπόψη αυτά τα αιτήματα, το κάλεσμα που απηύθυνε το κίνημα «Ni Una Menos» ανέδειξε όχι μόνο την παρουσία και τις φωνές των γυναικών που αγωνίζονται κατά της βίας, αλλά και την απουσία τους, την αφωνία όλων των απόπτων σωμάτων των γυναικών που είχαν σκοτωθεί βιολογικά ή κοινωνικά από βαθιά πατριαρχικά καθεστώτα εξουσίας, υπό το hashtag *#NoEstamosTodas* (*Δεν είμαστε όλες εδώ*) (Souza, 2019).

Η γυναικεία απεργία, καθιστώντας ορατό όλο το εύρος της δραστηριότητας και της εργασίας των γυναικών, έχει πλέον μετασχηματιστεί σε ισχυρό μέσο φεμινιστικών διεκδικήσεων, αναδεικνύοντας συγκεκριμένες μορφές εκμετάλλευσης των γυναικών και το συνεχές του οίκου και του χώρου εργασίας (Bhattacharya, 2017). Η Gago (2020), με αφορμή το κίνημα «Ni Una Menos», διανοίγει τη συζήτηση για τα φεμινιστικά κινήματα της Λατινικής Αμερικής και εστιάζει στην απεργία ως μια νέα μορφή χαρτογράφησης της φεμινιστικής πολιτικής θεωρίας, η οποία επανακαθορίζει τις χωρικότητες και τις χρονικότητες της εξουσίας. Με βάση αυτή την προσέγγιση, εμβαθύνει στα μοντέλα οργάνωσης, χωρικότητας και τακτικής της φεμινιστικής απεργίας, αποκάλυπτοντας ενδιαφέρουσες μορφές διασύνδεσης της βίας, της εκμετάλλευσης και της καταγωγής. Εξετάζει πώς η φεμινιστική απεργία θολώνει τα όρια μεταξύ δημόσιου και οικιακού, εργασίας και οικίας, δρόμου και ιδιωτικού χώρου, και πώς διευρύνει την κατανόηση των σχέσεων μεταξύ σωμάτων και εδαφών και ενός σώματος με ένα άλλο. Το καθιερωμένο σχήμα αντιπαράθεσης του περιχαρακωμένου οικιακού χώρου με τον ανοιχτό δημόσιο χώρο διασπάται (Gago, 2020:97), τα όρια εκτοπίζονται και τα σώματα συναντιούνται για να αμφισβητήσουν και να διεκδικήσουν

5. Η δολοφονία της δεκαεξάχρονης Lucía Pérez στην πόλη Mardel Plata της Αργεντινής τον Οκτώβριο του 2016 ήταν η αφορμή για το hashtag *#MiércolesNegro* (*Μαύρη Τετάρτη*) και τη διοργάνωση της πρώτης φεμινιστικής απεργίας τον Νοέμβριο του 2016, με αίτημα τον τερματισμό των γυναικοκτονιών. Μόλις έναν χρόνο πριν, ο εντοπισμός του νεκρού σώματος της έφηβης Chiara Paez είχε ήδη οδηγήσει στην ανάδειξη νέων μορφών οργάνωσης του γυναικείου κινήματος.

μια πιο αξιοβίωτη ζωή. Η Gago στη θεωρία της εισάγει την έννοια της «feminista potencia», που ενέχει μια δραστική και δυναμική κατανόηση της εξουσίας ως μιας συλλογικής δυνατότητας για αλλαγή, ως μιας κινητήριας δύναμης για την αμφισβήτηση των πολλαπλών μορφών καταπίεσης (Gago, 2020:12).

Είναι βέβαιο ότι στο παράδειγμα των χωρών της Λατινικής Αμερικής, πριν και κατά τη διάρκεια της πανδημίας, αποκαλύπτεται ένα «Εμείς» που έρχεται ως μια σχεσιακή δυναμική και αναπτύσσεται εντός της ατομικής και συλλογικής δράσης των επιμέρους υποκειμένων, τα οποία, με βάση τις διαφορετικές εμπειρίες και αντιλήψεις τους, έχουν βρει τρόπους να μοιράζονται και να εκφράζουν τα συναισθήματά τους, τα αιτήματά τους, ακόμα και τη διεθνική τους αλληλεγγύη, γιατί τα εμπόδια που αντιμετωπίζουν είναι παρόμοια. Αγώνονται να διατηρήσουν τη ζωή αλλά και να την επανεφεύρουν· αποκλίνουν, συγκλίνουν και αντιστέκονται ενάντια στη νεοφιλελεύθερη κυβερνολογική που βασίζεται σε αποκλεισμούς, περιφράξεις, ιδιωτικοποιήσεις, αυταρχισμό και θάνατο. Υποκείμενα και συλλογικότητες που μπροστά στις τεχνικές ελέγχου έως και αφανισμού των ενσώματων οδυνηρών εμπειριών τους –από τη βία, τη φτώχεια και τον αποκλεισμό– μαθαίνουν να επινοούν και να φτιάχνουν τη συντροφικότητα θεωρητικά, πρακτικά, πολιτικά. Με λίγα λόγια, καθώς θέτουν το ζήτημα της «ζωής-στο-όριο», ανακαλύπτουν «τους τρόπους με τους οποίους κατασκευάζεται το ανθρώπινο μέσω του μη-ανθρώπινου στην ύστερη νεωτερικότητα» (Αθανασίου, 2007:30).

Τα ενδεικτικά παραδείγματα που αναλύθηκαν παραπάνω για τις χώρες της Λατινικής Αμερικής αναδεικνύουν νέες δυνατότητες πολιτικής απόκρισης και άρθρωσης της αντίστασης, όπου τα παραβιασμένα, αποικιοποιημένα και εκτοπισμένα σώματα λειτουργούν όλο και περισσότερο ως καταλύτες ανανεωμένων φεμινιστικών λόγων και πρακτικών εγγύτητας και αμοιβαιότητας. Η ιδιαιτερότητα και πιθανά η μοναδικότητα αυτών των δράσεων βασίζεται στον τρόπο με τον οποίο κατάφεραν να συνδέσουν τις δολοφονίες των γυναικείων σωμάτων και την απαξίωση της ζωής ευάλωτων πληθυσμών με συμμαχίες μεταξύ διαφορετικών κινημάτων, συλλογικοτήτων και ομάδων, κινητοποιώντας διαφορετικές ριζωματικές αρένες πολιτικών χώρων –όπως το διαδίκτυο και οι δρόμοι– και επαναπροσδιορίζοντας τις δημοκρατικές πρακτικές, ώστε να οικοδομήσουν διαφορετικές μορφές κοινότητας και επιτέλεσης του πολιτικού (Μπάτλερ και Αθανασίου, 2016).

Αυτή η υπέρβαση της ευαλωτότητας μέσα από πράξεις αντίστασης (Butler, 2016) και δημιουργίας νέων εγχειρημάτων διανοίγει την πολιτική φαντασία στις δυνατότητες νέων φεμινιστικών και διαθεματικών συνδέσεων, δεσμών και αρθρώσεων, που κάποιες φορές δημιουργούν και εκτεταμένες συλλογικές μεταβολές, εξαρθρώνοντας τη λογική μιας έμφυλης, φυλετικοποιημένης και ταξικής νεκροπολιτικής. Με αυτόν τον τρόπο, πολιτικοποιούν όχι μόνο τις ζωές (και συνεπώς τις φωνές) όσων αγωνίζονται, αλλά και τους θανάτους (και συνεπώς τις σιωπές) πάνω στους οποίους έχει οικοδομηθεί το πολιτικό. Έτσι, ένα από τα στοιχεία αυτού του «αγωνιστικού πένθους» (Athanasίου, 2017), που έχει εκφραστεί πολλαπλά στα συνθήματα των κινημάτων της Λατινικής Αμερικής, είναι η δημιουργικότητά του, μέσα από την επινόηση και τη συγκρότηση: α) νέων μορφών, τρόπων οργάνωσης και κινηματικών υποδομών που συχνά βασίζονται στην αυτονομία, στην οριζοντιότητα και στην αυτοδιαχείριση, β) εναλλακτικών πρακτικών δημιουργίας «κοινών», αυτο-οργανωμένων εγχειρημάτων και δικτύων για τη φροντίδα των κοινοτήτων τους, γ) δομών και υπηρεσιών αλληλοβοήθειας και αλληλεγγύης, δ) διάχυσης και μετάδοσης ιδεών, μηνυμάτων και στόχων σε ευρύτερα δίκτυα (διατοπικά και διεθνικά), και ε) μετατοπίσεων από σχήματα

φυσικοποίησης/κανονικοποίησης, δυαδικότητας και σταθερότητας σε σχήματα υβριδικότητας, πολλαπλότητας και ασυνέχειας. Κινήσεις, που κάποιες φορές είναι απροσδόκτες και που δεν αφαιρούν από το πολιτικό τη συν-αισθηματική εναντιότητα στις ανισότητες και τις διακρίσεις, καθώς αναδεικνύουν το συν-αίσθημα στις διασταυρώσεις του με τις υποκειμενικότητες και τη δημόσια σφαίρα (Αβραμοπούλου, 2018) ως αυτό δηλαδή που δένει και δεσμεύει τα σώματα μεταξύ τους, διαμεσολαβεί τη σχέση ανάμεσα στο κοινωνικό, στο ατομικό και στο συλλογικό (Άμεντ, 2018).

Διότι μπορεί κανείς/-μία να φανταστεί πώς θα έμοιαζε αυτή η πανδημία χωρίς την πολιτικοποίηση της φροντίδας και της έμφυλης βίας, χωρίς την καταγγελία για τα πλαίσια ιδιωτικοποίησης και διαχείρισης κρίσεων μέσω άσκησης κανονιστικών και κανονικοποιητικών μορφών, χωρίς τις πρακτικές συλλογικού πειραματισμού; Προφανώς, υπάρχει ένα νήμα που συνδέει αυτά τα τρωτά σώματα που αντιστέκονται απέναντι στις καταπιέσεις και στις απώλειές τους και χειραφετούνται μέσα από διαφορετικές ιδέες, νοήματα, συμβολισμούς, συναισθήματα και αισθητικές: εμφυλοποιημένα και φυλετικοποιημένα σώματα ως πολιτικά υποκείμενα, σώματα διαφορετικών διαδρομών, που συνθέτουν μια συλλογική νοημοσύνη και πρακτική κοινής φεμινιστικής προοπτικής και αμφισβήτησης των δομών εξουσίας και που τα ακούμε ακόμα έως σήμερα να λένε: «Εμπρός στην ομορφιά της μέρας, χιλιάδες σκοτεινές κουζίνες, χιλιάδες μαύρες φάμπρικες γεμίζουν ξάφνου με του ήλιου τη λαμπράδα, γιατί ο κόσμος μας ακούει να τραγουδάμε “Ψωμί και Τριαντάφυλλα”».⁶

Βιβλιογραφία

Ξενόγλωσση

- Abwola, N. and Micheli, I. (2020). *What Happened? How the Humanitarian Response to COVID-19 Failed to Protect Women and Girls*, IRC / International Rescue Committee, <https://www.rescue.org/sites/default/files/document/5281/ircwpecovidreportv7.pdf>
- Acciari, L. (2020). “Care for Those who Care for You! Domestic Workers’ Struggles in Times of Pandemic Crisis”, *Interface: A journal for and about social movements*, 12 (1), pp. 121-127.
- Al-Ali (2020). “Covid-19 and Feminism in the Global South: Challenges, Initiatives and Dilemmas”, *European Journal of Women’s Studies*, 27 (4), pp. 333-347.
- Arruzza, C., Bhattacharya, T. and Fraser, N. (2019). *Feminism for the 99 Percent. A Manifesto*, London, New York: Verso.
- Athanasiou, A. (2017). *Agonistic Mourning: Political Dissidence and the Women in Black*, Edinburgh: Edinburgh University Press.
- Bhattacharya, T. (2017). “What the Women’s Strike Means”, *Jacobin*, <https://www.jacobinmag.com/2017/03/international-womens-strike-march-8-capitalism/>
- Branigan, C. (2020). “Feminists Fight Covid on Buenos Aires’ Urban Margins”, *NACLA Report on the Americas*, <https://nacla.org/news/2020/06/16/feminists-covid-argentina>

6. Απόσπασμα από το ποίημα του James Oppenheim για την απεργία των εργατριών στις κλωστοϋφαντουργίες της Νέας Υόρκης, στις 8 Μαρτίου 1912, οι οποίες διαδήλωσαν με το σύνθημα: «Ψωμί και τριαντάφυλλα», ζητώντας δεκάωρη βάρδια, καλύτερες συνθήκες εργασίας, ίσο μισθό με τους άνδρες, κατάργηση της παιδικής εργασίας και δικαίωμα ψήφου.

- Burns, B. and Reyes, E. (2020). “Feminist Solidarity for a Collective Response to COVID-19”, *The World at 1°C*, <https://worldat1c.org/feminist-solidarityfor-a-collective-response-to-covid-19-1ce3df2f38ca>
- Burrell, St. and Ruxton, S. (2020). “Coronavirus Reveals just how Deep Macho Stereotypes Run through Society”, *The Conversation*, https://theconversation.com/coronavirus-reveals-just-how-deep-macho-stereotypes-run-through-society-134968?fbclid=IwAR1lw7tt5o6OZiphsFqDPVXhwVjNjHZNLeqyHxZui3Z_eTdajxaPDXVs3Hc
- Butler, J. (2016). “Rethinking Vulnerability and Resistance”, in J. Butler, Z. Gambetti and L. Sabsay, *Vulnerability in Resistance*, Durham and London: Duke University Press, pp. 12-28.
- Gago, V. (2020). *Feminist International: How to Change Everything*, New York: Verso.
- Carcelén, C.F. (2021). *Coronavirus Pandemic: Grasping the Outbreak with a Feminist Perspective*, Eurogender.
- Chatzidakis, A., Hakim, J., Littler, J., Rottenberg, C. and Segal, L. (2020). “From Carewashing to Radical Care: The Discursive Explosions of Care during Covid-19”, *Feminist Media Studies*, 20 (6), pp. 889-895.
- Cross Border Feminists (2020). *Cross-Border Feminist Manifesto*, <https://spectrejournal.com/cross-border-feminist-manifesto/>
- EQUIS, Justicia para Mujeres; RNR, Red Nacional de Refugios; Intersecta (2020). *Informe Elaborado Para La Relatora Especial de Naciones Unidas Sobre La Violencia Contra La Mujer, Sus Causas y Consecuencias*.
- EWL/European Women’s Lobby (2020). *Women Must not Pay the Price for COVID-19: Putting Equality between Women and Men at the Heart of the Response to COVID-19 across Europe*, Policy Brief.
- FAR/Feminist Alliance for Rights (2020). *Call for a Feminist COVID-19 Policy*, <http://feministallianceforrights.org/blog/2020/03/20/action-call-for-a-feminist-covid-19-policy/>
- Guerrero, M. (2020). “Picturing a Post-Pandemic World where Latin American Women are Safe”, *PassBlue*, <https://www.passblue.com/2020/05/14/picturing-a-post-pandemic-world-where-latin-american-women-are-safe/>
- Guevara Rosas, E. (2021). “From Mobilization to Solidarity: The Power of Feminist Struggles in Latin America”, *OpenDemocracy*, <https://www.opendemocracy.net/en/north-africa-west-asia/from-mobilization-to-solidarity-the-power-of-feminist-struggles-in-latin-america/>
- Harvey, R. (2021). *The Ignored Pandemic. The Dual Crises of Gender-Based Violence and COVID-19*, Oxfam.
- HRW/Human Rights Watch (2020). *Submission to the UN Special Rapporteur on Violence against Women, its Causes and Consequences regarding COVID-19 and the Increase of Domestic Violence against Women*, <https://www.hrw.org/news/2020/07/03/submission-un-special-rapporteur-violence-against-women-its-causes-and-consequences>
- Kambouri, N. (2020). *Towards a Gendered Recovery in the EU. Women and Equality in the Aftermath of the COVID-19 Pandemic*, Gender Five Plus.
- Löhr, N. (2021). *The Shadow Pandemic: Policy Efforts on Gender-Based Violence during COVID-19 in the Global South*, Unidas Women’s Network, <https://www.unidas.world/node/267>
- Mezzadri, A. (2020). “A Crisis like no Other: Social Reproduction and the Regeneration of

- Capitalist Life during the COVID-19 Pandemic”, *Developing Economics*, <https://developingeconomics.org/2020/04/20/a-crisis-like-no-other-social-reproduction-and-the-regeneration-of-capitalist-life-during-the-covid-19-pandemic/>
- Moreira, N.F.C. and Agopyan, K.K. (2021). “The Desire to Change Everything: La Potencia Feminista and the Tribune of the World Conference of the International Women’s Year”, *Feminist Perspectives*, <https://www.kcl.ac.uk/the-desire-to-change-everything>
- Reliefweb (2020). “A Double Pandemic: Gender-Based Violence in Latin America and the Early Experience of Women during Covid-19”, *Reliefweb*, <https://reliefweb.int/report/brazil/double-pandemic-gender-based-violence-latin-america-and-early-experience-women-during>
- Rivera-Amarillo, C. (2020). “Feminism on Lockdown”, *NACLA Report on the Americas*, 52 (3), pp. 274-81.
- Ruddick, S. (2010). “The Politics of Affect. Spinoza in the Work of Negri and Deleuze”, *Theory, Culture and Society*, 27 (4), pp. 21-45.
- Saavedra, M. (2020). “Mucho ruido, pocas nueces: las brechas en las medidas chilenas”, *Violentadas en Cuarentena*, <https://violentadasencuarentena.distintaslatitudes.net/portfolio/chile/>
- Sharma, V., Ausubel, E., Heckman, C. et al. (2021). “Mitigating Gender-based Violence Risk in the Context of COVID-19: Lessons from Humanitarian Crises”, *BMJ Global Health*, <https://gh.bmj.com/content/bmjgh/6/3/e005448.full.pdf>
- Solera, A. and Rodríguez Cortés, B.J. (2021). “The Feminist Struggles in Latin America Don’t Stop during the COVID-19 Pandemic”, *DevIssues*, https://www.devissues.nl/the-feminist-struggles-in-latin-america-dont-stop-during-the-covid-19-pandemic?fbclid=IwAR0ynCuwD2dq0s2eMK8aHhJ_nx72iKwjcqaUqRX5FY09zTFC4xWpTSNEYkU
- Souza, N.M.F. (2019). “When the Body Speaks (to) the Political: Feminist Activism in Latin America and the Quest for Alternative Democratic Futures”, *Contexto Internacional*, 41 (1), pp. 89-111.
- Souza, N.M.F. and Selis, L.M.R. (2022). “Gender Violence and Feminist Resistance in Latin America”, *International Feminist Journal of Politics*, 24 (1), pp. 5-15.
- Staab, S., Tabbush, C. and Turquet, L. (2020). *Global Gender Response Tracker Assesses COVID-19 Measures for Women*, UN Women.
- Sutton, B. (2020). “Intergenerational Encounters in the Struggle for Abortion Rights in Argentina”, *Women’s Studies International Forum*, 82, pp. 1-11.
- Tabbush, C. and Friedman, E.J. (2020). “Feminist Activism Confronts COVID-19”, *Feminist Studies*, 46 (3), pp. 629-638.
- Turquet, L. and Koissy-Kpein, S. (2020). “COVID-19 and Gender: What Do we Know; What Do we Need to Know?”, UN Women, <https://data.unwomen.org/features/covid-19-and-gender-what-do-we-know-what-do-we-need-know>
- UNFPA (2020). *Gender Equality and Addressing Gender-Based Violence (GBV) and Coronavirus Disease (COVID-19) Prevention, Protection and Response*, United Nations Population Fund, <https://www.unfpa.org/resources/gender-equality-and-addressing-gender-based-violence-gbv-and-coronavirus-disease-covid-19>
- UN/United Nations (2020). *Policy Brief: The Impact of COVID-19 on Women*, <https://unsdg.un.org/sites/default/files/2020-04/Policy-Brief-on-COVID-Impact-on-Women.pdf>
- UN Women (2021). *COVID-19 and Women’s Rights Organizations: Bridging Response Gaps and*

- Demanding a More Just Future*, Policy Brief 20, <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/policy-brief-covid-19-and-womens-rights-organizations-en.pdf>
- UN Women (2020). *The COVID-19 Shadow Pandemic Domestic Violence in the World of Work. A Call to Action for the Private Sector*, <https://www.unwomen.org/sites/default/files/Headquarters/Attachments/Sections/Library/Publications/2020/Brief-COVID-19-Domestic-violence-in-the-world-of-work-en.pdf>
- UN Women (2020a). *COVID-19 and Ending Violence against Women and Girls*, <https://www.unwomen.org/sites/default/files/Headquarters/Attachments/Sections/Library/Publications/2020/Issue-brief-COVID-19-and-ending-violence-against-women-and-girls-en.pdf>
- UN Women (2020b). *Impact of COVID-19 on Violence against Women and Girls and Service Provision: UN Women Rapid Assessment and Findings*, <https://www.unwomen.org/sites/default/files/Headquarters/Attachments/Sections/Library/Publications/2020/Impact-of-COVID-19-on-violence-against-women-and-girls-and-service-provision-en.pdf>
- Vega Macías, D. (2021). “The COVID-19 Pandemic on Anti-immigration and Xenophobic Discourse in Europe and the United States”, *Estudios Fronterizos*, 22, e066, <https://doi.org/10.21670/ref.2103066>
- Ventura Alfaro, M.J. (2020). “Feminist Solidarity Networks Have Multiplied since the COVID-19 Outbreak in Mexico”, *Interface: A journal for and about social movements*, 12 (1), pp. 82-87.
- Von Bülow, M. (2020). “Lessons from Brazil’s Poor to Fight the Coronavirus”, *Carnegie Endowment for International Peace*, <https://carnegieendowment.org/2020/04/06/lessons-from-brazil-s-poor-to-fight-coronavirus-pub-81471>
- Wilson, R., McIlwaine, C. and Boesten, J. (2021). “Latin American Women Spearhead Campaigns Against Gendered Violence”, *NACLA Report on the Americas*, <https://nacla.org/latin-american-women-spearhead-campaigns-against-gendered-violence>
- Zulver, J. (2020). “In Colombia, Pandemic Heightens Risks for Women Social Leaders”, *Carnegie Endowment for International Peace*, <https://carnegieendowment.org/2020/05/07/in-colombia-pandemic-heightens-risks-for-women-social-leaders-pub-81736>

Ελληνόγλωσση

- Αβραμοπούλου, Ε. (επιμ.) (2018). *Το συν-αίσθημα στο πολιτικό. Υποκειμενικότητες, εξουσίες και ανισότητες στο σύγχρονο κόσμο*, μτφρ. Ο. Τσιάκαλου, Αθήνα: Νήσος.
- Αθανασίου, Α. (2020). «Για την αίσθηση ενός παρόντος από/σε απόσταση», στο Π. Καπόλα, Γ. Κουζέλης και Ο. Κωνσταντάς (επιμ.), *Αποσιπώσεις σε στιγμές κινδύνου*, Τοπικά ΙΘ΄, Εταιρεία Μελέτης των Επιστημών του Ανθρώπου, Αθήνα: Νήσος, σελ. 37-44.
- Αθανασίου, Α. (2007). *Ζωή στο όριο. Δοκίμια για το σώμα, το φύλο και τη βιοπολιτική*, Αθήνα: Εκκρεμές.
- Άμεντ, Σ. (2018). «Συν-αισθηματικές οικονομίες», στο Ε. Αβραμοπούλου (επιμ.), *Το συν-αίσθημα στο πολιτικό. Υποκειμενικότητες, εξουσίες και ανισότητες στο σύγχρονο κόσμο*, μτφρ. Ο. Τσιάκαλου, Αθήνα: Νήσος, σελ. 129-166.
- Βουγιούκα, Α. και Λιάπη, Μ. (2020). *Εμφυλές και διαθεματικές διασπάσεις της πανδημίας και συνέπειες για την ισότητα, τα δικαιώματα και τις ελευθερίες*, Αθήνα: Ίδρυμα Νίκος Πουλαντζάς, https://diotima.org.gr/wp-content/uploads/2020/06/NPI_Covid19_Vougiouka-Liapi.pdf

- Butler, J. (2018). *Σημειώσεις για μια επιτελεστική θεωρία της συνάθροισης*, μτφρ. Μ. Λαλιώτης, Αθήνα: Angelus Novus.
- Θεοφιλόπουλος, Θ., Μοσχοβάκου, Ν. και Μπούνα, Α. (2022). «Δευτερογενείς κίνδυνοι μιας πανδημίας: η αύξηση της έμφυλης ενδοοικογενειακής βίας», στο Ελληνική Κοινωνιολογική Εταιρεία, *Κοινωνίες μετά την κρίση, κοινωνίες χωρίς κρίση*; Αθήνα: Έβδομο Τακτικό Συνέδριο Ελληνικής Κοινωνιολογικής Εταιρείας, σελ. 233-245, https://www.hellenicsociology.gr/sites/default/files/inline-files/eke_conference_book_v7_1.pdf
- Καμπούρη, Ν., Μαρινούδη, Σ. και Πετράκη, Γ. (2020). *Φύλο, κράτος πρόνοιας και ανθεκτικότητα στην κρίση*, Αθήνα: Νήσος.
- Μπάτλερ, Τζ. και Αθανασίου, Α. (2016). *Απ-αλλοιρίωση. Η επιτελεστικότητα στο πολιτικό*, μτφρ. Α. Κιουπκιολής, Αθήνα: Τόπος.
- Μπέμπε, Α. (2020). *Νεκροπολιτική*, μτφρ. Γ. Χαραλαμπίτας, Αθήνα: Οι Εκδόσεις των Συναδέλφων.

Μελετώντας την ομογονεϊκότητα στην Ελλάδα: δημόσιος λόγος κατά την ψήφιση του Ν. 4356/2015

Αθηνά Μαρά

*Σχολή Ανθρωπιστικών και Κοινωνικών Επιστημών, Τμήμα Κοινωνικών Επιστημών,
Πανεπιστήμιο του Ρόχαμπτον, Ηνωμένο Βασίλειο*

Περίληψη

Το παρόν άρθρο αναλύει τις νομικο-κοινωνικές στάσεις αναφορικά με την ομογονεϊκότητα στην Ελλάδα, όπως και την επίδρασή τους στη νομική ρύθμιση της ομογονεϊκότητας. Έννοιες γύρω από τη σεξουαλικότητα, την οικογένεια και το φύλο παίζουν κεντρικό ρόλο στη διαμόρφωση του δημόσιου πολιτικού λόγου, ενώ συμβάλλουν στην απουσία του θέματος της ομογονεϊκότητας από τον Νόμο 4356/2015 για το σύμφωνο συμβίωσης στα ομόφυλα ζευγάρια. Για την έρευνα χρησιμοποιούνται εργαλεία από τη μεθοδολογία της κριτικής ανάλυσης λόγου, και αναλύονται τα πρακτικά των ολομελειών του Ελληνικού Κοινοβουλίου κατά τη συζήτηση Ν. 4356/2015, όπως επίσης και η αιτιολογική έκθεση και το σχέδιο νόμου. Από την ανάλυση των δεδομένων προκύπτει ότι οι κοινωνικές επιβολές του ετεροσεξισμού, του διπόλου του φύλου και της ετεροφυλόφιλης σεξουαλικότητας διαπλέκονται με κυρίαρχες απόψεις, νομικές στάσεις και ιδανικά γύρω από το κοινωνικό φύλο και την οικογένεια, αποκλείοντας οποιαδήποτε μορφή οικογένειας αποκλίνει από τα ετεροκανονικά πρότυπα της ελληνικής οικογένειας.

Λέξεις κλειδιά: ομογονεϊκότητα, ομόφυλες οικογένειες, σύμφωνο συμβίωσης, κριτική ανάλυση δημόσιου λόγου, νόμος 4356, ετεροπατριαρχικά πρότυπα

Abstract

This article examines legal and social attitudes toward same-sex parenthood in Greece and explores their influence on regulations governing same-sex families. Concepts involving sexuality, family, gender and nation shape laws and public policy pronouncements and contribute to the lack of a corresponding policy framework. To examine the variables that shape social acceptance of same-sex parenting, I use a combination of qualitative research methods such as critical discourse analysis. These methods aid in the in-depth analysis of plenary session transcripts regarding Law 4356 in the Greek Parliament. From the qualitative research,

heterosexism, hegemonic ideologies, norms about gender and sexuality, and dominant views about religion, nation and kinship determine family typology in heteropatriarchal social rules. These processes lead to the legal and social exclusion of families that “deviate” from the hegemonic social rules.

Keywords: same-sex parenthood, same-sex families, same-sex partnership, critical discourse analysis, law 4356, heteropatriarchal norms

1. Εισαγωγή

Στην Ελλάδα, η κοινωνική πολιτική που αφορά τις ομόφυλες οικογένειες και την ομογονεϊκότητα περιπλέκεται με τα στερεότυπα για την υποκειμενικότητα, το φύλο και τη σεξουαλικότητα, τα οποία αντικατοπτρίζονται στις αποφάσεις και τους νόμους που επιτελούνται από την κρατική εξουσία. Οι παραπάνω έννοιες επηρεάζουν τα κοινωνικά υποκείμενα και ενίοτε τα αποκλείουν κοινωνικο-νομικά. Η ετεροπατριαρχική γνώση θέτει όρια στη δόμηση του σύγχρονου συστήματος κοινωνικής πολιτικής, διαμορφώνει τα κοινωνικά συμφραζόμενα, την ένταξη, τον διαχωρισμό, τις υπάρχουσες απόψεις και την αποδοχή της ομογονεϊκότητας.

Την παρατεταμένη δημόσια αντιπαράθεση σε κοινωνικο-πολιτικό πλαίσιο για τα δικαιώματα των ομόφυλων οικογενειών ακολουθεί τα τελευταία χρόνια η κοινωνική υποστήριξη, με μέρος των πιο ένθερμων φωνών να είναι ευρωπαϊκής προέλευσης. Η ψήφιση του Νόμου 4356 το 2015 αποτέλεσε μία νομική καινοτομία, η οποία, παρότι είχε μετριοπαθή χαρακτήρα (καθότι δεν κατοχύρωσε νομικά τα ομογονεϊκά δικαιώματα), συνέβαλε στις κοινωνικές ζυμώσεις για περαιτέρω διάλογο και διεκδικήσεις. Για την έρευνα των παραγόντων διαμόρφωσης της τρέχουσας κοινωνικο-νομοθετικής κατάστασης για την ομογονεϊκότητα στην Ελλάδα, σε αυτό το άρθρο αναλύεται ο νομοπαρασκευαστικός λόγος, όπως περιλαμβάνεται στις αιτιολογικές και επιστημονικές εκθέσεις και στα άρθρα του Νόμου 4356/2015. Εξετάζεται ο τρόπος που ορίζεται, περιλαμβάνεται και προσλαμβάνεται η ομόφυλη οικογένεια στο νομοθετικό πλαίσιο μέσω του κοινοβουλευτικού και του νομοπαρασκευαστικού λόγου. Η ηγεμονική επιβολή των στερεοτύπων του ετεροσεξισμού και της πατριαρχίας στα κοινωνικά υποκείμενα διαμέσου ετεροκανονικών κοινωνικών επιταγών δημιουργεί κυρίαρχες κοινωνικές αντιλήψεις και στάσεις για το πώς πρέπει να επιτελείται η σεξουαλικότητα σε συσχέτιση με την επιτέλεση της οικογένειας, της συγγένειας και του φύλου στην Ελλάδα.

Η σεξουαλική ταυτότητα των ομοφυλόφιλων γονέων σχετίζεται άμεσα με αρνητικούς συσχετισμούς για τη γονική τους ικανότητα, ενισχύοντας τον υπάρχοντα αποκλεισμό της ομογονεϊκότητας. Παράλληλα, ο ετεροσεξισμός, τα αρνητικά στερεότυπα και η πατριαρχία διαμορφώνουν τις κοινωνικές στάσεις και τις θεσμικές διατάξεις γύρω από βασικές έννοιες (κοινωνικό/βιολογικό φύλο, συγγένεια/οικογένεια/γονεϊκότητα, σώμα). Η αυξανόμενη ορατότητα της ομοφυλοφιλίας, η «παραβίαση» των ορίων της διάκρισης «δημόσιο-ιδιωτικό», σε συνδυασμό με την ερωτικοποίηση των ομοφυλόφιλων υποκειμένων και την αποσιώπηση της ανθρωπίνης τους οντότητας, εντείνουν την ομοφοβία στη σύγχρονη ελληνική κοινωνία. Ορίζοντας τον τρόπο λειτουργίας και διαμόρφωσης της «ελληνικής οικογένειας», οι παραπάνω κοινωνικές μεταβλητές προδιαθέτουν αρνητικά ως προς την κοινωνική αποδοχή για τις ομοφυλόφιλες σχέσεις συγγένειας.

Παρακάτω, για τους σκοπούς της διερεύνησης του θέματος της ομογενεικότητας στο ελληνικό νομοπαρασκευαστικό πλαίσιο, γίνεται κριτική ανάλυση του δημόσιου νομοθετικού και πολιτικού λόγου, χρησιμοποιώντας τα δεδομένα από τα πρακτικά των Ολομελειών του Ελληνικού Κοινοβουλίου. Η Βουλή των Ελλήνων επελέγη ως ένας προνομιακός κοινωνικός χώρος για τη μελέτη της μετατροπής των απόψεων σε νόμους και σε επίσημες πολιτικές· είναι η μοναδική θεσμική δομή με νομοθετική αρμοδιότητα, αλλά και ένας σημαντικός διάυλος δημόσιου διαλόγου. Η Κριτική Ανάλυση Λόγου (ΚΑΛ) επιλέχθηκε καθώς θεωρία και μέθοδος συνδέονται άρρηκτα μεταξύ τους για την ποιοτική έρευνα της σεξουαλικότητας και της εξουσίας. Βασικός στόχος της ΚΑΛ είναι «η διερεύνηση του ρόλου του λόγου στην αναπαραγωγή και ενίσχυση σχέσεων εξουσίας, ελέγχου, ιδεολογικής κυριαρχίας, ανισότητας, στερεοτυπικών αντιλήψεων» και της διερεύνησης των σχέσεων ανάμεσα στη χρήση της γλώσσας και της κοινωνικής πρακτικής (Phillips & Jorgensen, 2009· Χαλκιά, 2012:226).

2. Ο Ν. 4356/2015 και η επέκταση του συμφώνου συμβίωσης στα ομόφυλα ζευγάρια

Τα νομοθετικά κείμενα σε αυτό το άρθρο δεν συνιστούν απλά «μια καταλογογράφηση κανόνων, αλλά κατατείνουν στην οργάνωση μιας ορισμένης μορφής αφήγησης, η οποία αντλεί και ταυτόχρονα αντανακλά τις πολιτισμικές αντιλήψεις και τις κοινωνικές αναπαραστάσεις, που χαρακτηρίζουν συγκεκριμένες ιστορικές και κοινωνικο-πολιτικές συνθήκες» (Τουντασάκη, 2017:28). Στην έκθεση της επιστημονικής υπηρεσίας της Βουλής των Ελλήνων (2015:4) περιγράφεται πως «ο θεσμός του συμφώνου συμβίωσης είναι διακριτός και από την ελεύθερη ένωση και από τον θεσμό του γάμου»,¹ ως πρώτο στάδιο επίσημου διαχωρισμού της βαρύτητας των δύο νομοθετικών θεσμών. Στην ίδια έκθεση (2015:6) αναφέρεται πως «η μεικτή νομική φύση του συμφώνου συμβίωσης προσλαμβάνει περισσότερα στοιχεία από το οικογενειακό δίκαιο και λιγότερα από την ενοχική σύμβαση αορίστου χρόνου». Όπως επισημαίνεται στην αιτιολογική έκθεση (2015:1), «επιδιώχθηκε ο εκσυγχρονισμός της νομοθεσίας». Το Άρθρο 1 του σχεδίου νόμου ορίζει τη «Σύσταση» του συμφώνου συμβίωσης ως τη:

Συμφωνία δύο ενήλικων προσώπων, ανεξάρτητα από το φύλο τους, με την οποία (τα φυσικά πρόσωπα) ρυθμίζουν τη συμβίωσή τους (σύμφωνο συμβίωσης). Το σύμφωνο συμβίωσης καταρτίζεται αυτοπροσώπως με συμβολαιογραφικό έγγραφο. Η ισχύς της συμφωνίας αρχίζει από την κατάθεση αντιγράφου του συμβολαιογραφικού εγγράφου στον ληξιαρχο του τόπου κατοικίας τους, το οποίο καταχωρίζεται σε ειδικό βιβλίο του Ληξιαρχείου.

Η κοινοβουλευτική συζήτηση για το πρώτο από τα οκτώ κεφάλαια που περιλαμβάνει ο Νόμος 4356/2015 «Σύμφωνο συμβίωσης, άσκηση δικαιωμάτων, ποινικές και άλλες διατάξεις», και συγκε-

1. Από την έκθεση της επιστημονικής υπηρεσίας της Βουλής των Ελλήνων (2015:5): «Ο θεσμός του γάμου κατοχυρώνεται στο άρθρο 21 παρ. 1 του Συντάγματος για την προστασία της οικογένειας, του γάμου και της μητρότητας».

κριμένα των άρθρων και των διατάξεων που αναθεωρούν το σύμφωνο συμβίωσης, επεκτείνοντάς το στα ομόφυλα ζευγάρια, αποτελεί το μεγαλύτερο μέρος της κοινοβουλευτικής συζήτησης, μονοπωλώντας σχεδόν τη συνολική χρονική διάρκεια ομιλίας των βουλευτών/-τριών, και τον αριθμό των σχολίων της δημόσιας διαβούλευσης για το σχέδιο νόμου. Πρέπει να σημειωθεί ότι στην κοινοβουλευτική συζήτηση οι θεματικές που περιλαμβάνει ο Ν. 4356/2015 δεν επικεντρώνονται αρχικά στη σεξουαλικότητα ή την ομογονεϊκότητα, αλλά στην επέκταση του συμφώνου συμβίωσης, ώστε συγκεκριμένες διατάξεις του να περιλαμβάνουν τα ομόφυλα ζευγάρια. Ο νόμος με αυτόν τον τρόπο συνέβαλε στην ένταξη νέων θεματικών στον ελληνικό δημόσιο διάλογο. Ήρθε έτσι στην επιφάνεια η «σεξουαλικότητα», ενώ φάνηκαν οι τρόποι με τους οποίους κρύβεται πίσω από τις έννοιες της «οικογένειας», του «κανονικού» ή «συνθησμένου», αλλά και σε αυτό που παρουσιάζεται ως «διαφορετικό» και «μη κανονικό» στην ελληνική κοινωνία. Παράλληλα και αντιφατικά όμως, καταγράφηκε στην αιτιολογική έκθεση πως ο Ν. 4356/2015 έχει αφουγκραστεί τις ευρωπαϊκές εξελίξεις και τις αποφάσεις, τις νομολογίες και τις καταδικαστικές αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (συμπεριλαμβανομένης της Ελλάδας), πλην όμως των ομογονεϊκών δικαιωμάτων:

Ο εκσυγχρονισμός του θεσμικού πλαισίου συμπυκνώνεται σε τρία βασικά σημεία:

- α) Τα μέρη του συμφώνου εμπίπτουν στον όρο «οικογένεια» με την έννοια του νόμου, και ασφαλώς έχουν ο ένας έναντι του άλλου την ιδιότητα του «οικείου».
- β) Οι διατάξεις του νομοσχεδίου προωθούν κατά κανόνα την αρχή της ιδιωτικής αυτονομίας, δηλαδή σέβονται την ιδιωτική βούληση, ιδίως στον τομέα των περιουσιακών σχέσεων, όπου τα μέρη αφήνονται ελεύθερα να τις ρυθμίσουν όπως επιθυμούν. [...]
- γ) Δεν λείπουν και αναγκαστικού δικαίου διατάξεις εκεί όπου αυτό επιβάλλεται (όπως στο τεκμήριο πατρότητας των τέκνων, το επώνυμο των μερών και των τέκνων τους ή στα ζητήματα της γονικής μέριμνας) (Αιτιολογική έκθεση, 2015:2).

Στο Άρθρο 9, και αναφορικά με το «Άκυρο και ακυρώσιμο σύμφωνο» γίνεται ρητός λόγος «στην πατρότητα των τέκνων» (Αιτιολογική έκθεση, 2015:3):

Το άρθρο 9 καθιερώνει ρητά, ως προς την πατρότητα των κοινών τέκνων που αποκτούν τα μέρη του συμφώνου, τεκμήριο παρόμοιο με αυτό που ισχύει στον γάμο.

Το Άρθρο 9 επίσης, κάνοντας λόγο περί τεκμηρίου πατρότητας, κατόπιν σχετικής εισήγησης μέλων ΔΕΠ του Α΄ Τομέα Ιδιωτικού Δικαίου της Νομικής Σχολής του ΕΚΠΑ στο πλαίσιο της δημόσιας διαβούλευσης του Ν. 4356/2015, διασαφηνίζει τους όρους της γονεϊκότητας αποκλειστικά για ετερόφυλα μέρη και σύμφωνα με τα ετεροκανονιστικά πρότυπα. Συγκεκριμένα, αναφέρεται στο σχέδιο νόμου για το «Σύμφωνο συμβίωσης, άσκηση δικαιωμάτων, ποινικές και άλλες διατάξεις»:

Το τέκνο που γεννήθηκε κατά τη διάρκεια του συμφώνου συμβίωσης ή μέσα σε τριακόσιες ημέρες από τη λύση ή την ακύρωση του συμφώνου τεκμαίρεται ότι έχει πατέρα τον άνδρα με τον οποίο η μητέρα κατάρτισε το σύμφωνο. Το τεκμήριο ανατρέπεται με αμετάκλητη δικαστική απόφαση. Τα άρθρα 1466 επ. ΑΚ, καθώς και τα άρθρα 614 επ. ΚΠολΔ, εφαρμόζονται αναλόγως.

Το Άρθρο 11 του Ν. 4356/2015 για τη «Γονική μέριμνα» αναφέρεται σε δύο γονείς χωρίς να αναφέρεται στο φύλο τους, αφήνοντας σε πρώτη μόνο ανάγνωση το περιθώριο στα ομόφυλα ζευγάρια να το υπογράψουν:

Η γονική μέριμνα του τέκνου που γεννήθηκε κατά τη διάρκεια του συμφώνου συμβίωσης ή μέσα σε τριακόσιες ημέρες από τη λύση ή την ακύρωση του συμφώνου ανήκει στους δύο γονείς και ασκείται από κοινού.

3. Ο Νόμος 4356/2015 ως νομική καινοτομία

Η ψήφιση του Ν. 4356/2015, πέραν των αποκλεισμών της ομογονεικότητας, αποτέλεσε μία νομοθετική καινοτομία για τη χώρα, καθότι για πρώτη φορά αναγνωρίστηκαν στο νομοθετικό πλαίσιο του ελληνικού κράτους τα ομόφυλα ζευγάρια και τους αποδόθηκαν ορισμένα σημαντικά δικαιώματα. Το γεγονός σηματοδοτήθηκε στο Κοινοβούλιο από τον πρωθυπουργό της χώρας ως ιστορικής σημασίας, αναφορικά με την ισονομία των πολιτών, χαρακτηρίζοντας το νομοσχέδιο προς ψήφιση ως «νίκη των δικαιωμάτων». Όροι όπως η «ισονομία» και η «αξιοπρέπεια» κάνουν επίκληση στο κοινωνικό αίσθημα δικαίου, πέραν της υπογράμμισης της σημασίας και των οφελών του Ν. 4356/2015.

Σήμερα είναι μια σημαντική μέρα –ιστορική, θα έλεγα– για τη χώρα μας, για το Κοινοβούλιο, για τη δημοκρατία, για πολύχρονους αγώνες. [...] σημαντική μέρα για τα ανθρώπινα δικαιώματα, για την υπεράσπιση της ισοτιμίας απέναντι στον νόμο για όλους τους συμπολίτες μας. [...] Αναγνωρίζουμε τη δυνατότητα όλων των ανθρώπων, ανεξαρτήτως φύλου και σεξουαλικού προσανατολισμού, να συμβιώσουν και να πορευθούν τον δικό τους δρόμο στη ζωή, όπως εκείνοι θεωρούν ότι τους αξίζει, να έχουν ίσα δικαιώματα απέναντι στη ζωή και στον θάνατο, όπως όλοι οι Έλληνες πολίτες. [...] ανοίγει –θέλω να πιστεύω– ένας νέος κύκλος ισονομίας, αξιοπρέπειας, σεβασμού στη διαφορετικότητα και στη συνταγματικά κατοχυρωμένα και προστατευόμενα ισότητα όλων των ανθρώπων, ανεξαρτήτως φύλου και σεξουαλικού προσανατολισμού. [...] Η ελληνική κοινωνία απέδειξε ότι ταυτίζεται με τις κανονιστικές αρχές του κράτους δικαίου, της ισότητας και του σεβασμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας (Α. Τσίπρας, Πρόεδρος της Κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, πρακτικά της Βουλής της Κοινοβουλευτικής Ολομέλειας στις 21-12-2015, σελ. 160-161).

Στην εισηγητική ομιλία του, στην Α΄ Σύνοδο της Διαρκούς Επιτροπής Δημόσιας Διοίκησης, Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης, τόσο ο εν υπηρεσία Υπουργός Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων Ν. Παρασκευόπουλος όσο και οι βουλευτές του κυβερνώντος κόμματος (ΣΥΡΙΖΑ) αναφέρθηκαν στο σύμφωνο συμβίωσης με όρους που συνδέονται άμεσα με το δημοκρατικό πολίτευμα, κάνοντας άμεση αναφορά στον περαιτέρω εκδημοκρατισμό και την ευρυθμία της κοινωνίας διαμέσου νομοσχεδίων όπως ο Ν. 4356/2015.

Το νομοσχέδιο είναι μια άσκηση δικαιωμάτων που στοχεύει σε δυο πράγματα: στην κοινωνική ειρήνη και δημοκρατία, που κινδυνεύουν δυστυχώς, όταν ασκούμε διακρίσεις σε βάρος μιας μερίδας συμπολιτών μας (Σ. Λάμπας, ΣΥΡΙΖΑ, πρακτικά της Βουλής της Κοινοβουλευτικής Ολομέλειας στις 21-12-2015, σελ. 65).

Τυπικά πρόκειται για μια συμβολαιογραφική πράξη. Στην ουσία, όμως, αφορά στη δημοκρατία. Από αξιόπιστες έρευνες, αλλά και από την κοινή αντίληψη για τα πράγματα, προκύπτει ότι η πλειοψηφία των Ελλήνων πολιτών αποδέχεται τη ρύθμιση και έχουν αποδεχθεί την ομοφυλοφιλία ως ανθρώπινη βιωματική λειτουργία και επιλογή. Είναι ένα αίτημα ιδιαίτερα δημοκρατικό, προοδευτικό (Γ. Ουρσουζίδης, ΣΥΡΙΖΑ, ημερήσια διάταξη της νομοθετικής εργασίας, 21.12.2015, σελ. 166).

Μια ρύθμιση η οποία έχει σχέση μόνο με την κοινωνική ειρήνη, δηλαδή, με την καλύτερη δυνατή ρύθμιση των σχέσεων των ανθρώπων που αποφασίζουν να ζήσουν συντροφικά. Διευκρίνισα, ήδη, ότι αυτό το σχέδιο νόμου δεν αφορά την τεκνοθεσία [...] είναι ένα θέμα το οποίο εξετάζεται όπως εξετάζεται (Άρθρο 40 παρ. 1 ΚτΒ, Υπουργός Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων Ν. Παρασκευόπουλος, Α΄ σύνοδος της Διαρκούς Επιτροπής Δημόσιας Διοίκησης, Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης, 15.12.2015, σελ. 3 & 109).

Αντιθέτως, σε ορισμένα σχόλια της δημόσιας διαβούλευσης αναγνωρίζεται πως η επονομαζόμενη «εγκαθίδρυση της ισονομίας», όπως αναφέρεται και στον δημόσιο κοινοβουλευτικό λόγο, γίνεται στη βάση της διάκρισης της σεξουαλικοποιημένης ιδιότητας των πολιτών: όποιες σεξουαλικότητες δεν εμπίπτουν στο κανονιστικό αξιακό πλαίσιο δεν προορίζονται για τα γονεϊκά δικαιώματα. Στην αιτιολογική έκθεση επίσης υπενθυμίζονται αλλά δεν τηρούνται πλήρως στον Ν. 4356/2018 οι πολιτειακές υποχρεώσεις προς τα ομόφυλα ζευγάρια. Οι υποχρεώσεις αυτές προκύπτουν από τα επιμέρους άρθρα του Συντάγματος (άρθρα 2 παρ. 1, 4 παρ. 1, 51 και 9 παρ. 1 εδάφιο 2), τα ψηφίσματα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (ψηφίσμα της 27ης.2.2014), τις νομολογίες του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου (C-267/12, C-147/08, C-267/06), την ΕΣΔΑ (άρθρα 8 και 14) και τον Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (άρθρο 21). Οι ομόφυλες οικογένειες στην πράξη παραμένουν νομικά χωρίς την προστασία που λαμβάνουν οι ετερόφυλες οικογένειες με παιδιά και χωρίς τη διασφάλιση της «απόλαυσης της οικογενειακής ζωής» όπως επικαλείται η Αιτιολογική Έκθεση (2015).

Σε ό,τι αφορά τις ενώσεις των ομόφυλων προσώπων, η αναγκαιότητα της νομικής, επίσημης αναγνώρισής τους προκύπτει από τις αρχές της ισότητας των πολιτών και του σεβασμού της διαφορετικότητας, όπως αυτά προστατεύονται ήδη στο ελληνικό Σύνταγμα και στην ΕΣΔΑ (Ευρωπαϊκή Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου). Συνιστά, δηλαδή, υποχρέωση της πολιτείας να εγγυηθεί την ισότιμη απόλαυση των δικαιωμάτων για όλους, ως θεμελιώδη αρχή του εσωτερικού, διεθνούς και ευρωπαϊκού δικαίου, η οποία βρίσκεται στον πυρήνα μιας σύγχρονης έννοιας δημόσιας τάξης (Αιτιολογική Έκθεση, 2015:4).

Ο Πρόεδρος της Εθνικής Επιτροπής για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου Γ. Σταυρόπουλος, στη συνεδρίαση της Διαρκούς Επιτροπής Δημόσιας Διοίκησης, Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης, έχοντας πρώτα χαιρετίσει το «πνεύμα» της νέας νομοθεσίας, αναφέρθηκε στο ιστορικό της κατάδικης της Ελλάδας από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, υπογραμμίζοντας την «απουσία από το παρόν σχέδιο νόμου της ρύθμισης για την αναγνώριση του δικαιώματος τεκνοθεσίας» για τα ομόφυλα ζευγάρια. Ως επίσημος φορέας για τα δικαιώματα του παιδιού, ο Βοηθός Συνήγορος για τα Δικαιώματα του Παιδιού Γ. Μόσχος, στη συνεδρίαση της Διαρκούς Επιτροπής Δημόσιας Διοίκησης, Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης, αναφέρθηκε στα θέματα που δημιουργούνται στις νομικά αόρατες ομόφυλες οικογένειες λόγω της έλλειψης νομοθετικού πλαισίου για την κατοχύρωση των ομόφυλων οικογενειών.

4. Η ομογενεϊκότητα στον Νόμο 4356/2015

Στον δημόσιο κοινοβουλευτικό λόγο εμφανίζεται ως ζωτικής σημασίας η ανάγκη να οριστεί η οικογένεια με παιδιά ως αυστηρά ετερόφυλη, βάσει του έμφυλου διμορφισμού και του διπόλου «πατέρας - μητέρα». Η ετεροφυλοφιλία, εντός των προσπαθειών της να αυτο-φυσικοποιηθεί, προβαλλόμενη ως το πρωτότυπο, γίνεται αντιληπτή με τους όρους του Deleuze ως μία ψυχαναγκαστική και υποχρεωτική επανάληψη της παραγωγής των ίδιων αποτελεσμάτων. Τόσο στις κυρίαρχες αντιλήψεις του δημόσιου διαλόγου, όσο και στη νομοθεσία, τα ομοφυλόφιλα υποκείμενα ως (ομο)γονείς δεν υπάρχουν, γιατί στην κατασκευή της κοινωνικής πραγματικότητας δεν νοείται σεξουαλικότητα χωρίς δύο έτερα μέρη (Ψευδωνύμου, 1992· Παντελίδου-Μαλούτα, 2002· Γιαννακόπουλος, 2006). Η σύγχρονη ετερο-πυρηνική οικογένεια επέτρεψε στο σύγχρονο κράτος να επενδύσει σε «μελλοντικούς πολίτες» και όχι σε μεμονωμένα υποκείμενα. Τόσο στις κοινοβουλευτικές συζητήσεις, όσο και στη δημόσια διαβούλευση, διατυπώθηκε από τους ομιλητές ένας έντονος φόβος από διαφορετικές ιδεολογικές και κομματικές παρατάξεις ότι ο Ν. 4356 θα είναι ο προθάλαμος της τεκνοθεσίας από ομόφυλα ζευγάρια.

Ο στόχος μέσα από το νομοσχέδιο είναι ουσιαστικά η θεσμική αναγνώριση οικογένειας, συμπεριλαμβανομένης σε μια πορεία και της απόκτησης παιδιών από ομόφυλα ζευγάρια. [...] Όταν μία ατομική επιλογή, μία ατομική έκφραση, [...] την ανάγετε, την αναγορεύετε από μόνη της σε οικογένεια, αντικειμενικά ανοίγετε τον δρόμο και για την υιοθεσία παιδιών και για την απόκτηση παιδιών με άλλον τρόπο. Άλλωστε, δεν υπάρχει χώρα που να θεσπίστηκε το σύμφωνο συμβίωσης ή ο πολιτικός γάμος ομόφυλων ζευγαριών και στη συνέχεια το επόμενο βήμα να μην ήταν η υιοθεσία παιδιών (Ι. Γκιόκας, Εισηγητής ΚΚΕ, πρακτικά της Βουλής της Ολομέλειας στις 21-12-2015, σελ. 23-26).

Δημιουργείται πρόβλημα διότι ανοίγει όχι απλά παράθυρο, αλλά πόρτα για την υιοθεσία [...] ξεπερνάει και τα όρια όχι απλά της συνταγματικότητας, αλλά και της νομιμότητας (Β. Κόκκαλης, Εισηγητής ΑΝΕΛ, πρακτικά της Βουλής της Ολομέλειας στις 21-12-2015, σελ. 45 & 47).

Οι αναφορές του Ν. 4356/2015 στην ομόφυλη σεξουαλικότητα και τη συγγένεια προκάλεσαν διαφορετικές αρνητικές αντιδράσεις στους/-is κοινοβουλευτικούς/-ές ομιλητές/-ήτριες, με τα επιχειρήματα να κινούνται ανάλογα με τις ιδεολογικές πεποιθήσεις του/της κάθε βουλευτή/-εύτριας. Εκπρόσωποι κομμάτων διαφορετικού ιδεολογικού προσανατολισμού, όπως και μερίδα των πολιτών στη δημόσια διαβούλευση, αντιτάχθηκαν στα ομογονεϊκά δικαιώματα, καθότι αυτά είναι αντίθετα στον ορισμό του διπόλου των φύλων και κατά των στερεοτύπων της ετερόφυλης οικογένειας. Για παράδειγμα, εκπροσωπώντας το ΚΚΕ, ο Ι. Γκιόκας στην ομιλία του αναφέρεται στη θέαση των διπόλων «αντρικό - πατρικό» και «γυναικείο - μητρικό» ως αδιαμφισβήτητη φυσιολογικά, βασιζόμενος σε βιολογικά, ετεροκανονιστικά πρότυπα, αναπαράγοντάς τα ταυτόχρονα. Όπως αναφέρει και η Τουντασάκη (2017:28), «στις δυτικές κοινωνίες, η κυρίαρχη ιδεολογία της συγγένειας, όπως συμπυκνώνεται στη γνωστή εκφορά “το αίμα νερό δε γίνεται”, επιτάσσει “κανονική” (εννοούμενη ως φυσική) να θεωρείται η συγγένεια η οποία απορρέει από τη βιολογική σύνδεση των δύο γεννητόρων με τα παιδιά τους».

Στη συμβίωση των ομόφυλων ζευγαριών αντικειμενικά το παιδί έχει παραποιομένη, ανορθολογική αντίληψη αυτής της βιολογικής σχέσης. Η δική μας θέση είναι ότι και το αντρικό - πατρικό και το γυναικείο - μητρικό πρότυπο έχει τα δικά του χαρακτηριστικά. Αυτά πηγάζουν από τη φυσιολογία του ανθρώπου και είναι απαραίτητα για την ομαλή ψυχοσωματική και κοινωνική ανάπτυξη του παιδιού. [...] Επίσης, γι' αυτό το θέμα υπάρχει συζήτηση και στην επιστημονική κοινότητα, χωρίς ενιαία πρόταση ή άποψη για τον θετικό ή αρνητικό αντίκτυπο στα παιδιά των συμβιούντων ομόφυλων ζευγαριών (Ι. Γκιόκας, ΚΚΕ, πρακτικά της Βουλής της ολομέλειας στις 21-12-2015, σελ. 25).

Επιχείρημα για τη στήριξη του στερεοτυπικού προτύπου της ετερόφυλης οικογένειας ως μοναδικό και υγιές περιβάλλον για την ομαλή ψυχοκοινωνική ανάπτυξη των παιδιών αποτελεί η προβολή της επιστημονικής κοινότητας ως «αμφιταλαντευόμενης» επί του θέματος. Αγνοούνται ταυτόχρονα με στερεοτυπικό ομοφοβικό τρόπο σημαντικά αποτελέσματα πλειοψηφίας επιστημονικών μελετών που βρίσκουν πως η σεξουαλικότητα των γονέων δεν έχει επιρροή στην ανάπτυξη των παιδιών. Ορισμένες από αυτές τις έρευνες κατατέθηκαν από φορείς στα πρακτικά του Κοινοβουλίου και στη δημόσια διαβούλευση. Οι απόψεις αυτές περιέχονται σε μεγάλο αριθμό σχολίων της διαβούλευσης και της κοινοβουλευτικής συζήτησης, ανεξαιρέτως ιδεολογικής καταβολής. Οι κομματικοί εκπρόσωποι από διαφορετικά ιδεολογικά φάσματα χρησιμοποίησαν τον λόγο ανάλογα με την ιδεολογική τους καταβολή. Η υποχρεωτική ετεροφυλοφιλία των γονέων ωστόσο παρέμεινε κοινό σημείο αναφοράς για την καταλληλότητα στη γονεϊκότητα, όπως φαίνεται στα παρακάτω παραδείγματα:

Ο Αστικός μας Κώδικας αλλά και το Σύνταγμά μας (ορίζει τον γάμο) μεταξύ ανδρός και γυναικός, με σκοπό την αναπαραγωγή, άρα λοιπόν τη γέννηση, τη δημιουργία, τέκνων. Υπό την έννοια αυτή, λοιπόν, οτιδήποτε άλλο νομοθετηθεί –όσο η επιστήμη δεν δίνει τη δυνατότητα σε ομόφυλους και σε ετερόφυλους να παράγουν το ίδιο προϊόν, δηλαδή παιδιά, τα παράγουν μόνο τα ετερόφυλα ζευγάρια– νομίζω είναι άνευ αντικειμένου συζήτησης. [...] θέμα γάμου δεν μπορεί να τεθεί εξ ορισμού, διότι ο γάμος εξ ορισμού, ad hoc,

αφορά στα ετερόφυλα ζευγάρια. Θέμα υιοθεσίας: Υιοθεσία, επίσης, δεν μπορεί να τεθεί (Κατερίνα Παπακώστα, ΝΔ, ημερήσια διάταξη της νομοθετικής εργασίας, 21.12.2015, σελ. 104).

Παραβλέποντας ότι η οικογένεια και η μητρότητα είναι κοινωνικές κατασκευές προερχόμενες από τους έμφυλους, οικονομικούς, κοινωνικούς και πολιτισμικούς διαχωρισμούς, παρά απόρροια του αμετάβλητου χαρακτήρα της ανθρώπινης φύσης (Στρατηγάκη, 2007:55), στον δημόσιο λόγο η ομοφοβία εντείνεται μπροστά στην πιο ορατή γκέι γονεϊκότητα. Η γκέι γονεϊκότητα δοκιμάζει τα έμφυλα πατριαρχικά στερεότυπα, με την ανδρική φιγούρα στην ομόφυλη οικογένεια να αναλαμβάνει τον στερεοτυπικά γυναικείο ρόλο του φροντιστή, σε αντίθεση από τον παραδοσιακά αναμενόμενο ανδρικό-πατριαρχικό ρόλο του «κουβαλητή» (breadwinner model). Παράλληλα, οι γκέι άνδρες φαίνεται να είναι περισσότερο συνδεδεμένοι με σεξουαλικές παραβατικές συμπεριφορές στο ομοφοβικό φαντασιακό. Η ιδεολογία της φροντίδας συνδέεται με τις έννοιες της γονεϊκότητας και της μητρότητας, και αφορά πολύ συγκεκριμένα θηλυκής ταυτότητας/σεξουαλικότητας κοινωνικά υποκείμενα, εξομαλύνοντας και νομιμοποιώντας την επένδυση του οικονομικού και πολιτιστικού κεφαλαίου στην «υπόσχεση» της παιδικής ηλικίας, η οποία πλέον έχει μετατραπεί σε μορφή ανθρώπινου κεφαλαίου, έχει αφιερωθεί και αποσκοπεί στο μέλλον (Jenks, 1996:15).

Για τη διασφάλιση των παραπάνω, από τον Υπουργό Δικαιοσύνης ως τους υπόλοιπους εισηγητές της κυβέρνησης, επιστρατεύτηκε ο αποκλεισμός του ενδεχόμενου της θέσπισης ομογονεϊκών δικαιωμάτων στον Νόμο 4356/2015. Αυτός ο αποκλεισμός λειτούργησε κατευναστικά προς τις ανησυχίες των απόψεων υπέρ της «παραδοσιακής», πυρηνικής οικογένειας, που έλαβαν μεγάλη έκταση στη δημόσια διαβούλευση. Παρά τα επιστημονικά στοιχεία ετών αναφορικά με την ομογονεϊκότητα, ο δημόσιος διάλογος και η προετοιμασία της κοινωνίας ως προς τα ομογονεϊκά δικαιώματα προβλήθηκαν από τα κυβερνητικά στελέχη ως αναγκαίο βήμα πριν τεθεί το θέμα εισαγωγής ενός σχετικού νομοθετήματος.

Θα κάνω μια παρένθεση. Το σύμφωνο συμβίωσης δεν αφορά την τεκνοθεσία, δεν αφορά την παιδοθεσία. Είναι ένα θέμα ξεκάθαρο. Αυτό θέλει συζήτηση (Β. Κατριβάνου, εισηγήτρια ΣΥΡΙΖΑ, πρακτικά της Βουλής της Κοινοβουλευτικής Ολομέλειας στις 21-12-2015, σελ. 5).

Ακόμα και όταν υπήρχε η κομματική υπεράσπιση των ομογονεϊκών δικαιωμάτων, διατυπώθηκε η ανάγκη αναβολής της ψήφισης αντίστοιχων νομοθετημάτων και καθυσάχασε του ακροατηρίου. Και παρότι είχαν γνωστοποιηθεί επιστημονικές έρευνες στη δημόσια συζήτηση για την ισάξια ικανότητα των ομόφυλων οικογενειών, υπήρξε ταυτόχρονη ανάγκη αναγγελίας από τους/τις κυβερνητικούς/-ές εισηγητές/-ήτριες ότι τα ομογονεϊκά δικαιώματα δεν περιλαμβάνονται στον Ν. 4356/2015 για «τεχνικούς λόγους» που αφορούν τη γενικότερη μεταρρύθμιση του Οικογενειακού Δικαίου.

Υπήρξαν φόβοι ότι η ρύθμιση σύμφωνα με την οποία εφαρμόζονται αναλόγως για τα μέρη διατάξεις του αναλογικού δικαίου μπορεί να καλύψει επέκταση της τεκνοθεσίας και σε αυτές τις περιπτώσεις. [...] Δεν ρυθμίζεται η τεκνοθεσία. [...] δεν την εισάγω, διότι

η ρύθμιση αυτή θα προϋπέθετε επέμβαση και σε αρκετές άλλες διατάξεις του Οικογενειακού Δικαίου (Υπουργός Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, Ν. Παρασκευόπουλος, ΣΥΡΙΖΑ, ημερήσια διάταξη της νομοθετικής εργασίας, 21.12.2015, σελ. 87-88).

Υπογραμμίζοντας ότι με τον Ν. 4356/2015 δεν τίθεται σε «κίνδυνο» ο πατριαρχικός, προστατευόμενος θεσμός της πυρηνικής οικογένειας, η Αιτιολογική Έκθεση (2015:1) αναφέρεται στην επιδίωξη ισονομίας και επίλυσης ορισμένων καθημερινών πρακτικών δυσκολιών μέσω της αναγνώρισης «άλλων μορφών συμβιωτικών σχέσεων», παραλείποντας όμως τα νομικά κενά που αφορούν την ομογονεϊκότητα:

Ο νέος νόμος επιδιώκει μια ισορροπία μεταξύ αφενός της ιδιωτικής αυτονομίας και αφετέρου της ανάγκης προστασίας των οικογενειακών σχέσεων, με βάση τις αρχές της ισότητας και της αλληλεγγύης, δεδομένου ότι το σύμφωνο συμβίωσης αποτελεί μεν μια σύμβαση, δημιουργούνται ωστόσο οικογενειακές σχέσεις μεταξύ των μερών. [...] Για τα ζευγάρια των ομοφύλων η ανυπαρξία νομικής αναγνώρισης της σχέσης τους προξενεί μεγάλες δυσκολίες και εμπόδια στην καθημερινή τους ζωή, αφού πέρα από το θέμα της κοινωνικής περιθωριοποίησής τους, δημιουργεί και πρακτικά ζητήματα. [...] Η αναγνώριση εξάλλου της συμβίωσης των ομόφυλων ζευγαριών δεν θέτει σε κίνδυνο ούτε το γάμο, ούτε άλλους συνταγματικά προστατευόμενους θεσμούς και αξίες [...], αναγνωρίζεται όμως ότι και άλλες μορφές συμβιωτικών σχέσεων εγκαθιδρύουν οικογενειακούς δεσμούς (Αιτιολογική Έκθεση, 2015:1).

5. Νόμος 4356/2015, ελλείψεις και αποκλεισμοί

Η κριτική των ομόφυλων οικογενειών στον δημόσιο λόγο αγνοεί τις συνθήκες που έφεραν την ομογονεϊκότητα στον τόπο διεκδίκησης και οικοδόμησης δεσμών συγγένειας. Ζητήματα που αφορούν την ονομασία των μη βιολογικών γονέων, του τι συμβαίνει σε περίπτωση διάλυσης των σχέσεων, όταν πεθαίνουν οι βιολογικοί γονείς κ.ο.κ. παραμένουν άλυτα παρά την ψήφιση του Νόμου 4356/2015. Συνδέοντας αυτή την έλλειψη με τις πολλαπλές επιπτώσεις που έχει η έκθεση ενός παιδιού σε καταστάσεις που δημιουργούν σημαντικά κωλύματα, και τονίζοντας πως «ο Συνήγορος του Πολίτη έχει τοποθετηθεί δημόσια και έχει υποστηρίξει την αναγνώριση στα ομόφυλα ζευγάρια των δικαιωμάτων αντιστοίχων με αυτά που ισχύουν για τα ετερόφυλα», ο Βοηθός Συνήγορος για τα Δικαιώματα του Παιδιού αναφέρεται σε υπαρκτά προβλήματα των ομόφυλων οικογενειών:

Σύμφωνα με ενημέρωση που έχουμε από μη κυβερνητικές οργανώσεις, όπως η οργάνωση «Ουράνιο Τόξο», που έχουν ενδεικτικά καταγράψει ότι υπάρχει ένας σημαντικός αριθμός συνοικούντων ομόφυλων ζευγαριών, κυρίως ως επί το πλείστον γυναικών, τίθεται ένα θέμα: τι γίνεται όταν ο άλλος γονέας του παιδιού δεν υπάρχει ή του έχει αφαιρεθεί η γονική μέριμνα, καθώς και το παιδί που μένει μαζί και συνδέεται στην πράξη με τα δύο πρόσωπα που συμβιώνουν και έχουν υπογράψει Σύμφωνο Συμβίωσης; Αυτό το παιδί,

λοιπόν, πολλές φορές χρειάζεται τα συμφωνούντα μέλη να ασκούν καθήκοντα γονέων στην πράξη, δηλαδή σε ένα νοσοκομείο που θα πάνε, στο σχολείο και οτιδήποτε άλλο χρειαστεί» (Βοηθός Συνήγορος για τα Δικαιώματα του Παιδιού, Γ. Μόσχος - Διαρκής Επιτροπή Δημόσιας Διοίκησης, Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης, 15.12.2015, σελ. 13).

Με τον Ν. 4356/2015, αίρεται ο νομικός αποκλεισμός των ομόφυλων ζευγαριών από το σύμφωνο συμβίωσης και γίνεται λόγος για τη «διασφάλιση και προστασία συνταγματικά κατοχυρωμένων δικαιωμάτων των πολιτών στην άρση διακρίσεων και στην εμπέδωση της αρχής της ισότητας με κοινωνικά δίκαιο τρόπο» (Εκθεση Αξιολόγησης Συνεπειών Ρυθμίσεων, 2015:8). Όμως διατηρείται ζωντανός ο αποκλεισμός από τα ομογενεϊκά δικαιώματα. Παράλληλα, ο σκεπτικισμός, η επίπλαστη ανάγκη διαλόγου αναφορικά με τη διαφορούμενη «ετοιμότητα» της ελληνικής κοινωνίας προς τις νέες νομοθετικές ρυθμίσεις, αφαιρεί τόσο τον καθολικό χαρακτήρα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όσο και τον εκπαιδευτικό χαρακτήρα των νόμων:

Αναρωτιέμαι κατά πόσο είναι ώριμη η ελληνική κοινωνία να υποδεχθεί τον ομόφυλο σύντροφο στον κύκλο των νόμιμων μεριδιούχων (Επίκουρος Καθηγητής Γεώργιος Γεωργιάδης, εισήγηση μέλων ΔΕΠ του Α΄ Τομέα Ιδιωτικού Δικαίου της Νομικής Σχολής του ΕΚΠΑ).

Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι για την υιοθεσία δεν είναι έτοιμη ακόμα η ελληνική κοινωνία. Όπου κι αν γύρισα, όπου κι αν βρέθηκα, μου δήλωσαν ότι την υιοθεσία δεν πρέπει να την περάσουμε (Β. Λεβέντης, Ένωση Κεντρώων, πρακτικά της Βουλής της συζήτησης στις 21-12-2015, σελ. 173).

Η επιστημονική βιβλιογραφία αποδεικνύει ότι οι συνθήκες διαβίωσης και ανάπτυξης παιδιών ομόφυλων οικογενειών είναι εξίσου καλές με εκείνες των παιδιών από ετερόφυλες οικογένειες. Ωστόσο παρατηρούνται διαχρονικές αναπαραγωγές στερεοτύπων από κυβερνητικά πρόσωπα. Επιπλέον παράδειγμα, η δήλωση του Υπουργού Δικαιοσύνης της ΝΔ Κ. Τσιάρα, εν μέσω συζήτησης του νομοσχεδίου που αφορά τη συνεπιμέλεια, αναπαρήγαγε κοινωνικά στερεότυπα που βασίζονται στη βιολογία ως «φυσική» και μοναδική επιλογή ζωής για όλους τους ανθρώπους» (Στρατηγάκη, 2005:111), που αναφέρεται στο όφελος, στο «καλό/συμφέρον του παιδιού»:

Βασικός γνώμονας, το συμφέρον του παιδιού. Τίποτα παραπάνω. Και το κάνουμε ακριβώς γιατί όλες οι επιστημονικές μελέτες κατατείνουν στο γεγονός ότι τα παιδιά που μεγαλώνουν με τη φυσική παρουσία και των δύο φύλων και των δύο γονέων είναι παιδιά που προσαρμόζονται πολύ εύκολα σε μια δύσκολη κοινωνική πραγματικότητα, είναι παιδιά που δεν αντιμετωπίζουν πολλά ή ιδιαίτερα ψυχολογικά προβλήματα και είναι παιδιά τα οποία μπορούν να αντιμετωπίζουν με πολύ μεγαλύτερη ευκολία τις δυσκολίες της ζωής² (Δήλωση Υπουργού Δικαιοσύνης της ΝΔ Κ. Τσιάρα, στον τηλεοπτικό σταθμό Alpha, 2 Φεβρουαρίου 2021).

2. Θανάπουλος, Β. (2021), «Για τον Υπουργό Δικαιοσύνης τα παιδιά που μεγαλώνουν και με τα δύο φύλα έχουν λιγότερα ψυχολογικά», https://avmag.gr/136190/gia-ton-yπουργο-dikaiosynis-ta-paidia-poy-megalonoyn-kai-me-ta-2-fyla-echoyn-ligotera-psychologika/?fbclid=IwAR1ZT8xdefZ-jlRbRWL7CNjNl8kokXVyhNVFErsnLFaQ1nhHtHWj_4P0kO8

Πίσω από την εκδήλωση της απουσίας ότι ο Νόμος 4356 είναι πιθανό να αποτελέσει προπομπή της εισαγωγής νομοθεσιών που θα αναγνωρίσουν νομικο-κοινωνικά τις ομόφυλες οικογένειες, βρίσκονται τόσο η προφύλαξη της ετεροπατριαρχικής οικογένειας ως έχει, όσο και ένας ιδιόμορφος παιδοκεντρισμός: η προστασία των παιδιών από την «ομοφυλόφιλη απειλή» της ομόφυλης οικογένειας και ομογονεικότητας. Τα παραπάνω είναι σχήματα που παρουσιάζονται ως επικίνδυνα για την ψυχосύνθεση των παιδιών, πέραν από την πιθανή «διαφθορά» των ετεροπατριαρχικών κανονιστικών αξιών για την οικογένεια, τα ήθη και το έθνος.

Κυρίως, αυτό που βαραίνει στην άποψή μας είναι η κοινωνική προστασία των παιδιών. Με την σκέψη αυτή, ότι η θεσμοθέτηση του συμφώνου συμβίωσης για τα ομόφυλα ζευγάρια οδηγεί στην επέκταση του θεσμού της οικογένειας και σε αυτά τα ζευγάρια, το ΚΚΕ καταψηφίζει επί της αρχής αλλά και όλες τις σχετικές διατάξεις (Ε. Συντυχάκης, ΚΚΕ, Α΄ Σύνοδος της Διαρκούς Επιτροπής Δημόσιας Διοίκησης, Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης, σελ. 78).

Το παιδοκεντρικό επιχείρημα της προστασίας, της ευημερίας και της σωστής διαμόρφωσης των παιδιών του ελληνικού έθνους και της συνέχειάς του από την ομόφυλη οικογένεια κρύβει ένα πλήθος κοινωνικών αναπαραστάσεων στους ενάντιους δημόσιους λόγους, όπως το δίπολο φύλου, το οποίο αναπαράγεται στους παραδοσιακούς ετεροφυλόφιλους γονικούς ρόλους. Τα έμφυλα στερεότυπα (όπως και οι έμφυλοι ρόλοι εντός και εκτός της οικογένειας) επηρεάζουν και επηρεάζονται από τις δημόσιες κοινωνικές παρεμβάσεις που απευθύνονται στην οικογένεια (ανα)παράγοντας θεωρήσεις σχετικά με τους ρόλους των φύλων (Στρατηγάκη, 2007:55). Οι στερεοτυπικές, έμφυλες ταυτότητες συμβάλλουν στη διαμόρφωση της σύγχρονης υποκειμενικότητας και γονεικότητας, χωρίς ωστόσο να υπολογίζονται τα δικαιώματα των μελών των υπάρχουσων ομοιογενειών. Με βάση τα παραπάνω, κοινό επιχείρημα για την προώθηση ενός συμπλέγματος ετεροπατριαρχικών αξιών, ακόμα και αν πρόκειται για την ίδια την ψήφιση του Νόμου 4356/2015, αποτελεί ο περιορισμός των ομοφυλόφιλων υποκειμένων στο περιθώριο του ιδιωτικού χώρου, εντός του οποίου δεν «προκαλείται» και προστατεύεται η ετεροκανονικότητα.

Επίσης, ακούστηκε το εξής επιχείρημα: «Δεν μας ενδιαφέρει τι κάνει ο καθένας ιδιωτικά. Τι κάνει ο καθένας στο κρεβάτι του». Ούτε εμάς μας ενδιαφέρει τι κάνει ο κάθε ένας στο κρεβάτι του. Αυτό μπορεί να το ρυθμίσει μόνος του, αν ακολουθεί το κάμα σούτρα ή ουδένποτε. Εμάς μας ενδιαφέρει το κράτος και τα δικαιώματα που διασφαλίζει το κράτος απέναντι στους πολίτες, διότι το σύμφωνο συμβίωσης αφορά το δημόσιο βίο και το δημόσιο χώρο. Δηλαδή, αφορά το αν είναι πολίτες Β΄ κατηγορίας ή πολίτες ορατοί με ισονομία (Β. Κατριβάνου, Εισηγήτρια ΣΥΡΙΖΑ, ημερήσια διάταξη της νομοθετικής εργασίας, 21.12.2015, σελ. 4).

Η ομοφυλόφιλη συγγένεια ως άμεσα ερωτικοποιημένη και συνδεδεμένη με τη σεξουαλικότητα γίνεται ανεκτή στα στενά περιθώρια της «ντουλάπας» και του ιδιωτικού χώρου. Το πέρασμα της ομόφυλης σχέσης από το περιθώριο στον δημόσιο χώρο προκαλεί ακόμα περισσότερες συντηρητικές αντιδράσεις. Παραγκωνίζοντας την ομόφυλη οικογένεια στο περιθώριο της σιωπής της ελληνικής κοινωνίας και ταυτίζοντας την ομοφυλοφιλία αποκλειστικά με τη σεξουαλικότητα και τις σεξουα-

λικές πρακτικές που αφορούν μόνο την ιδιωτική ζωή, αποσιωπάται η ανθρωπίνη υπόσταση των ομοφυλόφιλων υποκειμένων-γονιών, στην οποία περιέχεται τόσο η ανάγκη, όσο και η επιθυμία για συγγένεια (Bersani & Phillips, 2008· Γιαννακόπουλος, 2012:179-180· Λαχανιώτη, 2012:97).

Πιστεύουμε ότι αυτά τα ζητήματα είναι ιδιωτικά (Δ. Κουκούτσος, Χρυσή Αυγή, ημερήσια διάταξη της νομοθετικής εργασίας, 21.12.2015, σελ. 70).

Να είναι όμως μόνοι τους στο σπίτι τους και να κάνουν αυτό που νομίζουν. Όχι, επαναλαμβάνω, να βγαίνουν έξω και να το διατυμπανίζουν, ούτε να χαιρόμαστε και να το παρουσιάζουμε αυτό για δήθεν λογικό» (Ι. Λαγός, Χρυσή Αυγή, ημερήσια διάταξη της νομοθετικής εργασίας, 21.12.2015, σελ. 9).

Δηλώσεις όπως οι παραπάνω διατυπώθηκαν σε εκτεταμένο βαθμό στον δημόσιο λόγο. Από τα ίδια τα λεγόμενα των ομοφυλόφιλων γονέων όσο και των μελών του Κοινοβουλίου, φανερώνεται πως η ομοφοβία και τα κακοποινικά στερεότυπα είναι βαθιά ριζωμένα σε συγκεκριμένα τμήματα της ελληνικής κοινωνίας. Εντείνονται ακόμα περισσότερο όταν η συζήτηση αφορά τα ομογονεϊκά δικαιώματα. Εξαιτίας των κυρίαρχων ομοφοβικών στερεοτύπων στον δημόσιο λόγο, η ομοφυλόφιλη σεξουαλική ταυτότητα προβαλλόμενη ως προσωπική (και –ίσως– ασυνείδητα πολιτική) επιλογή (όπως και η ομογονεϊκότητα) παρουσιάζεται ως έννοια ασύμβατη, ως αδύνατη με την κυρίαρχη σχετικά με τους τρόπους που οφείλει να διαμορφώνεται και να λειτουργεί η «οικογένεια». Παράλληλα, στην Κοινοβουλευτική Ολομέλεια αναγνώρισαν τα κυβερνητικά στελέχη πως οι ομοφοβικοί λόγοι επιστρατεύονται για να διατηρηθούν τα ετεροκανονικά πρόνομια, να στοχοποιηθούν και να αποκλειστούν οι «άλλοι» – στην περιπτώσιολογία που εξετάζεται εδώ, οι ομόφυλες οικογένειες και οι ομοφυλόφιλοι γονείς που δεν εμπίπτουν στο ετεροκανονικό πρότυπο.

Οδηγούνται στο κοινωνικό περιθώριο όσοι και όσες δεν χωρούν σε ένα μοντέλο που χρόνια τώρα χτίζεται πάνω σε σάπια θεμέλια, το μοντέλο του λευκού μεσοαστού άντρα (Ι. Στέφος, ΣΥΡΙΖΑ, ημερήσια διάταξη της νομοθετικής εργασίας, 21.12.2015, σελ. 181).

Κοινωνικές ομάδες για χρόνια ταλαιπωρούνται από μία φοβική αντίληψη που έχει η κοινωνία, μία φοβική αντίληψη, που δεν είναι τίποτε άλλο παρά καθρέφτισμα των δικών της αδυναμιών (Δ. Εμμανουλίδης, ΣΥΡΙΖΑ, ημερήσια διάταξη της νομοθετικής εργασίας, 21.12.2015, σελ. 181).

Δύο άτομα αγαπιούνται και θέλουν να είναι μαζί και βρίσκουν συνεχώς εμπόδια, εμπόδια από τις οικογένειες, εμπόδια από τις κοινότητες, από κράτη, από πολιτισμούς. [...] Γιατί ο ρατσισμός που υπάρχει εναντίον αυτών των ανθρώπων, που τον βλέπουμε στην καθημερινότητα, τον βλέπουμε στην τηλεόραση καθημερινά, ότι κρίνουμε αυτούς τους ανθρώπους μόνο με απαξιωτικούς όρους, είναι εν μέρει επειδή εκ των προτέρων το κράτος τους έχει στιγματίσει και έχει πει «τούτοι εδώ είναι κάτι διαφορετικό και δεν έχουν αυτά τα δικαιώματα» (Ε. Τσακαλώτος, Υπουργός Οικονομικών ΣΥΡΙΖΑ, ημερήσια διάταξη της νομοθετικής εργασίας, 21.12.2015, σελ. 81-82).

Η παραμονή στις επικαλούμενες «παραδοσιακές αξίες» μέσω της διατήρησης του πατριαρχικού θεσμού της ετεροφυλόφιλης οικογένειας, εκτός από αναγνωρισμένη αξία στο ελληνικό Σύνταγμα (όπου διατυπώνεται ως γενικός στόχος η προστασία της οικογένειας), είναι μία κοινωνική ανάγκη μιας μερίδας των πολιτών που εκφράζεται έντονα στη δημόσια διαβούλευση. Η απουσία των γονικών δικαιωμάτων από το νομοπαρασκευαστικό πλαίσιο του Ν. 4356/2015 φαίνεται πως αποτελεί από μόνη της ένα μέτρο κοινωνικής πολιτικής. Κατατάσσοντας τις ομόφυλες σχέσεις στον ιδιωτικό χώρο, ερωτικοποιώντας τα ομοφυλόφιλα υποκείμενα και τις επιθυμίες, αποκλείεται στο συλλογικό (α)συνείδητο η ύπαρξη της γονικής επιθυμίας και ικανότητας των ομόφυλων ζευγαριών. Ταυτόχρονα, αποκλείεται και η δυνατότητα θέασης των ομόφυλων ζευγαριών ως οικογένεια, εφόσον δεν ακολουθούν τις στερεοτυπικές οικογενειακές νόρμες. Στον δημόσιο λόγο οι ομοφυλόφιλες ταυτότητες ορίζεται πως πρέπει να παραμείνουν κοινωνικά κρυφές και να αποκρηχθούν (Athanasiou, 2012:207).

Το φύλο είναι η φύση του κάθε ατόμου, μια φύση που δεν την επιλέγει το άτομο. Η σχέση των φύλων, όταν δεν επιδρούν παράγοντες που να τις αλλοιώνουν, είναι απλές και καθαρές. Είναι αυτό που καθορίζει καθαρά η φύση (Δ. Κουκούτσος, Χρυσή Αυγή, ημερήσια διάταξη της νομοθετικής εργασίας, 21.12.2015, σελ. 69).

Η ομοφυλοφιλία αποτέλεσε και αποτελεί μια προσωπική, ιδιωτική υπόθεση, σύμφωνα και με τις ηγεμονικές, παραδοσιακές αντιλήψεις που χρησιμοποιούν ως διάμεσο τη διχοτομία δημόσιο/ιδιωτικό, ανάλογη της οποίας μοιάζει η διχοτομία αρσενικό/θηλυκό (Γιαννακόπουλος, 2012· Παντελίδου-Μαλούτα, 2002). Η σιωπηρή ανοχή απέναντι στην ομοφυλοφιλία, στον βαθμό που αυτή παραμένει μόνο μία σεξουαλική προτίμηση, μια προσωπική υπόθεση «εντός των τεσσάρων τοίχων της κρεβατοκάμαρας», είναι το αντάλλαγμα της αποσιώπησης της ομοφυλόφιλης ταυτότητας στο πλαίσιο του δημόσιου λόγου και βίου. Με αυτόν τον τρόπο, η δημόσια έκφραση της ομοφυλόφιλης σεξουαλικότητας γίνεται αντιληπτή ως δημόσια δήλωση των σεξουαλικών πρακτικών και παραβίαση της διχοτομίας δημόσιο/ιδιωτικό. Ως συνέπεια, παράγεται μια σειρά από διακρίσεις εναντίον των ομοφυλόφιλων υποκειμένων.

Είναι, όμως, ατομική, ιδιωτική υπόθεση, ενώ η οικογένεια είναι κοινωνική σχέση και βασικά θεσμός προστασίας των παιδιών. [...] Όμως, θεωρούμε ότι ο ομόφυλος σεξουαλικός προσανατολισμός ή η συμβίωση από μόνη της δεν γεννά κοινωνικά δικαιώματα, τα οποία ανάγονται στην οικογένεια και κυρίως στην προστασία των παιδιών. Δικαιώματα και υποχρεώσεις γεννιούνται στο πλαίσιο του γάμου, γεννιούνται στο πλαίσιο της οικογένειας που βασικά σημαίνει γέννηση, προστασία, ανατροφή παιδιών, τα οποία βιολογικά είναι αποτέλεσμα της σχέσης άντρα και γυναίκας (Ι. Γκιόκας, Εισηγητής ΚΚΕ, πρακτικά της Βουλής της ολομέλειας στις 21-12-2015, σελ. 24).

Η βιολογία, που πλέον έχει εφεύρει ποικίλους τρόπους απόκτησης παιδιών για τα ομόφυλα ζευγάρια, συχνά χρησιμοποιείται ως τεκμήριο αντίλογου στην ομογονεϊκότητα/ομόφυλη οικογένεια, αποτελώντας και αυτή κοινωνικο-πολιτισμική κατηγορία και όχι «επιστημονική αλήθεια», που υποχρεώνει τις διαφορές να παραμείνουν ως έχουν. Παίρνοντας παραδείγματα από τα σχό-

για της διαβούλευσης και τις ομιλίες βουλευτών/-τριών που ανήκουν σε εκ διαμέτρου αντίθετες ιδεολογίες και κόμματα, γίνεται φανερό ότι τα έμφυλα στερεότυπα είναι ικανά ακόμα και να οριστούν ως κοινός τόπος αντίθετων ιδεολογιών και πολιτικών στάσεων. Κοινός τόπος πολλών ομιλιών υπήρξαν και οι επικλήσεις σε στερεότυπα για την ανθρώπινη βιολογία ως αντίλογος στη νομοθετική ρύθμιση των ομογονεϊκών δικαιωμάτων.

Τα βιολογικά στοιχεία καθορίζουν άλλα θέματα, όπως το ποιος γεννάει. Εγώ δεν ξέρω να μπορεί να γεννήσει άνδρας. [...] Δεν δεχόμαστε να θεωρείται οικογένεια –γιατί εκεί πάμε– με βάση τη σεξουαλικότητα. Ούτε καν δεν μπορείς να επιβάλλεις την οικογένεια με βάση τον αμοιβαίο έρωτα (Α. Παπαρήγα, ΚΚΕ, πρακτικά της Βουλής της ολομέλειας στις 21-12-2015, σελ. 56-57).

Η μη αναγνώριση από την πολιτεία ενός στοιχειώδους πλαισίου που συνδέει δύο άτομα του ίδιου φύλου σε μια τέτοια σταθερή συμβίωση τους στερεί, κατά τη γνώμη μου, από την άσκηση βασικών δικαιωμάτων που σχετίζονται με την ιδιωτική ζωή. Για τα ζευγάρια των ομοφύλων η ανυπαρξία νομικής αναγνώρισης της σχέσης τους προκαλεί εμπόδια στην καθημερινότητά τους. Και δεν αναφέρομαι μόνο στην κοινωνική περιθωριοποίηση, την οποία υφίστανται, αλλά και σε πρακτικά ζητήματα, όπως η ασφάλιση, η φορολογία, η περιουσιακή κατοχύρωση. [...] Η αναγνώριση βασικών δικαιωμάτων στα ομόφυλα ζευγάρια δεν αναιρεί ούτε και διαβρώνει τον παραδοσιακό θεσμό του γάμου. Σε καμία περίπτωση δεν διακυβεύεται ο θεσμός του γάμου, ο οποίος είναι άκρως σημαντικός. Πρόκειται για δύο διακριτούς θεσμούς του οικογενειακού δικαίου με εντελώς διαφορετικό ιστορικό, πολιτισμικό και κοινωνικό υπόβαθρο (Ν. Κεραμέως, ΝΔ, πρακτικά της Βουλής της Κοινοβουλευτικής Ολομέλειας στις 21-12-2015, σελ. 67).

Εφόσον η ελευθερία των ομόφυλων οικογενειών ως προς τη νομική τους κατοχύρωση και υπόσταση δεν καταπατά οποιαδήποτε μορφής ελευθερία του υπόλοιπου κοινωνικού συνόλου, γιατί το δικαίωμα στην ομογονεϊκότητα δεν αναγνωρίζεται από την κοινωνία ή τον νομοθέτη; Ως μερική απάντηση επί αυτού δεν γίνεται να παρακαμφθεί ο ρόλος της έμφυλης ταυτότητας και της σεξουαλικότητας των ομοφυλόφιλων γονέων επί του ζητήματος.

6. Συμπεράσματα

Το παρόν άρθρο αναλύει τον νομοπαρασκευαστικό λόγο του Ν. 4356/2015. Στο πεδίο των νομοθετικών ρυθμίσεων για την ομογονεϊκότητα, παρατηρείται ότι το κράτος παρεμβαίνει σε επίπεδο που δεν θα ήταν ανεκτό για άλλους τομείς της κοινωνικής ζωής. Από τις ομιλίες διάφορων βουλευτών/-τριών στο Ελληνικό Κοινοβούλιο και τα σχόλια πολιτών στη δημόσια διαβούλευση, διαφαίνεται ο πθικός πανικός που δημόσια και γενικευμένα προκάλεσε η ίδια η έννοια της ομόφυλης οικογένειας. Στον δημόσιο λόγο που αναπτύχθηκε με αφορμή την ψήφιση του νόμου στο Ελληνικό Κοινοβούλιο, υπήρξε μία προσπάθεια περιχαράκωσης της εννοιολόγησης της οικογένειας εντός των ετεροπατριαρχικών προτύπων, ως απόρροια της αγωνίας να αποκλειστούν νομι-

κο-κοινωνικά όσες οικογένειες αποκλίνουν από αυτά τα κανονιστικά πρότυπα. Οι ετεροσεξιστικοί, αρνητικοί συσχετισμοί γύρω από την ομογονεϊκή ικανότητα ενισχύουν τον υπάρχοντα αποκλεισμό της ομογονεϊκότητας βάσει των στερεοτύπων που διαμορφώνονται γύρω από το δίπολο του φύλου και της σεξουαλικότητας.

Τα δεδομένα που προκύπτουν από την Κοινοβουλευτική Ολομέλεια είναι χαρακτηριστικά δείγματα της ύπαρξης των παραπάνω στερεοτύπων για την ομογονεϊκότητα στον δημόσιο νομοθετικό λόγο. Αυτά τα στερεοτύπα περιστρέφονται γύρω από άλλα προσκείμενα φυσικοποιημένα στερεοτύπα για τη βιολογία, το κοινωνικό φύλο, τη δικοτομία του φύλου και τους παραδοσιακούς, έμφυλους οικογενειακούς ρόλους. Αυτή η ρητορική διαχρονικά υποστηρίζει και ανατροφοδοτεί τον νομικό - κοινωνικό αποκλεισμό των ομόφυλων οικογενειών, εξαιτίας και μόνο της σεξουαλικότητας των ομοφυλόφιλων γονέων. Από την ανάλυση του δημόσιου λόγου, διαφαίνεται πως οι πιυχές της ομοφοβίας στην Ελλάδα συνδέονται με την υπάρχουσα κοινωνική αποδοχή και τις κοινωνικές στάσεις προς την ομογονεϊκότητα, αλλά και με μία σκόπιμη ανυπαρξία ρυθμιστικού νομοθετικού πλαισίου.

Μέρος του νομοθετικού σώματος εκφράστηκε, αναπαρήγαγε και συντάχθηκε με τις ετεροκανονικές, πατριαρχικές ως και φοβικές απόψεις, ένα άλλο μέρος όρισε a priori τον νέο νόμο ως κοινωνική - νομική καινοτομία. Στην ολότητά του, το 2015, το νομοθετικό σώμα υπολόγισε το πολιτικό κόστος που φέρει η πιθανότητα της νομικής αναγνώρισης των ομογονεϊκών δικαιωμάτων, μη προχωρώντας σε σχετικές νομοθεσίες. Το κενό στη νομική αναγνώριση της ομόφυλης οικογένειας διαμέσου της νομικής «παροχής» γονικών - αναπαραγωγικών δικαιωμάτων στους ομόφυλους γονείς και η έλλειψη σχετικών νομοθεσιών αποτελούν από μόνα τους μία ισχυρή (βιο) πολιτική του σύγχρονου ελληνικού κράτους.

Η ανάγκη σύμπτωσης των νόμων με την κοινωνική μεταβολή της έννοιας της οικογένειας και η ταυτόχρονη ανάγκη αναγνώρισης οικογενειακών μορφών πέραν της έγγαμης ετεροφυλόφιλης σχέσης μπορούν να πάρουν τα χαρακτηριστικά ενός εκπαιδευτικού εργαλείου της κοινωνίας και να συμβάλουν στην κατάρτιση στερεοτύπων και στην εξοικείωση της κοινωνίας με τις μη στερεοτυπικές μορφές οικογένειας, καθώς και με την αναπόφευκτη κοινωνική αλλαγή. Σύμφωνα με τις διδαχές της κλασικής κοινωνιολογικής θεωρίας, η αλλαγή είναι όντως κάτι το αναπόφευκτο για μία ανθρώπινη κοινωνία, καθότι είναι μοιραίο οι κοινωνίες να αλλάζουν με την πάροδο του χρόνου, έστω και με διάφορους και διαφορετικούς ρυθμούς.

Το ζητούμενο δεν είναι μόνο αν ή πότε χρονικά θα έρθει η αλλαγή, αλλά τι ποιότητα θα έχει και πώς το κοινωνικό κράτος θα επιλέξει να διαμορφώσει αυτή τη μεταβολή. Για αυτό τον λόγο, δηλαδή της ανάγκης αποτίναξης καταπιεστικών στερεοτύπων, οι πρόσφατες νομοθετικές ρυθμίσεις παρουσιάστηκαν εν μέρει στον δημόσιο λόγο ως ένα θετικό βήμα προς την επιθυμητή κατεύθυνση: την ισονομία και τη νομική αναγνώριση της ομογονεϊκότητας, με τον νόμο να μετατρέπεται σε (εκ)παιδευτικό εργαλείο προς την κατεύθυνση της κοινωνικής αποδοχής της ομογονεϊκότητας. Ένα νομοθετικό βήμα όπως ο Νόμος 4356/2015 από μόνο του δεν είναι επαρκές, ωστόσο ανοίγει δρόμους για παραπάνω νομοθετικές πράξεις, δράσεις και διεκδικήσεις.

Ξενόγλωσση

- Aldrich, R. (2002). *Colonialism and Homosexuality*, London: Routledge.
- Athanasίου, A. (2012). “‘WHO’ IS THAT NAME?”, *European Journal of English Studies*, 16 (3), pp. 199-213.
- Athanasίου, A. (2006). “Bloodlines: Performing the Body of the ‘Demos’, Reckoning the Time of the ‘Ethnos’”, *Journal of Modern Greek Studies*, 24 (2), pp. 229-256, doi:10.1353/mgs.2006.0015
- Ayoub, P.M. and Paternotte, D. (2020). “Europe and LGBT Rights: A Conflicted Relationship”, in M. Bosia, S. McEvoy, M. Rahman (eds.), *The Oxford Handbook of Global LGBT and Sexual Diversity Politics*, Oxford: Oxford University Press, pp. 153-168.
- Bell, D. and Binnie, J. (2000). *The Sexual Citizen, Queer Politics and Beyond*, Cambridge: Polity Press.
- Bersani, L. and Phillips, A. (2008). *Inimicities*. University of Chicago Press, Chicago.
- Bleys, R. (1996). *The Geography of Perversion. Male-to-Male Sexual Behaviour Outside the West and the Ethnographic Imagination 1750-1918*, London: Cassel.
- Butler, J. (2002). “Is Kinship Always Already Heterosexual?”, *A Journal of Feminist Cultural Studies*, 13 (1), pp. 14-44.
- Hayes, B.C. and Nagle, J. (2016). “Ethnonationalism and Attitudes Towards Gay and Lesbian Rights in Northern Ireland”, *Nations and Nationalism*, 22 (1), pp. 20-41.
- Jenks, C. (1996). “The postmodern child”, in J. Brannen and M. O’Brien (eds.), *Children in Families: Research and Policy*, London: Falmer Press, pp. 171-188.
- Kriesi, H. (2020). “Backlash politics against European integration”, *The British Journal of Politics and International Relations*, 22 (4), pp. 692-701, <https://doi.org/10.1177/1369148120947356>
- Mény, Y. and Surel, Y. (2002). “The constitutive ambiguity of populism”, in Y. Mény and Y. Surel (eds.) *Democracies and the Populist Challenge*, Basingstoke: Palgrave Macmillan, pp. 1-21.
- Mouffe, Ch. (ed.) (1996), *Deconstruction and Pragmatism*, London, Routledge.
- Mudde, C. (2004). “The populist zeitgeist”, *Government and Opposition*, 39, pp. 541-563.
- Paternotte, D. and Kuhar, R. (2018). “Disentangling and Locating the ‘Global Right’: Anti-Gender Campaigns in Europe”, *Politics and Governance*, 6 (3), pp. 1-5, <http://dx.doi.org/10.17645/pag.v6i3.1736>
- Paternotte, D. and Verloo, M. (2020). “Political Science at Risk in Europe. Frailness and the Study of Power”, in T. Boncourt, I. Engeli and D. Garcia (eds.), *Political Science in Europe. Achievements, Challenges, Prospects*, Rowman & Littlefield pubs/ECPR Press, pp. 287-310.
- Rich, A. (1980). “‘Compulsory Heterosexuality and Lesbian Existence’. Feminism and Sexuality: A Reader”, *Signs: Journal of Women in Culture and Society*, University of Chicago Press via JSTOR, 5 (4), pp. 631-660.
- Verloo, M. & Paternotte, D. (2018). “The Feminist Project under Threat in Europe”, *Politics and Governance*, 6 (3), pp. 1-5, <http://dx.doi.org/10.17645/pag.v6i3.1736>
- Weston, K. (1991). *Families We Choose: Lesbians, Homosexual Men, Kinship*, New York: Columbia University Press.

- Αθανασίου, Α. (2012). «Υπολείμματα της «ιδιότητας του πολίτη: φύλο, σεξουαλικότητα, έθνος και άλλες εξαιρέσεις με σημασία», στο Γ. Κουζέλης, Δ. Χριστόπουλος (επιμ.), *Ιδιότητα του πολίτη: Πολιτικός λόγος, ιστορία και κανόνες σε συγκριτικές προοπτικές* Αθήνα: Πατάκης, σελ. 242-259.
- Αθανασίου, Α. (2006). «Εισαγωγή: Φύλο, εξουσία και υποκειμενικότητα μετά το “δεύτερο κύμα”», στο Α. Αθανασίου (επιμ.), *Φεμινιστική θεωρία και πολιτισμική κριτική*, Αθήνα: Νήσος, σελ. 13-138.
- Γιαννακόπουλος, Κ. (επιμ.) (2006). *Σεξουαλικότητα: Θεωρίες και πολιτικές της ανθρωπολογίας* (συλλογικός τόμος), Αθήνα: Αλεξάνδρεια.
- Καντσά, Β. (2014). «Γαμήλιες διεκδικήσεις: Ορατές πολιτικές, αθέατες παραδοχές», στο Ε. Παπαταξιάρχης (επιμ.), *Πολιτικές της διαφοράς. Σύνορο, σώμα και ιδιότητα του πολίτη*, Αθήνα: Αλεξάνδρεια, σελ. 501-523.
- Λαχανιώτη, Λ. (2012). «Από τη λεσβιακή θεματική στο κουίρ: η διαδρομή μιας εμπειρικής έρευνας», στο Α. Αποστολέλλη και Α. Χαλκιά (επιμ.), *Σώμα, φύλο, σεξουαλικότητα: ΛΟΑΤΚ πολιτικές στην Ελλάδα*, Αθήνα: Πλέθρον.
- Μουσούρου, Λ.Μ. (2005). *Οικογένεια και οικογενειακή πολιτική*, Βιβλιοθήκη Κοινωνικής Επιστήμης και Κοινωνικής Πολιτικής, Αθήνα: Gutenberg.
- Παντελίδου-Μαλούτα, Μ. (2002). *Το φύλο της δημοκρατίας: Ιδιότητα του πολίτη και τα έμφυλα υποκείμενα*, Αθήνα: Σαββάλας.
- Στρατηγάκη, Μ. (2007). *Το φύλο της κοινωνικής πολιτικής*, Αθήνα: Μεταίχμιο.
- Στρατηγάκη, Μ. (2005). «Ατομικοί κύκλοι οικογενειακής ζωής και κοινωνικές συμβάσεις», στο Λ.Μ. Μουσούρου και Μ. Στρατηγάκη (επιμ.), *Ζητήματα οικογενειακής πολιτικής. Θεωρητικές αναφορές και εμπειρικές διερευνήσεις*, Βιβλιοθήκη Κοινωνικής Επιστήμης και Κοινωνικής Πολιτικής, Αθήνα: Gutenberg, σελ. 107-122.
- Τουνταςάκη, Ε. (2017). «Η ανθρωπολογική έρευνα της δωρεάς ωαρίων στην Ελλάδα: πολιτισμικές αντιλήψεις, κοινωνικές πρακτικές και νομικοί κανόνες», *Bioethica*, 3 (2), σελ. 26-38, <https://doi.org/10.12681/bioeth.19722>
- Philips, L. and Jorgensen, M.W. (2009). *Ανάλυση λόγου: θεωρία και μέθοδος*, μτφ. Α. Κιουπκιολής, επιστημ. επιμ. Γ. Σταυρακάκης, Αθήνα: Παπαζήσης.
- Χαλκιά, Α. (2012). «Η κοινωνιολογία της σεξουαλικότητας, οι αρρενωπότητες και ο έμφυλος Δεκέμβρης», στο Α. Αποστολέλλη και Α. Χαλκιά (επιμ.), *Σώμα, φύλο, σεξουαλικότητα: ΛΟΑΤΚ πολιτικές στην Ελλάδα*, Αθήνα: Πλέθρον.
- Χαλκιά, Α. (2007). *Το άδειο λίκνο της δημοκρατίας. Σεξ, έκτρωση και εθνικισμός στη σύγχρονη Ελλάδα*, Αθήνα: Αλεξάνδρεια.
- Χόρνσαϊντ, Α. (2010). «Η γλωσσική κατηγοριοποίηση ως βάση και ως πρόβλημα του Λόγου περί αλληλεξαρτήσεων», στο Ντ. Βαΐου και Μ. Στρατηγάκη (επιμ.), *Φύλο @ έρευνα*, Αθήνα: Μεταίχμιο.
- Ψευδωνύμου, Χ. (1992). «“Κραυγές και ψίθυροι”: Για το λεσβιακό ζήτημα στην Ελλάδα», στο Ε. Λεοντίδου και Σ. Ammer (επιμ.), *Η Ελλάδα των γυναικών*, Αθήνα: Εναλλακτικές Εκδόσεις, σελ. 81-90.

Εκθέσεις Ελληνικών Οργανισμών

- Βουλή των Ελλήνων (2015). *Αιτιολογική Έκθεση στο σχέδιο νόμου «Σύμφωνο συμβίωσης, άσκηση δικαιωμάτων, ποινικές και άλλες διατάξεις»* προς τη Βουλή των Ελλήνων, <https://www.hellenicparliament.gr/UserFiles/2f026f42-950c-4efc-b950-340c4fb76a24/s-simvi-eis.pdf>
- Βουλή των Ελλήνων (2015). *Σύμφωνο συμβίωσης, άσκηση δικαιωμάτων, ποινικές και άλλες διατάξεις*, https://www.hellenicparliament.gr/Nomothetiko-Ergo/Anazitisi-Nomothetikou-Ergou?law_id=a047bb62-62db-4380-b889-a569016d954f
- Γενικό Λογιστήριο του Κράτους (2015). *Έκθεση του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους (άρθρο 75 παρ. 1 του Συντάγματος) στο σχέδιο νόμου «Σύμφωνο συμβίωσης, άσκηση δικαιωμάτων, ποινικές και άλλες διατάξεις»*.
- Επιστημονική Υπηρεσία της Βουλής των Ελλήνων (2015). *Έκθεση επί του νομοσχεδίου «Σύμφωνο συμβίωσης, άσκηση δικαιωμάτων, ποινικές και άλλες διατάξεις»*, αναρτητέα στην κοινοβουλευτική διαφάνεια, <https://www.hellenicparliament.gr/UserFiles/7b24652e-78eb-4807-9d68-e9a5d4576eff/s-symvi-epist.pdf>
- Εφημερίς της Κυβερνήσεως της Ελληνικής Δημοκρατίας (2015). *Νόμος Υπ' Αριθμ. 4356 «Σύμφωνο συμβίωσης, άσκηση δικαιωμάτων, ποινικές και άλλες διατάξεις»*, Τεύχος Πρώτο, Αρ. Φύλλου 181.
- Υπουργείο Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (2015). *Έκθεση Αξιολόγησης Συνεπειών Ρυθμίσεων στο σχέδιο νόμου «Σύμφωνο συμβίωσης, άσκηση δικαιωμάτων, ποινικές και άλλες διατάξεις»*.

Βιβλιοπαρουσίαση

Μαρία Στρατηγάκη

Αναπληρώτρια Καθηγήτρια, Τμήμα Κοινωνικής Πολιτικής, Πάντειο Πανεπιστήμιο

Καραμεσίνη, Μ. (2021). *Γυναίκες, φύλο και εργασία στην Ελλάδα*. Αθήνα: Νήσος

Το σύντομο αυτό σημείωμα έχει στόχο να σχολιάσει τα όσα μας «διδάσκει» το βιβλίο της Μαρίας Καραμεσίνη για τις έμφυλες διαστάσεις και τις επιπτώσεις στην ισότητα των φύλων των πολιτικών απασχόλησης από το 1981 μέχρι σήμερα. Η Μαρία Καραμεσίνη εκτός από ενδελεχής ερευνήτρια είναι και εξαιρετική δασκάλα. Η επαγωγική της μέθοδος και το επεξηγηματικό της ταλέντο την καθιστούν μια πολύ καλή δασκάλα, γεγονός που επιβεβαιώνουν οι χιλιάδες φοιτήτριες και φοιτητές της.

Θα αναφερθώ κατ' αρχάς στα τρία σημαντικότερα προτερήματα του βιβλίου σε ό,τι αφορά την ανάλυση των πολιτικών απασχόλησης και των έμφυλων διαστάσεών τους.

Το πρώτο προτέρημα έχει να κάνει με το αντικείμενο του βιβλίου. Τι ακριβώς διερευνά στις πολιτικές απασχόλησης και πού εστιάζει την προσοχή της η ερευνήτρια Μαρία Καραμεσίνη; Η συγγραφέας καταφέρνει να συνδυάσει δημιουργικά δύο επίπεδα ανάλυσης των αποτελεσμάτων των πολιτικών απασχόλησης: το επίπεδο του χάσματος του φύλου (αμοιβές, συντάξεις, ανεργία κ.λπ.), αλλά και το επίπεδο των συνολικών στοιχείων της εργασίας, όπως είναι το επίπεδο μισθών και η ανεργία. Με αυτόν τον τρόπο το χάσμα του φύλου αποτελεί μεν το κύριο αντικείμενο της έρευνας, αλλά και αντιμετωπίζεται ως εγγενές στοιχείο του συνόλου της αγοράς εργασίας την οποία και συνδιαμορφώνει.

Το δεύτερο προτέρημα του βιβλίου αφορά τον χρόνο της ανάλυσης. Η συγγραφέας προσεγγίζει συνολικά τον κύκλο ζωής των πολιτικών σε συνάρτηση με τον συνολικότερο οικονομικό κύκλο της ύφεσης και της ανάκαμψης. Ενώ η ανάλυση χωρίζεται σε τρεις διακριτές χρονικές περιόδους, η έμπειρη ματιά της συγγραφέα συνθέτει ταυτόχρονα τις περιόδους διαχρονικά καταλήγοντας σε ακόμα πιο πειστικά συμπεράσματα για τις τάσεις των εξελίξεων. Η εξιστόρηση κινείται με μαεστρία από τον συγκεκριμένο στον γενικότερο χρόνο αναφοράς του βιβλίου, στον οποίο συμπεριλαμβάνεται και η δεκαετία των τριών μνημονίων.

Το τρίτο προτέρημα αφορά την ικανότητα πρόβλεψης της συγγραφέα. Με μεγάλη ακρίβεια, στηριζόμενη σε ποσοτικά και ποιοτικά στοιχεία η Μαρία Καραμεσίνη αποτιμά τις πολιτικές απασχόλησης και καταλήγει σε τεκμηριωμένα συμπεράσματα που δεν δέχονται αμφισβήτηση, τοποθετώντας την αποτίμηση των πολιτικών στο ευρύτερο οικονομικό κοινωνικό πλαίσιο. Όμως η συγγραφέας δεν αποτιμά μόνον.

Προβλέπει και τις εξελίξεις γιατί ακριβώς η κριτική ματιά της λαμβάνει υπόψιν όλους τους παράγοντες που καθορίζουν την εξέλιξη των πολιτικών. Έτσι μπορεί να διατυπώσει προβλέψεις γιατί, κατά τη γνώμη μου, ενδόμυχα θέλει να προωθήσει τροποποιήσεις και να υποδείξει άζονες

της πολιτικής για το μέλλον. Η ικανότητα αυτή της συγγραφέα λειτούργησε και ως προάγγελος της σημαντικής θέσης άσκησης πολιτικής που ανέλαβε με τον διορισμό της στη θέση της Διοικήτριας του ΟΑΕΔ το διάστημα 2015-2019.

Με άλλα λόγια, στο βιβλίο συνδυάζεται δημιουργικά τόσο η κριτική των στόχων και των χρόνων των πολιτικών απασχόλησης, όσο και η πρόβλεψη των κινδύνων και των αναγκαίων τροποποιήσεων που θα μπορούσαν να τους αποτρέψουν. Αυτά και άλλα πολλά στοιχεία κάνουν το βιβλίο αυτό επιστημονικά τεκμηριωμένο, αλλά και στρατευμένο στην κοινωνική ισότητα και στην ισότητα των φύλων. Ένα εγχείρημα που ενστερνίζεται το ρεύμα των Φεμινιστριών Οικονομολόγων στις οποίες ανήκει και η συγγραφέας Μαρία Καραμεσίνη.

Η παρούσα βιβλιοπαρουσίαση αναφέρεται μόνον στα πέντε από τα ένδεκα κεφάλαια του βιβλίου τα οποία αφορούν ρητά τις πολιτικές απασχόλησης και την ισότητα των φύλων. Πιο συγκεκριμένα:

Στο κεφάλαιο 4 με τίτλο *Ισότητα των φύλων και πολιτική απασχόλησης. Η γένεση, η ανάπτυξη και η συνάντηση δύο πολιτικών (1981-2001)* εξετάζεται η εξέλιξη της πολιτικής απασχόλησης στην Ελλάδα από την ένταξη της χώρας στην ΕΟΚ, της οποίας η επίδραση υπήρξε καθοριστική για την ενσωμάτωση του στόχου της ισότητας των φύλων στην πολιτική απασχόλησης. Γίνεται εμπειριστατωμένη ανάλυση των θετικών δράσεων υπέρ των γυναικών στο Α΄ και Β΄ ΚΠΣ και της κοινοτικής πρωτοβουλίας NOW κ.ά. αρχικά και στη συνέχεια των προδιαγραφών ισότητας για την κατάρτιση των επίσημων Εθνικών Σχεδίων Δράσης για την Απασχόληση σύμφωνα με τους στόχους της Ευρωπαϊκής Στρατηγικής Απασχόλησης.

Η Μαρία Καραμεσίνη τονίζει τη μεγάλη σημασία της αύξησης της απασχόλησης των γυναικών, ιδιαίτερα όταν αυτή συνοδεύτηκε από την αύξηση των δημόσιων παιδικών σταθμών μέσω των κοινοτικών χρηματοδοτήσεων της 20ετίας 1981-2001. Παράλληλα, γνωρίζοντας πολύ καλά το σκεπτικό με το οποίο η ΕΕ υποστήριξε την απασχόληση των γυναικών, επισημαίνει ως είδος πρόβλεψης (που επαληθεύτηκε εκ των υστέρων) την τάση επιδείνωσης των συνθηκών εργασίας των ανδρών, αντί για τη βελτίωση των συνθηκών για τις γυναίκες, θυσιάζοντας την ποιότητα της εργασίας των γυναικών υπέρ της ποσότητας.

Στο κεφάλαιο 5 με τίτλο *Επισκόπηση και αποτίμηση της πολιτικής ισότητας των φύλων στην απασχόληση τη δεκαετία πριν την μεγάλη κρίση (1998-2007)* γίνεται ακόμα πιο διεξοδική η αναφορά στις επιδράσεις της ΕΕ μέσω των ακόμα μεγαλύτερων χρηματοδοτήσεων για τη στήριξη της απασχόλησης των γυναικών του Γ΄ ΚΠΣ. Η συνολική αποτίμηση της περιόδου εντοπίζει δύο ισχυρούς πόλους που συνέβαλαν στην προώθηση της ισότητας των φύλων:

- Το ποσοστό συμμετοχής των γυναικών στα προγράμματα ενεργητικής πολιτικής απασχόλησης και τις θέσεις μερικής απασχόλησης ήταν υψηλότερο από το μερίδιό τους στην ανεργία, γεγονός που απέτρεψε το άνοιγμα της ψαλίδας ανδρών και γυναικών στα ποσοστά ανεργίας.
- Η εκτεταμένη επένδυση πόρων σε υποδομές και υπηρεσίες φροντίδας των παιδιών, ηλικιωμένων, ατόμων με αναπηρία συνέβαλε στην αύξηση του ποσοστού συμμετοχής των γυναικών στο εργατικό δυναμικό.

Παράλληλα, η συγγραφέας εντόπισε αδυναμίες και πρότεινε τρόπους αντιμετώπισής τους, όπως:

- Την έλλειψη *ex post* αποτιμήσεων των επιπτώσεων στην έμφυλη ισότητα.
- Την έλλειψη αποτίμησης των προγραμμάτων για τις Μικρομεσαίες Επιχειρήσεις ως προς την επίδραση των χρηματοδοτούμενων έργων σε αλλαγές στον τρόπο διαχείρισης του ανθρώπινου δυναμικού.

- Την αδυναμία των γονικών αδειών στον ιδιωτικό τομέα να προωθήσουν την ενεργή πατρότητα.
- Την ανάγκη διεξαγωγής περισσότερων μελετών για τις επιπτώσεις των ευέλικτων μορφών απασχόλησης όχι μόνον ως προς την ισότητα των φύλων αλλά και ως προς την ποιότητα της εργασίας γενικότερα.

Το Κεφάλαιο 7 με τίτλο *Διαρθρωτική κρίση και προσαρμογή στην Ελλάδα (2008-2014): Κοινωνική οπισθοδρόμηση και προκλήσεις για την ισότητα των φύλων* καταλήγει σε συνοπτικά συμπεράσματα όπως:

- Η κρίση ανέκοψε την ένταξη των γυναικών στην αγορά εργασίας εκτοξεύοντας την ανεργία τους στο υψηλότερο επίπεδο στην ΕΕ (32%).
- Η κρίση έπληξε περισσότερο την απασχόληση των ανδρών από αυτή των γυναικών.
- Οι συνθήκες εργασίας και οι εργασιακές σχέσεις «θηλυκοποιήθηκαν» και έγιναν πιο επισφαλείς για πολλούς άνδρες εργαζόμενους, ενώ ο περιορισμός των κοινωνικών δαπανών και οι πρόωρες συνταξιοδοτήσεις στον δημόσιο τομέα έπληξαν περισσότερο τις γυναίκες.
- Η κρίση διάβρωσε το μοντέλο των «δύο κουβαλητών» επιφέροντας αλλαγές στον καταμερισμό της εργασίας μέσα στην οικογένεια.

Στο Κεφάλαιο 8 με τίτλο *Οικονομική διακυβέρνηση, αριστερή διακυβέρνηση και ισότητα των φύλων 2015-2019* η ανάλυση επεκτείνεται πέραν της πολιτικής απασχόλησης και στις πολιτικές συμφιλίωσης εργασίας/οικογένειας, την εκπαιδευτική πολιτική και τη συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση του 2016. Τα βασικά συμπεράσματα των πολιτικών της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ ANEL συνοψίζονται στα εξής πέντε (5) σημεία:

- Η μικρή αύξηση της απασχόλησης επανέφερε τα ποσοστά των γυναικών στο επίπεδο προ της κρίσης το 2008, πράγμα που δεν συνέβη για τα ποσοστά των ανδρών που είχαν υποστεί μεγαλύτερη μείωση. Αυτό βέβαια δεν ήταν το ίδιο και για τις γυναίκες μετανάστριες ή τις γυναίκες με χαμηλό εκπαιδευτικό επίπεδο. Το οικογενειακό μοντέλο των δύο εργαζομένων έγινε και πάλι πλειοψηφικό (55,2%) όπως ήταν προ της κρίσης.
- Το χάσμα του φύλου στην ανεργία όχι μόνο δεν μειώθηκε, αλλά διευρύνθηκε από την περίοδο πριν την κρίση, λόγω της αύξησης των γυναικών που αναζητούσαν αμειβόμενη εργασία. Όπως και σε άλλες κρίσεις οι γυναίκες δεν συμπεριφέρθηκαν ως εφεδρικός στρατός εργασίας. Οι γυναίκες μπήκαν στην αγορά εργασίας και δεν βγήκαν από αυτήν μετά την κρίση. Όχι μόνον λόγω της συνεχιζόμενης οικονομικής ανάγκης, αλλά και λόγω των θετικών επιδράσεων της οικονομικής ανεξαρτησίας από τους συζύγους.
- Η μεγάλη συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση του 2016 έσωσε μεν το συνταξιοδοτικό σύστημα από την κατάρρευση, μείωσε όμως το κατώτερο όριο των εγγυημένων συντάξεων και των συντάξεων χρείας, δηλαδή είχε αρνητικές συνέπειες στα φτωχότερα στρώματα των συνταξιούχων, στα οποία οι γυναίκες αποτελούν την πλειονότητα.
- Αντίθετα, θετικές επιδράσεις στις γυναίκες και στην ισότητα είχε η μεγάλη αύξηση των δημόσιων βρεφονηπιακών σταθμών και η διεύρυνση των δικαιούχων σε αυτούς, όπως επίσης και η υποχρεωτική δίχρονη προσχολική εκπαίδευση. Προφανώς βεβαίως ούτε και την περίοδο αυτή η αύξηση της επίσημης φροντίδας των παιδιών και τα μέτρα συμφιλίωσης δεν απευθύνθηκαν στους άνδρες, ώστε να συμβάλουν στην ισοκατανομή της μη αμειβόμενης εργασίας.

- Η ένταξη των ανασφαλιστών στο ΕΣΥ συνέβαλε στην ανακούφιση των φτωχών και μεσαίων στρωμάτων (οι ανασφάλιστοι είχαν φθάσει στο 1/3 του πληθυσμού) και φυσικά των γυναικών, όχι μόνον γιατί υποεκπροσωπούνται στα χαμηλότερα στρώματα, αλλά και γιατί είναι εκείνες που επωμίζονται μεγάλο μέρος της φροντίδας των ασθενών.

Σχετικά με τις εξειδικευμένες πολιτικές ισότητας των φύλων η Μαρία Καραμεσίνη επισημαίνει τους σημαντικούς νόμους για την ουσιαστική ισότητα των φύλων και την καταπολέμηση της έμφυλης βίας που ψηφίστηκαν το 2019 και το 2018 αντίστοιχα.

Τελειώνοντας θα ήθελα να επισημάνω την εξαιρετική ικανότητα της συγγραφέα να συνθέτει τα συμπεράσματα των αναλύσεων των πολιτικών με απλό τρόπο και να μας δίνει γλαφυρά το «διά ταύτα» προσεγγίζοντας πολιτικά, κοινωνικά και οικονομικά τον στόχο της ισότητας των φύλων. Οφείλουμε στην Μαρία Καραμεσίνη μια δεισδυτική ματιά και έναν στοχασμό για την πραγματικότητα της εργασίας των γυναικών στην Ελλάδα σήμερα. Την πραγματικότητα όλων μας, των κοινών στοιχείων ανάμεσά μας, αλλά και των διαφορών που μας χαρακτηρίζουν.

Το βιβλίο αυτό είναι ένα έργο ζωής της συγγραφέα, το οποίο όμως φωτίζει και τη δική μας ζωή. Καταλαβαίνουμε καλύτερα ότι πολλές από εμάς ανήκουμε σε μια κατηγορία πολιτών με περισσότερα ή λιγότερα κοινά εργασιακά χαρακτηριστικά, και περισσότερες ή λιγότερες διαφορές από τους άνδρες, σίγουρα πάντως σχεδόν όλες μας βρισκόμαστε στην ίδια πλευρά του έμφυλου διαχωρισμού του κόσμου στον οποίο ζούμε και εργαζόμαστε.

